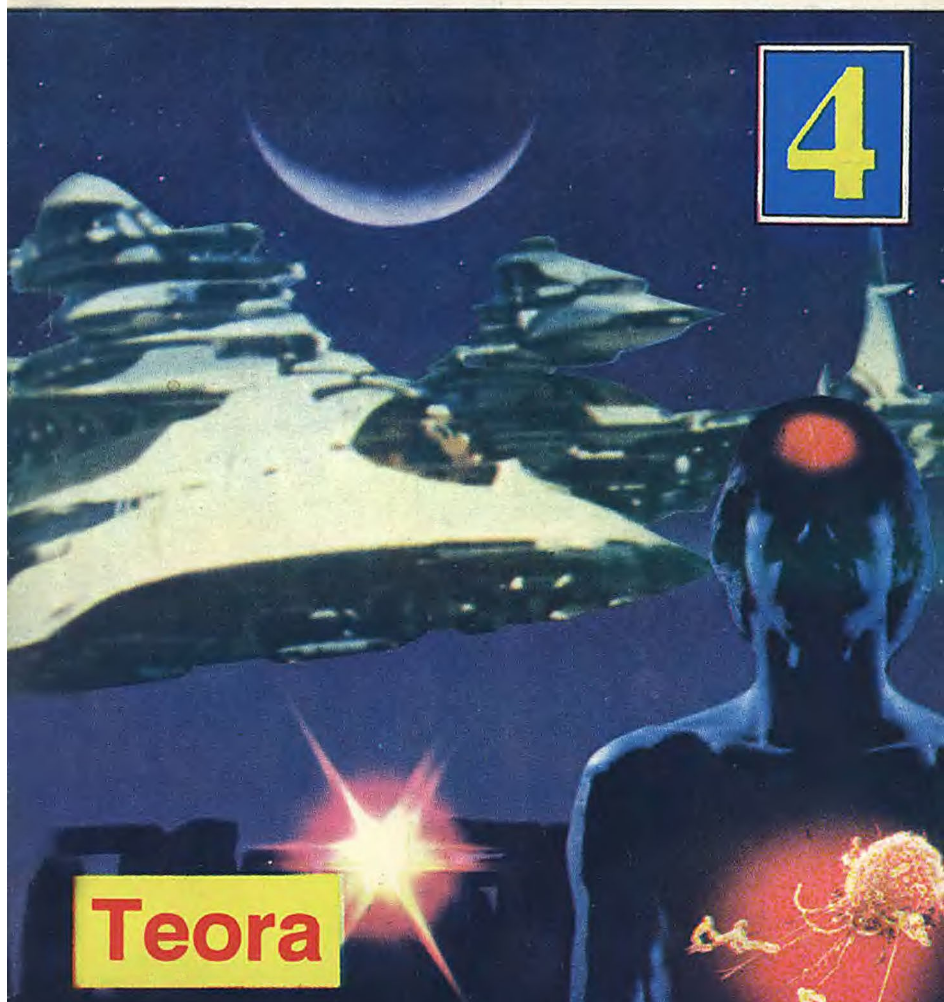
ASIMOV

CURENȚII SPAȚIULUI

ISAAC ASIMOV

Curenţii spaţiului

CURRENTS OF SPACE

Traducere:
FLORIN ŞLAPAC
Coperta:
VALENTIN TĂNASE
Versiunea 3.0 standard RIF1

Teora
1994

Trantor îşi extinsese stăpânirea peste jumătate din Galaxie, dar cealaltă jumătate îi sfida autoritatea, apărându-şi domeniile corupte prin violenţă şi represiune. Pe planeta Florina, băştinaşii munceau ca sclavi pentru aroganţii stăpâni de pe apropiatul Sark. Dar acum, ambele lumi înaintau inexorabil către un cataclism şi doar un singur om cunoştea adevărul – un sclav care nu ştia nimic de cunoştinţele secrete închise în propriul său creier.

* * *

Rik fusese cândva un savant proeminent, până ce o sondă psihică îi eliminase toate amintirile trecutului. Acum a devenit un umil muncitor în fabricile de kyrt de pe Florina. Dar amintirile au început să reapară, aducând cu ele teribilul adevăr despre viitor – un adevăr pentru care stăpânii lui sarkieni erau în stare să ucidă pentru a-l păstra secret… Chiar cu preţul propriei lor supravieţuiri!

Prolog.
Cu un an înainte

Pământeanul se decise. Hotărârea i se conturase treptat şi acum îi era limpede.

Trecuseră multe săptămâni de când se aflase la bordul confortabil al navei, înconjurat de coconul rece şi întunecat al spaţiului. Iniţial, intenţionase să întocmească un raport sumar către reprezentanţa locală a Biroului Spaţio-analitic Interstelar, urmat de o rapidă revenire în spaţiu. În schimb, iată că fusese reţinut aici.

Era aproape ca o închisoare.

Îşi bău ceaiul şi îşi îndreptă privirea către bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. Spuse:

— Nu mai rămân.

* * *

Celălalt bărbat se decise şi el. Hotărârea i se conturase treptat şi acum îi era limpede. Va avea nevoie de timp, de mult mai mult timp. Răspunsul la primele scrisori fusese nul. Nu realizaseră mai mult decât dacă s-ar fi prăbuşit într-o stea.

Nu fusese nici mai mult şi nici măcar mai puţin decât se aşteptase. Dar nu era vorba decât despre prima mişcare.

Era clar că, în timpul următoarelor mişcări, nu-i putea permite Pământeanului să-i scape de sub control. Pipăi tija neagră şi netedă pe care o avea în buzunar. Spuse:

— Nu apreciezi delicateţea problemei.

Pământeanul zise:

— Ce poate fi delicat când e vorba de distrugerea unei planete? Vreau să-i informezi pe toţi cei de pe Sark; fiecare om de pe planetă trebuie să afle.

— E imposibil. Ştii doar că asta ar însemna panică.

— La început ai spus că o s-o faci.

— M-am mai gândit şi am ajuns la concluzia că nu este înţelept.

Pământeanul trecu la următoarea revendicare:

— Reprezentantul BSI-ului nu a sosit.

— Ştiu. Sunt ocupaţi cu organizarea procedurilor de rigoare pentru această criză. Mai durează o zi sau două.

— Încă o zi sau două! Mereu e vorba de încă o zi sau două! Sunt atât de ocupaţi încât nu-mi pot acorda nicio clipă? Nici măcar nu mi-au văzut calculele.

— M-am oferit să le duc eu. Dar tu nu eşti de acord.

— Nu, nu sunt. Pot veni ei la mine sau mă pot duce eu la ei. Adăugă furios: Am impresia că nu mă crezi. Nu crezi că Florina va fi distrusă.

— Ba te cred.

— Ba nu. Sunt sigur. Se vede cât de colo. Îţi baţi joc de mine. Nici măcar nu poţi înţelege datele mele. Nu eşti un Spaţio-analist. Nici măcar nu cred că eşti cine pretinzi că eşti. De fapt cine eşti?

— O iei razna.

— Da, te surprinde? Probabil că-ţi spui „Sărmanul, e posedat de Spaţiu". Crezi că sunt nebun.

— Prostii.

— Ba da. Tocmai de aceea vreau să-i văd pe cei de la BSI. Ei vor şti dacă sunt nebun sau nu. Îşi vor da seama.

Celălalt îşi aminti de hotărârea luată. Spuse:

— Văd că nu prea ţi-e bine. Am să te ajut.

— Ba n-o s-o faci, strigă Pământeanul iritat. Pentru că am de gând să plec de-aici. Dacă vrei să mă opreşti, n-ai decât să mă omori. Dar n-ai să îndrăzneşti. Ţi-ai păta mâinile cu sângele unei lumi întregi.

Celălalt începu să strige şi el pentru a se face auzit.

— N-am să te omor. Ascultă-mă, n-am s-o fac. Nu-i nevoie să te omor.

Pământeanul spuse:

— O să mă legi. O să mă ţii aici. La asta te gândeşti? Şi ce vei face când cei de la BSI vor începe să mă caute? Doar ştii că se aşteaptă rapoartele mele regulate.

— Biroul ştie că eşti în siguranţă cu mine.

— Zău? Mă întreb dacă ei au aflat măcar de sosirea mea pe planetă. Mă întreb dacă au primit mesajul meu iniţial. Pământeanul părea buimac. Îşi simţea membrele înţepenite.

Celălalt bărbat se ridică. Pentru el era clar că decizia luată nu era prematură. Se îndreptă încet, de-a lungul mesei, către Pământean. Spuse liniştitor:

— E pentru binele tău. Scoase tija neagră din buzunar.

Pământeanul bolborosi:

— E o sondă psihică. Cuvintele îi erau neclare şi, când încercă să se ridice, braţele şi picioarele abia dacă tresăriră. Rosti printre dinţii încleştaţi într-un rictus: Drogat!

— Drogat! încuviinţă celălalt. Nu-ţi fie teamă, n-am să-ţi fac niciun rău. E dificil să înţelegi delicateţea problemei dacă eşti atât de agitat şi de neliniştit. N-am să fac altceva decât să-ţi îndepărtez anxietatea. Doar atât.

Pământeanul nu mai putea vorbi. Nu mai putea face altceva decât să rămână acolo neputincios. Abia dacă putea gândi confuz: Spaţiu Atotputernic, am fost drogat. Ar fi vrut să strige, să urle, să o ia la fugă, dar nu putea face nimic din toate astea.

Celălalt ajunsese deja lângă el. Stătea acolo, privindu-l de sus. Pământeanul ridică ochii. Globii oculari erau încă mobili.

Sonda psihică era un dispozitiv complet autonom. Firele ei trebuiau doar fixate la locul potrivit pe craniu. Pământeanul privi îngrozit până ce muşchii ochilor îi înţepeniră. Nu simţi înţepătura uşoară a firelor subţiri ce-i pătrundeau prin piele în căutarea contactului cu suturile oaselor sale craniene.

Urlă la nesfârşit în gând, strigă: Nu, nu înţelegi. Este o planetă plină cu oameni. Nu te poţi juca cu vieţile a sute de milioane de oameni.

Vorbele celuilalt erau neclare şi îndepărtate, le auzea parcă din capătul opus al unui tunel lung şi bântuit de vânturi:

— N-o să te doară. Peste o oră te vei simţi mai bine. Mult mai bine. O să râdem împreună de toate astea.

Pământeanul simţi vibraţia fină pe oasele capului şi, în curând, până şi asta încetă.

Întunericul se îngroşă şi se prăbuşi peste el. O parte din această beznă nu avea să-l mai părăsească niciodată. Un an întreg i-a trebuit unei raze de lumină să-i ajungă la creier.

1. Copilul de pripas

Rik îşi puse jos dispozitivul de hrănire şi sări în picioare. Tremura aşa de tare, încât fu nevoit să se sprijine de zidul de culoarea laptelui. Strigă:

— Îmi amintesc!

Îl priviră şi murmurul celor care-şi luau masa se stinse. Chipuri uniformizate, strălucitoare şi albe datorită iluminării imperfecte a peretelui, se îndreptară către el. Ochii nu reflectau cine ştie ce interes, ci mai degrabă atenţia reflexă produsă de un strigăt brusc şi neaşteptat.

Rik strigă din nou:

— Îmi amintesc slujba mea. Am avut o slujbă!

Cineva răcni: „Tacă-ţi gura!” Iar altcineva urlă: „Stai jos!”

Feţele se întoarseră în altă direcţie şi murmurul reîncepu, Rik se holbă în gol, de-a lungul mesei. Auzi remarca „Rik Nebunu’!” şi zări degetul cuiva făcând o spirală în dreptul tâmplei. Dar nimic din toate astea nu avea vreo semnificaţie pentru el. Nimic nu-i ajungea la creier.

Se aşeză încet la loc. Apucă din nou dispozitivul de hrănire, un fel de lingură cu margini ascuţite şi dinţi minusculi înaintea căuşului, care putea deci tăia, aduna sau înţepa, nu fără dificultate. Dar pentru un biet muncitor era destul. Întoarse dispozitivul şi privi, fără să-l vadă, numărul de pe spatele mânerului. Nu era nevoie să-l vadă, îl ştia pe de rost. Toţi ceilalţi aveau numere de înregistrare, ca şi el, dar ceilalţi aveau şi nume. El, nu. Îi spuneau Rik pentru că asta însemna „tâmpit” în limbajul muncitorilor de la fabricile de kyrt. Şi foarte adesea îl strigau „Rik Nebunu’”.

Dar poate că de-acum încolo îşi va aminti din ce în ce mai mult. Era pentru prima oară, de când venise la fabrică, că îşi amintea ceva de dinaintea începutului. Măcar de s-ar putea concentra! Măcar de şi-ar putea folosi toată mintea!

Brusc, nu-i mai era foame; nu-i mai era deloc foame. Cu un gest nervos, îşi aruncă dispozitivul de hrănire în amestecul gelatinos de carne şi legume din faţa lui, împinse mâncarea deoparte şi îşi îngropă faţa în palme. În vreme ce degetele i se încleştau în păr, se chinuia să-şi urmeze mintea în hăul din care scosese un singur indiciu… Un indiciu clisos, de neînţeles.

Apoi izbucni în lacrimi, tocmai când clopotul strident anunţa sfârşitul pauzei de masă.

* * *

Valona March apăru lângă el în seara aceea, la ieşirea din fabrică. La început, abia dacă fu conştient de prezenţa ei. A sesizat însă paşii care se potriveau cu ai lui. S-a oprit şi a privit-o. Părul ei era ceva între blond şi castaniu. Îl purta împletit în două cozi groase pe care le legase împreună cu nişte clame mici, verzui, magnetice. Erau clame foarte ieftine şi păreau uzate. Purta o rochie simplă, de bumbac, tocmai potrivită cu clima blândă; nici Rik nu avea nevoie de altceva decât de o cămaşă fără mâneci şi nişte pantaloni subţiri.

Ea spuse:

— Am auzit că ţi s-a întâmplat ceva în pauza de prânz.

Vorbea cu accent strident, necioplit, potrivit cu felul în care arăta. În schimb, felul în care vorbea Rik se distingea prin vocalele grave şi consoanele nazalizate. Ceilalţi râdeau de el din cauza asta şi îl imitau uneori, dar Valona îi spunea mereu să nu-i ia în seamă pentru că sunt nişte ignoranţi.

Rik murmură:

— Nu s-a întâmplat nimic rău, Lona.

Ea insistă:

— Am auzit că ai spus că-ţi aminteşti ceva. E-adevărat, Rik?

Şi ea îi spunea tot Rik. Nu exista un alt nume pentru el. Nu-şi putea aminti numele său adevărat. Încercase cu disperare. Valona se străduise şi ea să-l ajute. Într-o zi făcuse rost cine ştie cum de o carte ferfeniţită conţinând numele celor din oraş şi i-o citise cu răbdare pe toată. Niciun nume nu îi păruse însă mai familiar decât altul.

O privi drept în ochi şi spuse:

— Va trebui să plec de la fabrică.

Valona se încruntă. Chipul ei rotund, lătăreţ, cu pomeţii înalţi şi teşiţi, părea îngrijorat.

— Nu cred c-o să poţi. N-ar fi cinstit.

— Trebuie să aflu mai multe despre mine însumi.

Valona îşi trecu limba peste buze.

— Nu cred c-ar trebui s-o faci.

Rik se îndepărtă câţiva paşi. Ştia că preocuparea ei este sinceră. În primul rând, ea îi obţinuse slujba de la fabrică. El nu avea niciun fel de experienţă în mânuirea utilajelor de-acolo. Sau poate că avea, dar pur şi simplu nu-şi amintea. Oricum, Lona insistase că era prea pirpiriu pentru munca manuală şi ei

fuseseră de acord să-i ofere instruirea tehnică pe gratis. Înainte de asta, în zilele de coşmar când el abia putea scoate un sunet şi nu ştia nici măcar la ce e bună mâncarea, ea a vegheat asupra lui şi l-a hrănit. Datorită ei supravieţuise. Spuse:

— Trebuie s-o fac.

— Ai din nou dureri de cap, Rik?

— Nu. Îmi amintesc cu adevărat ceva. Îmi amintesc ce slujbă am avut înainte... *Înainte!*

Nu era sigur că era bine să-i spună. Privi în altă parte. Soarele călduţ mai avea cam două ore până să apună. Şirurile monotone de locuinţe muncitoreşti, care înconjurau fabricile, oboseau privirea. Dar Rik ştia că, de îndată ce vor ajunge în vârful dealului, câmpia li se va înfăţişa ochilor în toată splendoarea ei aurie cu nuanţe purpurii.

Îi plăcea să privească îndelung câmpia. Chiar de la început, priveliştea îl liniştise şi îi făcuse plăcere. Chiar înainte de a şti că cele două culori se numeau „auriu” şi „purpuriu”, înainte de a afla că existau culori, înainte de a-şi putea exprima plăcerea altfel decât printr-un bolborosit anemic, durerile de cap îi dispăreau mult mai repede în câmpie. Pe vremea aceea, Valona avea obiceiul să împrumute un scuter diamagnetic şi să-l scoată din sat în fiecare zi liberă. Zburau razant la două palme deasupra drumului, alunecând pe perna de aer netedă a câmpului antigravitaţional, până ce se trezeau la multe mile depărtare de orice aşezare umană, doar ei şi vântul îmbălsămat de florile de kyrt.

Se aşezau atunci pe marginea drumului, înconjuraţi de culori şi mirosuri ameţitoare, împărţind aceeaşi bucată de hrană comprimată, în vreme ce soarele îi scălda în lumina lui, până când venea timpul să se întoarcă în sat.

Amintirea îl emoţiona pe Rik. Spuse:

— Hai să mergem pe câmp, Lona.

— E târziu.

— Te rog. N-o să ne îndepărtăm prea mult.

Ea îşi pipăi punga subţire de bani pe care o purta la brâu, sub cureaua de piele albastră, singurul articol de lux pe care şi-l permitea. Rik o luă de braţ.

— Hai să mergem pe jos, mai bine.

* * *

Ieşiră de pe autostradă şi o luară pe drumurile şerpuitoare, lipsite de praf, tăiate în nisipul pietrificat. Între ei se aşternuse o linişte grea şi Valona simţi o teamă familiară cuprinzând-o. Nu avea cuvinte pentru a-şi exprima sentimentele faţă de el. Aşa că nu încercase niciodată.

Şi dacă el o va părăsi? Era un tip scund, la fel de înalt ca şi ea, cântărind însă ceva mai puţin. În multe privinţe, era încă un copil neajutorat. Dar înainte ca ei să-i fure minţile, trebuie să fi fost un om educat, o persoană foarte importantă.

Valona nu primise niciun fel de instruire, în afară de scris şi citit, şi învăţase destulă tehnologie pentru a fi în stare să mânuiască utilajele fabricii; putea însă să-şi dea seama că nu toţi oamenii erau la fel de limitaţi. Oficialul, de pildă, ale cărui vaste cunoştinţe erau atât de folositoare tuturor. Sau Aristocraţii, care veneau din când în când în inspecţie. Nu-i văzuse niciodată de aproape, dar odată, într-o zi liberă, vizitase Oraşul şi văzuse de la distanţă un grup de creaturi incredibil de arătoase. Uneori, muncitorilor li se permitea să asculte cam cum vorbeau oamenii educaţi. Vorbeau cu totul altfel, mult mai fluent, cuvintele lor erau mult mai lungi şi tonurile mai blânde. Cam aşa vorbea şi Rik, pe măsură ce memoria i se îmbunătăţea.

Primele lui cuvinte o înspăimântaseră. Apăruseră atât de brusc, după lungi scâncete cauzate de o durere de cap. Fuseseră pronunţate în mod straniu. Când ea încercase să-l corecteze, el refuzase să-şi modifice pronunţia.

Chiar şi atunci ei îi fusese teamă că el şi-ar putea aminti prea mult, asta determinându-l s-o părăsească. Ea nu era decât Valona March. I se spunea Trupeşa Lona. Nu fusese niciodată măritată şi nici pe viitor nu era cazul. O fată lătăreaţă, cu piciorul mare, cu mâini înroşite de muncă, nu s-ar fi putut mărita niciodată. Nu fusese vreodată în stare să facă mai mult decât să se uite la băieţi, cu un resentiment mut atunci când o ignorau, în zilele de sărbătoare. Era prea mare şi lălâie pentru a chicoti şi a le zâmbi cu subînţeles.

Niciodată nu avea să ţină la piept un copilaş. Celelalte fete aveau toate parte de asta, una după alta; dar ea nu putea decât să se furişeze pentru a arunca o privire spre acel ceva roşu şi fără păr, cu ochii strânşi, cu pumni neputincioşi, cu gură fără dinţi…

„E rândul tău, Lona.”

„Când o să ai un copil, Lona?”

Şi totdeauna nu putea decât să se îndepărteze.

Dar când apăruse Rik, era ca un copilaş. Trebuia să fie hrănit şi îngrijit, scos la soare, alintat ca să adoarmă atunci când îl chinuiau durerile de cap.

Copiii alergau după ea râzând şi ţipând: „Lona are un amic! Trupeşa Lona are un amic nebun! Prietenul Lonei este un „rik”!”

Mai târziu, când Rik a putut merge singur (fusese atât de mândră în ziua în care el a făcut primul pas, de parcă ar fi avut într-adevăr un an în loc de 31) şi a păşit neînsoţit pe străzile satului, copiii l-au înconjurat, răcnind cuvintele de ocară doar pentru a vedea un adult acoperindu-şi ochii de frică şi înjosindu-se, neputând să le răspundă altfel decât prin scâncete. De zeci de ori a trebuit ca ea să iasă val-vârtej din casă şi să ţipe la ei, ameninţându-i cu pumnii ei mari.

Chiar şi adulţilor le era teamă de acei pumni. Îl doborâseră pe şeful de secţie dintr-o singură lovitură, în prima zi în care Lona îl adusese pe Rik să muncească la fabrică, ca urmare a unei remarci indecente auzite întâmplător. Consiliul fabricii o amendase cu salariul pe o săptămână pentru acel incident şi ar fi putut s-o trimită în Oraş, pentru a fi judecată la tribunalul Aristocratic, dacă n-ar fi fost intervenţia Oficialului şi justificarea că avusese loc o provocare.

Aşa că dorea ca Rik să nu-şi mai amintească. Ştia că nu avea ce să-i ofere; era meschin din partea ei să vrea ca el să rămână neajutorat şi lipsit de memorie pentru totdeauna. Dar nu pentru alt motiv decât acela că nimeni nu mai depinsese de ea atât de total. O îngrozea gândul că ar putea rămâne din nou singură. Spuse:

— Eşti sigur că-ţi aminteşti, Rik?

— Da.

Se opriră acolo, pe câmp, înconjuraţi de purpuriul soarelui care apunea. Briza uşoară şi parfumată a serii avea să se pornească în curând. Canalele de irigaţie dispuse geometric începuseră deja să capete o nuanţă sângerie. El zise:

— Pot să am încredere în amintirile mele, pe măsură ce ele îmi revin, Lona. Tu ştii că pot. De exemplu, nu tu ai fost cea care m-a învăţat să vorbesc. Mi-am amintit singur cuvintele. Nu-i aşa? Nu-i aşa?

Ea îi răspunse fără tragere de inimă:

— Da.

— Îmi amintesc chiar vremea când m-ai adus pe câmp, înainte ca eu să pot vorbi. Îmi amintesc tot timpul câte ceva. Ieri mi-am amintit cum ai prins odată o musculiţă de kyrt pentru mine. Ai ţinut-o în căuşul palmelor şi m-ai pus să privesc înăuntru prin spaţiul dintre degetele mari ca să pot vedea cum străluceşte în purpuriu şi oranj în întuneric. Am râs şi am încercat să-mi vâr mâna printre ale tale ca s-o prind, dar ea a zburat şi m-a lăsat plângând în cele din urmă. N-am ştiut atunci că era o musculiţă de kyrt, dar acum totul este mult mai clar pentru mine. Despre asta nu mi-ai povestit niciodată, nu-i aşa, Lona?

Ea scutură din cap.

— Dar s-a întâmplat cu adevărat, nu-i aşa? Îmi amintesc bine, aşa-i?

— Da, Rik.

— Iar acum îmi amintesc ceva despre mine însumi cel de dinainte. Trebuie să fi fost un *înainte*, Lona.

Trebuie să fi fost. Ea îşi simţi inima grea când se gândi la asta. Era un „înainte” diferit cu totul de „acum”-ul pe care-l trăiau. Fusese într-o lume diferită. Ştia asta pentru că un cuvânt pe care el nu şi l-a amintit niciodată a fost kyrt. A trebuit să-l înveţe cuvântul desemnând cel mai important obiect din întreaga lume a Florinei.

— Ce-ţi aminteşti? întrebă ea.

Auzind întrebarea, exaltarea lui Rik păru să se stingă brusc. Rămase în urmă.

— Nu prea are sens, Lona. Nu-mi amintesc decât că am avut o slujbă cândva şi cred că ştiu ce era… Cel puţin într-un fel.

— Ce era?

— Am analizat Nimicul.

Ea se întoarse brusc către el, căutându-i privirea. Timp de o clipă, îi atinse fruntea cu palma, până ce el se retrase iritat.

— Nu te doare din nou capul, nu-i aşa, Rik? Nu te-a mai durut de multă vreme.

— N-am nimic. Nu mă mai sâcâi.

Ea se îmbufnă şi el adăugă imediat:

— Nu vreau să spun că mă sâcâi, Lona. Doar că mă simt bine şi nu vreau ca tu să-ţi faci griji.

Ea se însenină.

— Ce înseamnă „analizat”? El ştia cuvinte pe care ea nu le auzise niciodată. Se simţea stânjenită la gândul că Rik fusese atât de educat cândva.

El se gândi o clipă.

— Înseamnă… Înseamnă a „desface în bucăţi”. Ştii, ca şi cum ai desface în bucăţi un sortator ca să afli de ce raza de baleiaj e descentrată.

— Bine, dar cum poate avea cineva o slujbă în care nu analizează nimic? Asta nu-i o slujbă.

— N-am spus că nu analizam nimic. Am spus că analizam Nimicul. Cu majusculă.

— Păi nu-i acelaşi lucru? Iată că se întâmplă, se gândi ea. Începea deja să-i pară proastă. Curând, avea să se debaraseze de ea dezgustat.

— Nu, desigur că nu. El inspiră adânc. Mi-e teamă că totuşi nu pot să-ţi explic. E tot ce-mi amintesc despre asta. Dar trebuie să fi fost o slujbă importantă. Aşa simt. Nu aveam cum să fiu un criminal.

Valona se înfioră. N-ar fi trebuit să-i spună asta niciodată. Îşi zise că nu-l avertizase decât pentru propria lui protecţie, dar acum îşi dădea seama că, de fapt, avusese intenţia să-l lege şi mai mult de ea.

* * *

Se întâmplase atunci când el începuse pentru prima oară să vorbească. Totul avusese loc atât de brusc, încât o speriase. Nici măcar nu îndrăznise să-i spună Oficialului despre asta. În următoarea zi liberă, îşi retrăsese cinci credite din depozitul ei pe viaţă – nu avea să existe niciun bărbat care să-l revendice drept zestre, aşa că nu conta – şi îl dusese pe Rik la un doctor din Oraş. Avea numele şi adresa pe o bucăţică de hârtie, dar chiar şi aşa i-au trebuit două ore înspăimântătoare până să găsească drumul spre clădirea pe care o căuta, printre pilonii uriaşi ce susţineau Oraşul Superior mai aproape de soare.

Insistase să fie martoră la consultaţie şi doctorul făcuse tot felul de lucruri îngrozitoare cu instrumentele lui ciudate. Atunci când a pus capul lui Rik între două obiecte de metal şi apoi l-a făcut să strălucească precum o musculiţă de kyrt în întuneric, ea a sărit în picioare şi a încercat să-l oprească. Doctorul a chemat doi bărbaţi care au târât-o afară, în timp ce ea se zbătea necontenit.

O jumătate de oră mai târziu, medicul a ieşit afară, încruntat. Nu se simţea bine în prezenţa lui, pentru că era un Aristocrat, chiar dacă ţinea un cabinet în Oraşul Inferior; dar ochii lui erau blânzi, chiar amabili. Îşi ştergea mâinile pe un prosopel pe care apoi l-a aruncat într-un coş de gunoi, deşi ei i s-a părut extrem de curat. I-a spus apoi:

— Unde l-ai întâlnit pe acest om?

Ea îi povestise circumstanţele cu grijă, reducându-le la faptele esenţiale, fără să menţioneze deloc nici pe Oficial, nici patrulele.

— Deci nu ştii nimic despre el?

Ea scutură din cap:

— Nu ştiu ce-a fost cu el înainte.

— Acest om a fost tratat cu o sondă psihică. Ştii ce e aia?

La început, Lona a negat din cap, dar apoi a spus în şoaptă:

— Aşa ceva li se face nebunilor, Doctore?

— Şi criminalilor. Li se schimbă modul de gândire, dar spre binele lor. Asta le însănătoşeşte mintea sau le modifică părţile din creier care îi determină să fure şi să omoare, înţelegi?

Înţelegea. Se înroşi şi spuse:

— Rik nu a furat niciodată nimic şi nici nu a făcut cuiva vreun rău.

— Aşa îi spui, Rik? Părea amuzat. Ascultă, de unde poţi tu să ştii ce a făcut el înainte de a-l întâlni? E greu de spus după felul în care gândeşte acum. Sondajul psihic a fost profund şi brutal. Nu pot spune cât din mintea lui a fost afectată definitiv şi cât s-a pierdut temporar din pricina şocului. Vreau să spun că o parte îi va reveni, pe măsură ce va trece timpul – ca dovadă, a început să vorbească – dar nu în totalitate. Ar trebui ţinut sub observaţie.

— Nu, nu. Trebuie să stea cu mine. Am avut mare grijă de el, Doctore.

El se încruntă şi apoi faţa îi deveni mai blândă.

— La tine mă gândesc, fată dragă. Poate că nu i-a fost extirpat tot răul. S-ar putea ca, într-o zi, să te facă să suferi.

În clipa aceea, o soră l-a adus pe Rik. Îi şoptea liniştitor, ca unui copil. Rik şi-a pus o mână la cap şi a privit în gol, până ce ochii i s-au concentrat asupra Valonei; apoi a întins mâinile şi a strigat fără putere:

— Lona…

Ea a ţâşnit spre el şi i-a pus capul pe umăr, strângându-l la piept. I-a spus apoi doctorului:

— N-o să-mi facă niciodată vreun rău, indiferent de ce s-ar întâmpla.

— Cazul lui va trebui, desigur, raportat, rosti medicul gânditor. Nici nu ştiu cum a scăpat autorităţilor în condiţia în care trebuie să fi fost.

— Asta înseamnă că mi-l vor lua, Doctore?

— Mi-e teamă că da.

— Te rog, Doctore, să nu faci asta. Îşi smulse batista în care se aflau cele cinci piese de credit făcute dintr-un aliaj strălucitor. Ia-le pe toate, Doctore! Am să am eu grijă de el. N-o să facă niciun rău nimănui.

Medicul se uită la piesele de credit din mâna ei.

— Munceşti la fabrică, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Cu cât te plătesc pe săptămână?

— Doi virgulă opt credite.

El zăngăni uşor monedele, le strânse apoi în pumn cu un clinchet de metal şi i le întinse:

— Ia-le, fată, nu te costă nimic.

Ea le acceptă întrebătoare:

— N-ai de gând să spui nimănui, Doctore?

— Mi-e teamă că va trebui să o fac. Aşa e legea.

A condus orbeşte pe drumul de întoarcere, până-n sat, strângându-l pe Rik cu disperare la piept.

În săptămâna următoare, la emisiunea de ştiri transmise pe hipervideo, a fost difuzată o ştire despre un doctor mort într-un giro-accident, în timpul unei scurte întreruperi a uneia din razele locale de tranzit. Numele i s-a părut familiar şi, în seara aceea, Lona l-a comparat cu cel notat pe bucăţica de hârtie. Era acelaşi.

S-a întristat, pentru că fusese un om bun. Căpătase numele lui cu multă vreme în urmă, de la o altă muncitoare care îi spusese despre el că era un doctor Aristocrat, dar care se purta frumos cu cei de la fabrică, ajutându-i la necaz. Îi păstrase numele pentru orice eventualitate. Şi când avusese nevoie, el se dovedise într-adevăr un om cumsecade. Totuşi, amărăciunea i-a fost înecată de bucurie – doctorul nu avusese probabil timp să raporteze despre Rik. Nimeni nu venise în sat să cerceteze.

Mai târziu, când Rik începuse să mai înţeleagă, Lona îi povestise ce îi spusese doctorul, pentru ca el să rămână în sat şi să fie în siguranţă.

* * *

Rik o scutură şi reveriile o părăsiră. El zise:

— Nu mă auzi? Nu puteam fi un criminal dacă am avut o slujbă atât de importantă.

— N-ai fi putut greşi? începu ea ezitant. Indiferent cine ai fi fost, puteai greşi. Chiar şi Aristocraţii…

— Sunt sigur că nu. Dar vezi bine că trebuie să aflu neapărat, pentru ca şi alţii să fie siguri… Altă cale nu există. Trebuie să plec de la fabrică, să părăsesc satul, ca să pot afla mai multe despre mine însumi.

Ea se simţi cuprinsă de panică.

— Rik! Ar fi periculos. De ce s-o faci? Chiar dacă ai fi analizat Nimicul, de ce e atât de important să afli mai multe despre asta?

— Din cauza celuilalt lucru pe care mi-l amintesc.

— Care celălalt lucru?

El şopti:

— Nu vreau să-ţi spun.

— Trebuie să spui cuiva. S-ar putea să uiţi din nou.

El o apucă de braţ.

— Ai dreptate. Dar n-o să spui nimănui, nu-i aşa, Lona? Ai să fii memoria mea de rezervă, în cazul în care am să uit.

— Bineînţeles, Rik.

Rik privi în jur. Lumea era foarte frumoasă. Valona îi spusese cândva că există un panou strălucitor, de dimensiuni uriaşe, în Oraşul Superior, chiar la mare distanţă deasupra lui, pe care scria: „Dintre toate Planetele din Galaxie, Florina este Cea Mai Frumoasă.”

Şi, pe măsură ce privea în jur, se convingea tot mai mult de asta.

— Este un lucru teribil să-ţi aminteşti aşa ceva, dar întotdeauna îmi amintesc foarte limpede ceea ce îmi amintesc. Mi s-a întâmplat azi după-amiază.

— Da?

Se holbă la ea îngrozit.

— Toţi oamenii din lume vor muri. Toţi de pe Florina.

2. Oficialul

Myrlyn Terens tocmai scotea din raft o carte-film, când se auzi semnalizatorul uşii de la intrare. Chipul lui fusese brăzdat de riduri de concentrare, dar acum ele dispărură brusc şi expresia i se schimbă într-una de prudenţă amabilă. Îşi trecu mâna prin părul rar, roşcat, şi strigă:

— O clipă.

Puse filmul la loc şi apăsă butonul care declanşa paravanul ce acoperea raftul, făcându-l tot una cu peretele. Pentru muncitorii şi oamenii simpli care lucrau pe la ferme, cu care avea de-a face, era o chestiune de vagă mândrie că unul de-al lor, prin naştere cel puţin, avea filme acasă. Asta ilumina printr-o reflexie subtilă crepusculul monoton al propriilor lor minţi. Şi totuşi nu se făcea să etaleze filmele în mod deschis.

Dacă ar fi fost văzute, lucrurile n-ar mai fi decurs aşa cum trebuie. Asta le-ar fi îngheţat limbile şi aşa nu prea articulate. Era posibil ca ei să se laude cu cărţile Oficialului, dar prezenţa lor ostentativă în faţa ochilor lor l-ar fi făcut pe Terens să semene prea mult cu un Aristocrat.

Mai existau, desigur, şi Aristocraţii. Era extrem de puţin probabil ca vreunul din ei să-l viziteze acasă, dar dacă asta s-ar fi întâmplat, ar fi fost neînţelept să dea cu ochii de filme. Era, într-adevăr, un Oficial şi asta îi oferea anumite privilegii, dar nu se făcea să se împăuneze faţă de ei.

Strigă din nou:

— Vin acum!

De data aceasta se îndreptă către uşă, închizându-şi tunica la gât. Chiar şi îmbrăcămintea lui aducea într-un fel cu cea a Aristocraţilor. I se întâmpla uneori să uite că se născuse pe Florina.

Valona March era în prag. Îşi îndoi genunchii şi îşi înclină fruntea, salutând respectuos.

Terens deschise larg uşa.

— Intră, Valona. Stai jos. Cred că e trecut de mult de ora stingerii. Sper că patrulele nu te-au văzut.

— Nu cred, domnule.

— Mă rog, să sperăm că aşa e. Nu prea ai un dosar bun, ştii doar.

— Da, domnule. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce aţi făcut pentru mine în trecut.

— N-are nicio importanţă. Stai jos aici. Vrei să bei ceva sau să mănânci?

Ea se aşeză crispată pe marginea unui scaun şi refuză:

— Nu, mulţumesc, am mâncat.

Era un semn de politeţe printre săteni să oferi câte ceva musafirului. Dar era nepoliticos să accepţi. Terens ştia asta, aşa că nu insistă. Spuse:

— Acum care e necazul, Valona? Din nou Rik?

Valona încuviinţă, dar păru incapabilă să-i explice.

— Are probleme la fabrică? întrebă Terens.

— Nu, Oficialule.

— Are din nou dureri de cap?

— Nu.

Terens aşteptă, îngustându-şi ochii care deveniră tăioşi.

— Valona, doar nu aştepţi să-ţi ghicesc eu necazul. Vorbeşte odată, ca să te pot ajuta. Presupun că ai nevoie de ajutor.

— Da, Oficialule, spuse ea. Apoi izbucni: Dar cum să spun? Pare aproape o nebunie.

Terens avu impulsul de a o mângâia pe umăr, dar ştia că ea s-ar fi ferit de atingerea lui. Stătea, ca de obicei, cu mâinile ei mari îngropate în poală. El observă că degetele boante, împreunate, se frământau chinuite.

— Te voi asculta, spuse el, indiferent despre ce-i vorba.

— Vă mai amintiţi când am venit să vă spun despre doctorul din Oraş şi despre vorbele lui?

— Da, îmi amintesc, Valona. Şi-mi amintesc că ţi-am spus să nu mai faci niciodată aşa ceva fără să mă consulţi. Dar tu îţi aduci aminte de asta?

Ea deschise ochii larg. Îşi amintea bine mânia lui de atunci.

— N-am să mai fac niciodată aşa ceva, Oficialule. Nu vreau decât să vă amintesc că mi-aţi promis că veţi face totul ca să mă ajutaţi să-l păstrez pe Rik.

— Chiar aşa voi face. Şi... ce s-a întâmplat? Au întrebat patrulele de el?

— Nu. Vai, domnule, credeţi că s-ar putea să întrebe?

— Nu, sunt sigur că nu. Începea să-şi piardă răbdarea. Hai, Valona, spune-mi ce s-a întâmplat.

Privirea ei se înnegură.

— Rik spune, că mă va părăsi. Vreau să-l opriţi.

— De ce vrea să te părăsească?

— Spune că-şi aminteşte nişte lucruri.

Chipul lui Terens păru brusc interesat. Se apleca înainte şi fu pe punctul de a o apuca de mână.

— Îşi aminteşte nişte lucruri? Ce lucruri?

* * *

Terens îşi aducea aminte de ziua în care Rik fusese găsit pentru prima oară. Îi văzuse pe tinerii adunaţi lângă unul dintre digurile de irigaţie din vecinătatea satului. Îl strigaseră cu glasurile lor ascuţite. „Oficialule! Oficialule!"

El o luase la fugă într-acolo.

— Ce s-a întâmplat, Rasie? Avusese grijă să înveţe numele tinerilor. Asta le impresiona pe mame şi făcea mai uşoare primele luni de acomodare cu noua slujbă.

Lui Rasie părea să-i fie rău.

— Priviţi aici, domnule, arăta el cu mâna către ceva alb, care se zvârcolea.

Era Rik. Ceilalţi băieţi ţipau toţi deodată, dând explicaţii confuze. Terens izbuti să înţeleagă că tocmai jucau un fel de joc în care se alergau, se ascundeau şi se urmăreau. Intenţionau să-i spună numele jocului, felul în care se desfăşura, momentul în care fuseseră întrerupţi, cu amănunte suplimentare despre cine anume era pe cale să câştige. Toate astea, desigur, nu aveau nicio importanţă.

Rasie, un băiat brunet de 12 ani, auzise hărmălaia şi se apropiase prudent. Se aşteptase să vadă un animal, poate un şobolan de câmp, pe care l-ar fi fugărit cu plăcere. Îl găsise, în schimb, pe Rik.

Toţi băieţii erau deopotrivă neplăcut impresionaţi şi, în mod evident, fascinaţi de ciudata apariţie. Era vorba de un adult aproape gol, cu bărbia umedă de salivă, scâncind şi plângând fără putere, cu braţele şi picioarele mişcându-se spasmodic. Ochii, de un albastru spălăcit, se mişcau la întâmplare, pe chipul neras. Pentru o clipă, privirea i se fixă totuşi pe cea a lui Terens. Încet, degetul mare al omului începu să se ridice şi i se vârî printre buze.

Unul dintre copii izbucni în râs.

— Uită-te la el, Oficialule. Îşi suge degetul.

Un scâncet slab, neînsoţit de lacrimi, se auzi, fără însă ca degetul să coboare din gură. Arăta umed şi roz, în contrast cu restul mâinii acoperite de noroi.

Terens a reuşit să-şi depăşească sila. A spus:

— Hei, băieţi, n-ar trebui să vă jucaţi pe aici, pe câmpul de kyrt. O să distrugeţi recolta şi fermierii n-or să vă ierte. Plecaţi şi nu mai spuneţi nimănui ce-aţi văzut. Iar tu, Rasie, dă o fugă până la domnul Jencus şi spune-i să vină până aici.

Ull Jencus era singurul aşa-zis doctor din împrejurimi. Îşi petrecuse ceva timp ca ucenic în cabinetul unui doctor adevărat din Oraş şi, datorită acestui fapt, fusese scutit de munca la ferme sau în fabrici. Şi pe bună dreptate. Putea lua temperatura, făcea injecţii, administra pastile şi, lucrul cel mai important, îşi putea da seama când problema era destul de serioasă ca să merite un drum până la spitalul din Oraş. Fără un astfel de ajutor semiprofesional, acei nefericiţi atinşi de meningită sau apendicită acută ar fi putut suferi intens, dar nu pentru multă vreme.

Jencus l-a ajutat pe Terens să-l urce pe necunoscut într-un scuter şi, străduindu-se să nu trezească bănuieli, l-au dus în sat.

L-au spălat de noroiul care i se întărise pe întreg corpul. Cât despre păr, n-au putut face nimic. Jencus l-a ras peste tot şi l-a examinat atât cât s-a priceput. Apoi a spus:

— Nu observ nicio infecţie, Oficialule. A fost hrănit. Coastele nu-i sunt prea evidente. Nu prea înţeleg. Cum o fi ajuns acolo?

Puse întrebarea pe un ton pesimist, fără să se aştepte ca Terens să deţină răspunsul. Oficialul era nou venit în sat, înlocuindu-l pe cel pe care sătenii îl pierduseră; tonul neîncrezător al lui Jencus nu îl deranjase, pentru că Terens ştia că era nevoit să treacă printr-o perioadă de suspiciuni, datorită tinereţii sale.

Jencus spuse:

— Vedeţi, nu poate să meargă, nu poate face nici măcar un pas. Cred că trebuie supravegheat tot timpul. Din câte-mi dau seama, e întocmai ca un copil mic.

— Există vreo boală care are efectul ăsta? întrebă Oficialul.

— Eu nu ştiu de niciuna. Ar putea fi foarte bine vreo problemă cu creierul, dar eu nu mă prea pricep la astea. De câte ori am pe cineva cu astfel de suferinţe, îl trimit în Oraş… L-aţi mai văzut vreodată pe omul ăsta, domnule?

Terens zâmbi şi spuse cu blândeţe:

— Nu sunt aici decât de o lună.

Jencus oftă şi-şi scoase batista.

— Da. Oficialul ăl bătrân a fost un om tare bun. A avut grijă de noi toţi, zău. Eu sunt aici de aproape 60 de ani, dar pe tipul ăsta nu l-am mai văzut niciodată. Trebuie să fie de prin altă parte.

Jencus era un om rotofei. Arăta de parcă aşa s-ar fi născut, şi, dacă la această tendinţă naturală se adăuga şi efectul unei vieţi sedentare, nu era surprinzător faptul că avea obiceiul să-şi sublinieze chiar şi scurtele luări de cuvânt printr-un pufăit şi printr-o mai degrabă inutilă trecere a batistei peste frunte, o batistă mare şi roşie. Spuse:

— Nu prea ştiu ce să le spun patrulelor.

Patrulele nu întârziară să apară. Apariţia lor era imposibil de evitat. Băieţii le spuseseră părinţilor lor, iar aceştia vorbiseră între ei. Duceau o viaţă fără prea multe evenimente, dar chiar şi aşa găseau ce să-şi spună unul altuia. Ştirile luau proporţii fabuloase, alergând din gură în gură; şi din atâta vorbărie, era imposibil ca patrulele să nu audă câte ceva.

Aşa-numitele patrule erau formate din membrii Gărzii Floriniene. Nu erau băştinaşi din Florina şi, pe de altă parte, nu erau nici de pe planeta Sark, precum Aristocraţii. Erau, pur şi simplu, mercenari care îşi făceau meseria de gărzi ale ordinii în schimbul unui salariu, neriscând astfel să simpatizeze cu florinienii, cu care nu aveau legături de sânge.

Apărură doi gardieni şi unul dintre supraveghetorii de la fabrici, gata să-şi dea aere, în ciuda firavei sale autorităţi.

Gardienii erau plictisiţi şi indiferenţi. Un idiot fără minte putea intra în sarcina lor, dar asta era departe de a le trezi interesul. Unul dintre ei îi spuse supraveghetorului:

— Cât timp îţi trebuie să faci o identificare? Cine este omul ăsta?

Supraveghetorul scutură din cap energic.

— Nu l-am văzut niciodată, domnule. Nu e de pe-aici!

Gardianul se întoarse către Jencus:

— Avea ceva documente la el?

— Nu, domnule. N-avea decât o zdreanţă pe el. Am ars-o ca să previn vreo infecţie.

— Şi ce are?

— După câte îmi dau eu seama, n-are minte.

În clipa următoare, Terens i-a luat pe cei doi gardieni deoparte. Pentru că erau plictisiţi, erau docili. Cel care pusese întrebările a scos un carneţel şi a spus:

— În regulă. Nici nu merită să facem un raport. Nu ne priveşte pe noi. Scăpaţi de el în vreun fel.

După aceste vorbe, au plecat.

Supraveghetorul a rămas. Era un om pistruiat, cu părul roşu, cu o mustaţă zbârlită. De cinci ani era supraveghetor, vestit pentru principiile sale rigide; el răspundea de îndeplinirea normei în fabrica lui.

— Ascultă, spuse el fioros. Cum o să rezolvăm situaţia asta? Tâmpiţii ăştia vorbesc întruna şi nu muncesc.

— Eu cred că ar trebui trimis la spitalul din Oraş, spuse Jencus, folosindu-şi batista cu hărnicie. Altă soluţie nu văd. Eu nu ştiu ce să-i fac.

— În Oraş! replică supraveghetorul consternat. Cine o să plătească? Cine o să suporte toate cheltuielile? Doar nu-i de-al nostru, nu-i aşa?

— După câte ştiu eu, nu, admise Jencus.

— Şi atunci de ce să plătim *noi*? Află de unde vine. N-au decât să plătească ai lui.

— Şi cum o să aflăm? Ia spune!

Supraveghetorul căzu pe gânduri. Scoase limba şi îşi linse buza superioară, zdrenţuită şi purpurie. Spuse:

— Atunci va trebui, pur şi simplu, să scăpăm de el. Aşa cum a sugerat patrula.

Terens îl întrerupse.

— Ascultă, ce vrei să spui cu asta?

— Ar putea la fel de bine să fie mort, răspunse supraveghetorul. Ar fi o binecuvântare.

— Nu ai voie să iei viaţa unui om viu, spuse Terens.

— Atunci spune dumneata ce e de făcut.

— Nu s-ar putea ca unul din oamenii dumitale să aibă grijă de el?

— Păi cine o să vrea? Dumneata ai vrea?

Terens ignoră atitudinea insolentă.

— Am altă treabă de făcut.

— Toată lumea are câte-o treabă. Nu-mi pot permite ca cineva să neglijeze munca de la fabrică pentru a avea grijă de nebunul ăsta.

Terens oftă şi spuse fără ranchiună:

— Ascultă, hai să fim responsabili. Dacă *nu* o să realizezi norma trimestrul ăsta, s-ar putea să presupun că asta s-ar datora faptului că unul dintre muncitorii dumitale are grijă de amărâtul ăsta; ţi-aş putea ţine partea vorbind cu Aristocraţii. Altfel, n-am să fac altceva decât să declar că nu există niciun motiv ca norma să nu fi fost îndeplinită, în cazul în care asta se va întâmpla.

Supraveghetorul se încruntă. Oficialul nu era aici decât de o lună şi deja se amesteca în treburile unor oameni care îşi trăiseră toată viaţa prin locurile acestea. Totuşi, avea o legitimaţie semnată de un Aristocrat. Nu se făcea să-l înfrunţi deschis. Spuse:

— Dar cine o să aibă grijă de el? O suspiciune teribilă îl zăpăci: Eu nu pot! se repezi el. Am trei copii şi nevastă-mea e bolnavă.

— Nici n-am sugerat că tu vei fi acela.

Terens privi pe fereastră. Acum, că patrulele plecaseră, mulţimea colcăitoare se apropiase şi mai mult de casa Oficialului. Majoritatea erau tineri, prea tineri ca să muncească, alţii erau fermieri şi doar câţiva erau muncitori tocmai ieşiţi din schimb. Terens văzu fata vânjoasă chiar în primele rânduri ale mulţimii. O remarcase adesea în ultimele săptămâni. Puternică, pricepută şi muncitoare. Cu o isteţime naturală ascunsă sub expresia de nefericire. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut fi aleasă pentru instruirea preliminară poziţiei de Oficial. Dar era femeie; avea părinţii decedaţi şi era destul de necioplită pentru a exclude vreo implicare romanţioasă. O femeie singură, cu alte cuvinte, care avea toate şansele să rămână aşa. Zise:

— Dar ea?

Supraveghetorul ridică privirea şi apoi izbucni:

— Fir-ar să fie! Femeia asta ar trebui să fie la muncă acum.

— Lasă asta, îl potoli Terens. Cum o cheamă?

— E Valona March.

— Aha. Îmi amintesc acum. Cheam-o înăuntru.

Din acel moment, Terens a devenit îngerul păzitor al perechii. A făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a obţine pentru ea raţii suplimentare de hrană, cupoane de îmbrăcăminte şi tot ce a fost nevoie pentru a permite unui cuplu de adulţi (dintre care unul neînregistrat) să trăiască din venitul unuia singur. El

fusese acela care o ajutase pe Valona să obţină permisiunea de instruire a lui Rik în cadrul fabricii. El intervenise pentru a evita o pedeapsă mai gravă când femeia se certase cu un şef de secţie. Moartea doctorului din Oraş nu mai făcuse necesară intervenţia lui, dar şi atunci el fusese gata să o facă.

Aşa că era normal ca Valona să vină la el ori de câte ori avea necazuri şi acum el se aştepta ca ea să-şi descarce sufletul.

* * *

Valona încă mai ezita. În cele din urmă spuse:

— Spune că toţi oamenii din lume vor muri.

Terens păru surprins.

— Spune şi în ce fel?

— Zice că nu ştie cum. Spune doar că îşi aminteşte asta de dinainte de a fi… ştiţi… aşa cum este. Şi mai spune că-şi aminteşte că a avut o slujbă importantă, dar eu nu înţeleg despre ce e vorba.

— Şi ce zice el despre slujba aceea?

— Spune că a… analizează Nimicul.

Valona aşteptă o clipă, apoi se grăbi să explice:

— A analiza înseamnă a desface în bucăţi…

— Ştiu ce înseamnă, fată.

Valona îl privi îngrijorată.

— Înţelegeţi ce vrea el să spună, domnule?

— S-ar putea, Valona.

— Dar, Oficialule, cum poate cineva să facă ceva Nimicului?

Terens se ridică în picioare. Schiţă un zâmbet.

— Zău, Valona, dar tu nu ştii că totul, în întreaga Galaxie, este mai ales Nimic?

Femeia nu păru lămurită, dar acceptă explicaţia. Oficialul era un om foarte educat. Cu o neaşteptată tresărire de mândrie, ea fu brusc sigură că Rik al ei era încă şi mai educat.

— Vino.

Terens îi întinse Valonei mâna.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Păi, unde este Rik?

— Acasă, spuse ea. Doarme.

— Bine. Să mergem acolo. Doar nu vrei ca patrulele să te găsească singură pe stradă…

* * *

Satul părea pustiu pe timpul nopţii. Luminile, de-a lungul singurei străzi care împărţea suprafaţa ocupată de cabanele muncitorilor în două, licăreau slab. Mirosea a ploaie în aer, acea ploaie uşoară şi călduţă care cădea în fiecare noapte. Nu era nevoie să se ia niciun fel de măsuri speciale împotriva ei.

Valona nu ieşise niciodată atât de târziu, într-o seară a unei zile de lucru, şi i se părea înfricoşător. Încerca să se ascundă de sunetul propriilor ei paşi, pândind apariţia vreunei patrule.

— Încetează cu mersul în vârful picioarelor, Valona. Doar sunt cu tine, spuse Terens.

Vocea lui explodă în mijlocul tăcerii nocturne şi Valona tresări, grăbind pasul.

Baraca Valonei era la fel de întunecoasă ca şi restul locuinţelor muncitoreşti; păşiră înăuntru cu grijă. Terens se născuse şi fusese crescut într-o baracă similară şi, chiar dacă de atunci trăise pe planeta Sark, iar acum avea o casă cu trei camere şi instalaţii sanitare, interiorul modest al barăcii îi crea o uşoară nostalgie. Nu avea decât o cameră, cu un pat, un dulap, două scaune, duşumea de ciment poros şi un WC într-un colţ.

Nu era nevoie de bucătărie, din moment ce toate mesele se luau la fabrică, şi nici de o baie, deoarece în spatele barăcilor exista un şir de celule cu duşuri. Datorită climei blânde şi lipsite de variaţie, ferestrele nu erau adaptate împotriva frigului şi a ploii. Pereţii erau străpunşi de deschizături ecranate, iar streşinile de afară erau o protecţie suficientă împotriva picăturilor mărunte de ploaie din nopţile fără vânt.

În lumina unei mici lanterne de buzunar, pe care o ascundea în cupa unei palme, Terens observă într-un colţ al camerei un paravan uzat. Îşi aminti că el i-l procurase Valonei, atunci când Rik începuse să semene mai mult cu un adult. Din spatele paravanului, putea auzi respiraţia regulată a unui om dormind.

Făcu semn cu capul în direcţia aceea.

— Trezeşte-l, Valona.

Valona bătu uşor cu degetele în paravan.

— Rik! Rik, copilaşule!

Se auzi un ţipăt scurt.

— Nu te speria, e Lona! zise Valona.

Înconjurară paravanul şi Terens lumină întâi chipul lor cu lanterna, apoi pe cel al lui Rik.

Rik înălţă un braţ în dreptul ochilor pentru a se proteja de lumină.

— Ca s-a întâmplat?

Terens se aşeză pe marginea patului. Rik dormea pe patul standard al barăcii, observă el. Făcuse rost de încă un pat vechi, şubred, pentru Rik, dar Valona preferase să doarmă ea în el.

— Rik, spuse el, Lona spune că ai început să-ţi aminteşti nişte lucruri.

— Da, domnule Oficial. Rik era întotdeauna umil în faţa Oficialului, persoana cea mai importantă pe care o văzuse vreodată. Chiar şi supraveghetorul de la fabrică era politicos cu Oficialul. Repetă tot ce îşi amintise în acea zi. Terens spuse:

— Ţi-ai mai amintit şi altceva de când i-ai spus toate astea Valonei?

— Nimic altceva, domnule.

Terens îşi împreună degetele.

— Bine, Rik. Culcă-te din nou.

Valona îl urmă afară din casă. Se stăpânea cu greu să nu-şi dea la iveală emoţiile şi, cu dosul palmei sale aspre, îşi ştergea mereu fruntea.

— Va trebui să mă părăsească, domnule?

Terens îi luă mâinile într-ale lui şi îi spuse grav:

— Trebuie să te comporţi ca o femeie în toată firea, Valona. Va trebui să vină cu mine pentru o scurtă vreme, dar am să ţi-l aduc înapoi.

— Şi după aceea?

— Nu ştiu. Trebuie să înţelegi, Valona. Acum, cel mai important lucru din lume este să aflăm cât mai multe despre amintirile lui Rik.

Valona spuse brusc:

— Adică, toată lumea de pe Florina va trebui să moară, aşa cum spune el?

Terens îi strânse mai tare mâinile.

— Să nu mai spui asta nimănui, altfel patrulele ţi-l vor lua pe Rik pentru totdeauna. Să ştii că nu glumesc.

Se întoarse şi porni încet şi gânditor către casă, fără să observe că mâinile îi tremurau. Încercă în zadar să doarmă şi, după o oră, declanşă câmpul-narcotic. Era unul dintre puţinele elemente pe care le luase de pe Sark, atunci când se întorsese

pe Florina pentru a deveni Oficial. I se potrivea pe craniu ca o cască neagră şi subţire. Îl potrivi la ora cinci.

Avu vreme să se cuibărească în pat înainte ca efectul câmpului să-i întrerupă centrii conştiinţei din cerebel şi să-l învăluie într-un somn instantaneu şi fără vise.

3. Bibliotecara

Lăsară scuterul diamagnetic într-un adăpost în afara Oraşului. Scuterele erau rare în Oraş şi Terens nu dorea să atragă în mod inutil atenţia. Se gândi cu ciudă o clipă la cei din Oraşul Superior, cu maşinile lor diamagnetice şi vehiculele giro-antigravitaţionale. Dar era vorba de inaccesibilul Oraş Superior…

Rik aşteptă ca Terens să închidă adăpostul şi apoi să-l asigure punându-şi amprenta. Era îmbrăcat într-un costum nou dintr-o singură piesă şi nu prea se simţea în largul lui. Cu oarecare reţinere, îl urmă pe Oficial pe sub prima arcadă uriaşă care susţinea Oraşul Superior.

Pe Florina, toate celelalte oraşe aveau câte un nume, dar numai acesta era pur şi simplu „Oraşul”. Muncitorii şi ţăranii care locuiau în el sau în împrejurimi erau consideraţi norocoşi de către restul locuitorilor de pe planetă. În Oraş erau doctori şi spitale mai bune, mai multe fabrici şi mai multe magazine unde se vindeau băuturi, chiar şi semne ale unui oarecare lux. Locuitorii înşişi erau însă, într-un fel, mai puţin entuziaşti. Trăiau în umbra Oraşului Superior.

Oraşul Superior era exact aşa cum îi era numele, pentru că Oraşul era dublu, împărţit în mod rigid de un strat orizontal de 50 de mile pătrate, format din aliaj de ciment, susţinut de 20 de mii de piloni oţeliţi. Jos, la umbra lui, erau „băştinaşii”. Deasupra, în soare, erau Aristocraţii. Era greu de crezut, în Oraşul Superior, că planeta pe care se afla era Florina. Populaţia provenea, aproape în exclusivitate, de pe Sark. Li se alăturau şi câteva zeci de patrule. Reprezentau o clasă superioară, din toate punctele de vedere şi în toate sensurile cuvântului. Terens cunoştea drumul. Mergea repede, evitând privirile insistente ale trecătorilor care măsurau hainele lui de Oficial cu un amestec de respect şi indignare. Picioarele mai scurte ale lui Rik îi făceau mersul mai puţin demn, în timp ce se străduia să ţină pasul. Nu-şi mai amintea mare lucru din vizita precedentă făcută în Oraş. Era atât de diferit acum. Atunci fusese înnorat. Acum soarele pătrundea prin deschizăturile regulate din cimentul aliat de deasupra, formând fâşii de lumină care aveau darul să facă spaţiul dintre ele şi mai întunecat. Ei doi depăşeau fâşiile de lumină într-un mod ritmic, aproape hipnotic.

Mai mulţi bătrâni se încălzeau la soare pe acele porţiuni, urmând mişcarea benzilor luminoase. Uneori adormeau şi rămâneau în umbră, moţăind în scaunele lor cu rotile, până ce scârţâitul roţilor, mişcate în somn, îi trezea. Din loc în loc, mamele aproape blocau fâşiile de lumină cu landourile în care îşi duceau progeniturile. Terens spuse:

— Acum, Rik, fii atent. O să urcăm. Se oprise în faţa unei structuri care umplea spaţiul dintre patru piloni, înălţându-se până la Oraşul Superior.

— Mi-e teamă, spuse Rik. Bănuia cam ce putea fi acela. Era un lift care ducea la nivelul superior.

Construcţii de genul ăsta erau necesare, desigur. Dedesubt se producea, iar sus se consuma. În Oraşul Inferior erau expediate substanţele chimice de bază şi hrana neprelucrată, iar produsele finisate, îmbrăcămintea şi hrana cea mai de soi, erau rezervate doar Oraşului Superior. Jos, populaţia era numeroasă; sus, nu erau folosiţi decât grădinari, şoferi, servitoare, constructori.

Terens ignoră teama lui Rik. Era uimit că propria lui inimă bătea atât de violent. Nu din cauza fricii, desigur, mai degrabă din cauza unei satisfacţii extraordinare că avea prilejul să meargă sus. Urma să păşească pe aliajul sacru de ciment, lăsându-şi acolo praful de pe tălpi. Ca Oficial putea face asta. Sigur că, în ochii Aristocraţilor, nu era decât un băştinaş florinian, dar era totuşi un Oficial şi putea călca pe cimentul aliat ori de câte ori dorea.

Pe Galaxie! Cât îi mai ura!

Se opri, trase aer în piept şi chemă liftul. Nu avea niciun rost să se gândească la ură. Fusese pe Sark timp de mulţi ani; chiar pe Sark, planeta de origine a Aristocraţilor, centrul lumii lor. Învăţase să-i suporte în tăcere. Nu avea voie să uite ceea ce învăţase. Mai ales acum.

Auzi vibraţiile liftului care ajunse la nivelul de jos şi întreg peretele din faţa lui alunecă uşor într-o fantă din podea.

Băştinaşul care opera liftul păru scârbit:

— Doar voi doi.

— Doar noi, spuse Terens păşind înăuntru. Rik îl urmă.

Operatorul nu făcu nicio mişcare pentru a restabili poziţia originară a peretelui. Zise:

— Am impresia că aţi fi putut aştepta cursa de ora două. Doar nu sunt obligat să mă plimb în sus şi în jos doar pentru doi oameni. Scuipă cu grijă, în afara liftului, atent să nu atingă podeaua preţiosului său vehicul. Continuă: Arătaţi-mi documentele.

Terens spuse:

— Eu sunt un Oficial. Nu-ţi poţi da seama de asta după hainele mele?

— Hainele nu înseamnă nimic. Crezi că o să-mi risc slujba pentru că ai furat cine ştie de pe unde o uniformă? Arată-mi actele.

Terens, fără a mai adăuga nimic, dădu la iveală portofelul standard pentru documente, pe care toţi băştinaşii trebuiau să-l poarte la ei: numărul de înregistrare, certificatul de muncă, chitanţele de taxe. Scoase permisul de culoare purpurie, de Oficial. Operatorul îl scrută o vreme.

— Păi, eu ştiu… Poate şi p’ăsta l-ai furat de undeva. Dar nu e treaba mea. Îl ai, aşa că am să te duc, deşi „Oficial” nu este decât un nume caraghios pentru un băştinaş, aşa cred. Şi celălalt?

— Eu răspund de el, spuse Terens. Poate veni cu mine sau e cazul să chemăm o patrulă ca să-ţi amintească regulile?

Era ultimul lucru pe care Terens îl dorea, dar tocmai pe acela îl sugeră, cu aroganţa potrivită.

— Bine, bine! Nu trebuie să vă supăraţi. Peretele se ridică şi, cu o zdruncinătură, liftul începu să urce. Operatorul bombăni.

Terens zâmbi subţire. Era aproape inevitabil. Cei care lucrau direct pentru Aristocraţi abia aşteptau să se identifice cu stăpânii lor, căutând să-şi compenseze inferioritatea reală printr-o aderenţă mai strânsă la regulile segregaţiei şi printr-o atitudine cât mai ostilă faţă de semenii lor. Ei formau aşa-numita castă a „oamenilor de sus”, pentru care ceilalţi florinieni aveau o ură anume, diferită de groaza combinată cu respect pe care o simţeau faţă de Aristocraţi.

După ce parcurseră o distanţă cam de 30 de picioare, uşa se deschise către o altă lume. Precum oraşele de pe Sark, Oraşul Superior era construit cu un ochi sensibil la culoare. Structurile individuale, locuinţele sau clădirile publice, erau îmbinate într-un complicat mozaic multicolor care, de aproape, părea un talmeş-balmeş fără sens, dar, de la distanţă, lua înfăţişarea unui buchet

de nuanţe ce se topeau şi se schimbau în funcţie de unghiul din care erau privite.

— Hai, Rik, spuse Terens.

Rik privea totul cu ochii mari. Totul părea lipsit de viaţă. Nu vedea decât piatră şi culoare, îmbinate în structuri uriaşe. Nu bănuise că nişte clădiri pot fi atât de imense. Ceva îi străfulgeră prin minte. Timp de o secundă, imensitatea nu i se mai păru atât de străină… Apoi memoria îi căzu iar în întuneric.

O maşină de teren îi depăşi.

— Ăia sunt Aristocraţi? şopti Rik.

Nu avuseseră timp decât să arunce o privire. Păr strâns în creştet, mâneci largi, fluturânde, colorate puternic în nuanţe de la albastru la violet, pantaloni cu aparenţă catifelată, ciorapi lungi, diafani, strălucitori, împletiţi parcă din fir subţire de cupru. Nu le aruncară nicio privire lui Rik şi Terens.

— Sunt tineri, spuse Terens. Nu-i mai văzuse atât de aproape de când plecase de pe Sark. Şi acolo erau la fel de extravaganţi, dar cel puţin erau la locul lor. Aici însă păreau nefireşti, îngeri la 30 de picioare deasupra Iadului. Îşi suprimă din nou un acces de ură.

Un vehicul turtit cu două persoane şuieră în spatele lor. Era un model nou, cu dispozitive automate de control al aerului. Maşina era construită astfel încât, în momentul în care plutea la o palmă în aer, fundul ei plat şi strălucitor să se curbeze în sus pe margini spre a despica rezistenţa aerului, operaţie care producea acel şuierat specific unui vehicul al patrulelor.

Ca toţi gardienii, cei doi erau puternici şi solizi, cu feţele late, cu pomeţii teşiţi, cu păr lung, negru şi drept, cu tenul de o nuanţă închisă. Pentru băştinaşi, toate patrulele arătau la fel. Luciul negru al uniformelor, împodobite cu nasturi ornamentali şi catarame de argint plasate strategic, diminua importanţa chipului şi făcea şi mai puternică asemănarea dintre ei.

Unul rămase la bord; celălalt sări cu sprinteneală peste marginea vehiculului. Spuse:

— Actele! Aruncă o privire iute şi le înapoie lui Terens. Cu ce treburi pe aici?

— Intenţionez să consult biblioteca, domnule. Este privilegiul meu.

Patrula se întoarse către Rik.

— Dar dumneata?

— Eu… începu Rik.

— El este asistentul meu, se interpuse Terens.

— El nu are privilegiile unui Oficial, spuse patrula.

— Răspund eu pentru el.

Gardianul ridică din umeri.

— Treaba dumitale. Oficialii au privilegii, dar nu sunt Aristocraţi. Să nu uiţi asta.

— Da, domnule. Apropo, mi-aţi putea arăta încotro e biblioteca?

Patrula îi indică drumul folosind ţeava subţire, mortală, a puştii cu ac. Din unghiul în care erau, biblioteca părea o pată de stacojiu strălucitor, care se adâncea într-un carmin către etajele superioare. Pe măsură ce se apropiau, carminul aluneca în jos.

Rik spuse cu o bruscă vehemenţă:

— Cred că este urâtă.

Terens îi aruncă o privire surprinsă. Fusese obişnuit cu toate astea pe Sark, dar şi lui Oraşul i se părea cam vulgar, cu excesivul său gust pentru decor. Însă Oraşul Superior era mai ceva decât însăşi planeta Sark. Căci acolo nu toţi oamenii erau Aristocraţi. Existau chiar şi sarkieni săraci, dintre care unii o duceau poate mai rău decât florinianul de mijloc. Aici însă nu se aflau decât cei din vârful piramidei, iar biblioteca o demonstra din plin.

Era mai mare şi decât majoritatea clădirilor de pe Sark. În orice caz, mult mai mare decât ar fi fost cazul pentru Oraşul Superior, ceea ce arăta avantajele mâinii de lucru ieftine. Terens se opri pe rampa care ducea la clădirea principală. Schema culorilor acestei rampe dădea iluzia treptelor (ceea ce îl păcăli pe Rik, care se împiedică), artificiu care dădea bibliotecii un aer arhaic, asociat în mod tradiţional cu structurile academice.

Holul principal era rece, mare şi gol. Bibliotecara din spatele singurului birou din încăpere părea un bob de mazăre zbârcit într-o păstaie umflată. Ea înălţă privirea şi dădu să se ridice din scaun.

Terens spuse repede:

— Sunt un Oficial. Cu privilegii speciale. Răspund de acest băştinaş. Îşi pregăti actele şi înaintă cu ele întinse.

Bibliotecara se aşeză şi deveni rigidă. Smulse o aşchie de metal dintr-o deschizătură şi i-o întinse lui Terens. Oficialul îşi

apăsă degetul mare pe ea. Bibliotecara luă apoi aşchia şi o puse în alt lăcaş unde o lumină violetă străluci scurt. Şi spuse:

— Camera 242.

— Mulţumesc.

* * *

Încăperile de la etajul al doilea aveau acea lipsă de personalitate îngheţată pe care o are orice verigă dintr-un lanţ. Unele erau pline, cu uşile de sticlă opacă. Dar majoritatea nu erau.

— 242, spuse Rik, cu o voce ascuţită.

— Ce s-a întâmplat, Rik?

— Nu ştiu, sunt foarte emoţionat.

— Ai mai fost vreodată într-o bibliotecă?

— Nu ştiu.

Terens îşi puse degetul mare pe discul de aluminiu care, cu cinci minute înainte, fusese sensibilizat la amprenta lui. Uşa de sticlă se deschise şi, de îndată ce păşiră înăuntru, se închise la loc, silenţios şi, de parcă ar fi fost trasă o jaluzea, deveni opacă.

Camera avea câte şase picioare în lung şi în lat, lipsită fiind de ferestre sau orice fel de ornament. Era luminată de o strălucire difuză a tavanului şi ventilată de un curent de aer. Nu conţinea decât un birou, de-a lungul unui perete întreg, şi o bancă fără spetează, dar capitonată, între birou şi uşă. Pe birou erau trei „cititori”. Partea lor frontală, din sticlă îngheţată, se înclina pe spate într-un unghi de 30 de grade. În faţa fiecăruia se găseau diverse cadrane de control.

— Ştii ce-i asta? Terens se aşeză şi puse mâna lui moale, grăsuţă, pe unul dintre cititori.

Rik se aşeză şi el.

— Cărţi? întrebă el nerăbdător.

— Mă rog… Terens păru nesigur. Asta-i o bibliotecă, aşa că ce ai ghicit tu nu înseamnă mare lucru. Ştii cum să pui în funcţiune dispozitivul ăsta care se numeşte „cititor”?

— Nu, nu cred, Oficialule.

— Eşti sigur? Gândeşte-te puţin.

Rik se strădui din răsputeri să se concentreze.

— Îmi pare rău, domnule.

— Atunci am să-ţi arăt eu. Priveşte! Întâi, vezi, e butonul ăsta pe care scrie „Catalog” şi care are alfabetul imprimat pe el.

Fiindcă noi avem nevoie pentru început de enciclopedie, o să întoarcem butonul către „E” şi o să apăsăm în jos.

De îndată ce făcu asta, se întâmplară mai multe lucruri deodată. Panoul de sticlă îngheţată prinse viaţă şi pe el apărură cuvinte tipărite. Scrisul se evidenţie negru pe galben, pe măsură ce lumina din tavan se diminua. Trei panouri netede ieşiră în afară ca nişte limbi, câte unul în faţa fiecărui cititor, fiecare fiind centrat de câte o rază compactă de lumină.

Terens apăsă un alt buton şi panourile se retraseră în nişele lor. Spuse:

— Nu o să ne luăm notiţe.

Apoi continuă:

— Acum o să parcurgem lista de la litera E, întorcând acest buton.

Lungul şir al materialelor puse în ordine alfabetică, titluri, autori, numere de catalog, începură să se deruleze, apoi se opriră la coloana compactă în care erau incluse numeroasele volume ale enciclopediei.

Rik vorbi brusc:

— Apeşi numerele şi literele din dreptul cărţii pe care o vrei, pe butoanele astea mici, şi totul îţi apare pe ecran.

Terens se întoarse către el.

— De unde ştii? Îţi aminteşti asta?

— Poate că da. Nu sunt sigur. Pare că aşa trebuie procedat.

— Bine, să presupunem atunci că e vorba doar de intuiţie.

Oficialul declanşă o combinaţie de litere şi cifre. Lumina de pe sticlă se estompă, apoi se intensifică iar. Scria: „Enciclopedia planetei Sark, volumul 54, litera S.”

Terens spuse:

— Ascultă, Rik, nu vreau să-ţi vâr în cap nicio idee. Aşa că n-am să-ţi spun la ce mă gândesc eu; vreau doar ca tu să treci în revistă volumul ăsta şi să te opreşti la orice ţi se pare familiar. Înţelegi?

— Da.

— Bine. Nu te grăbi.

Trecură câteva minute. Deodată Rik scoase o exclamaţie de surpriză şi derulă lista înapoi.

Când se opri, Terens citi titlul şi păru mulţumit.

— Acum îţi aminteşti? Pe asta n-ai mai ghicit-o, n-a fost o simplă intuiţie. Îţi aminteşti, nu-i aşa?

Rik dădu din cap cu putere.

— S-a întâmplat aşa, brusc, Oficialule.

Era un articol despre Spaţio-analiză.

— Ştiu ce conţine, spuse Rik. Ai să vezi, ai să vezi!

Respira cu dificultate, dar şi Terens era aproape la fel de emoţionat.

— Vezi, spuse Rik, întotdeauna au partea asta.

Citi cu voce tare, împiedicându-se, dar într-un mod mult deosebit faţă de ce învăţase în lecţiile sumare primite de la Valona. Articolul spunea:

„Nu este surprinzător faptul că un Spaţio-analist este, prin temperament, un introvertit, şi adesea un individ neadaptat. Pentru a-şi devota cea mai mare parte din viaţă înregistrării solitare a golului teribil dintre stele, înseamnă mult mai mult decât i se poate cere unui individ normal. Fiind conştient de acest lucru, Institutul Spaţio-analitic, a adoptat drept slogan oficial afirmaţia oarecum improprie: «Noi analizăm Nimicul.»”

Rik termină de citit aproape ţipând.

Terens spuse:

— Înţelegi ce-ai citit?

Bărbatul mai scund ridică ochii arzând.

— „Noi analizăm Nimicul.” Asta îmi amintesc. Am fost unul dintre ei.

— Ai fost un Spaţio-analist?

— Da, strigă Rik. Apoi cu o voce mai joasă: Mă doare capul.

— Pentru că-ţi aminteşti?

— Cred că da. Ridică din nou privirea, cu fruntea în sudoare. Trebuie să-mi amintesc mai mult. Există un pericol. Un pericol îngrozitor! Nu ştiu ce să fac.

— Biblioteca este la dispoziţia noastră, Rik. Terens îl privi cu atenţie, cântărindu-şi cuvintele: Foloseşte singur catalogul şi caută nişte texte despre Spaţio-analiză. Vezi unde o să te ducă asta.

Rik se aruncă asupra cititorului. Tremura vizibil. Terens se dădu deoparte ca să-i facă loc.

— Ce-ai zice de *Tratatul de utilizare Spaţio-analitică* a lui Wrijt? întrebă Rik. Sună bine?

— Totul depinde de tine, Rik.

Rik apăsă pe numărul de catalog şi ecranul se lumină intens. Pe el scria: „Rugăm consultaţi bibliotecarul pentru cartea cerută.”

Terens se repezi şi neutraliză ecranul.

— Ar fi mai bine să încerci o altă carte, Rik.

— Dar… Rik ezită, apoi se conformă sugestiei.

Căută iarăşi şi alese *Compoziţia Spaţiului*, de Enning. Ecranul îşi reluă din nou mesajul. Trebuia consultat bibliotecarul. Terens exclamă:

— Fir-ar să fie! şi anulă imaginea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rik.

— Nimic, spuse Terens. Nimic. Să nu intri în panică, Rik. Nu prea înţeleg…

Într-un colţ al dispozitivului de citit, în spatele unei site, se afla un mic difuzor. Vocea subţiratică şi uscată a bibliotecarei răsări de acolo şi îi îngheţă pe amândoi:

— Camera 242! Este cineva acolo?

Terens se răsti:

— Ce vrei?

Vocea spuse:

— Ce carte doriţi?

— Niciuna, mulţumesc. Testăm doar cititorul.

Urmă o pauză, de parcă femeia s-ar fi consultat cu cineva. Apoi vocea spuse pe un ton şi mai strident:

— Înregistratorul indică o cerere de lectură pentru *Tratatul de utilizare Spaţio-analitică*, de Wrijt, şi *Compoziţia Spaţiului*, de Enning. Este corect?

— Apăsam pe numerele catalogului la întâmplare, spuse Terens.

— Pot să vă întreb motivul pentru care doreaţi acele cărţi? Vocea era inexorabilă.

— Ţi-am spus că nu aveam nevoie de ele… Încetează.

Ultimul cuvânt îi era adresat lui Rik, care începuse să scâncească. Urmă din nou o pauză. Apoi vocea spuse:

— Coborâţi la biroul meu şi veţi avea acces la aceste cărţi. Sunt pe o listă de rezervă şi va trebui să completaţi un formular.

Terens întinse o mână către Rik:

— Hai să mergem!

— Poate c-am încălcat vreo regulă, se bâlbâi Rik.

— Prostii, Rik. Plecăm.

— N-o să completăm formularul?

— Nu. O să facem rost de cărţi altă dată.

Terens se grăbea, trăgându-l pe Rik după el. Ajunse în holul principal. Bibliotecara ridică privirea.

— Hei, strigă ea, sărind de pe scaun şi dând ocol biroului. O clipă! O clipă!

N-aveau de gând să se oprească pentru ea.

Însă un membru al patrulei le tăie calea.

— Unde vă grăbiţi aşa, băieţi?

Bibliotecara, răsuflând din greu, îi ajunse din urmă.

— Voi eraţi la 242, nu-i aşa?

— Ascultă, spuse Terens ferm, de ce suntem opriţi?

— N-aţi cerut nişte cărţi? Am dori să vi le oferim.

— E prea târziu. Altă dată. Nu înţelegi că nu am nevoie de cărţile alea? Am să mă întorc mâine.

— Biblioteca, spuse femeia înţepată, se străduieşte tot timpul să satisfacă. Veţi putea avea acces la cărţi într-o clipă.

Două pete roşii îi ardeau în vârful pomeţilor. Se întoarse, grăbindu-se să iasă printr-o uşă îngustă, care se deschise la apropierea ei.

Terens spuse:

— Domnule gardian, dacă nu te deranjează…

Dar patrula îşi ridică biciul neuronic destul de lung şi greu. Putea servi drept o bâtă excelentă sau drept o armă pentru distanţe lungi, pentru a paraliza orice încercare de nesupunere. Spuse:

— Ascultă, de ce nu staţi voi doi cuminţi până ce o să se întoarcă doamna? Aşa ar fi politicos.

Gardianul nu mai era tânăr şi nici zvelt. Părea aproape de vârsta pensionării şi probabil că-şi făcea meseria vegetând liniştit în postul de la bibliotecă, dar era înarmat şi jovialitatea de pe chipul lui oacheş părea evident nesinceră.

Fruntea lui Terens era umedă şi putea simţi transpiraţia adunându-se la baza şirei spinării. Subestimase situaţia. Fusese sigur de propria sa analiză a problemei, de totul. Şi iată-l! N-ar fi trebuit să fie atât de nesăbuit. De vină era dorinţa lui blestemată de a invada Oraşul Superior, de a colinda pe coridoarele bibliotecii, comportându-se ca un sarkian…

Timp de o clipă disperată, dori să-l atace pe gardian şi apoi, pe neaşteptate, nu mai fu nevoie.

La început, nu observă decât umbra unei mişcări. Gardianul începu să se întoarcă puţin prea târziu. Reacţiile mai încete ale vârstei l-au trădat. Biciul neuronic i-a fost smuls din mână şi, înainte ca el să poată face ceva mai mult decât să imite începutul unui ţipăt, arma i-a fost pusă la tâmplă, făcându-l să se prăbuşească.

Rik scânci încântat şi Terens strigă:

— Valona! Pe toţi diavolii din Sark, *Valona*!

4. Rebelul

Terens îşi reveni aproape imediat. Spuse:

— Afară, repede! repezindu-se spre ieşire.

Pentru o clipă, a avut impulsul de a târî corpul inconştient al gardianului, undeva, la umbra pilonilor care se înşirau de-a lungul holului principal, dar era limpede că nu mai aveau timp de asta.

Ieşiră pe rampa din faţă, unde soarele de după-amiază încălzea şi lumina totul împrejur. Culorile Oraşului Superior se metamorfozaseră, luând nuanţe de oranj.

Valona exclamă cu îngrijorare:

— Haideţi!

Dar Terens o prinse de braţ.

Oficialul zâmbea, dar vocea îi era gravă şi autoritară. Spuse:

— Nu alerga. Mergi normal şi urmează-mă. Ai grijă de Rik. Nu-l lăsa s-o ia la fugă.

Câteva trepte. Li se părea că sunt presărate cu clei. În spatele lor, dinspre bibliotecă, se auzeau sunete? Imaginaţia? Terens nu îndrăzni să privească.

— Pe aici! spuse. Firma de deasupra drumului, pe care el o indică, pâlpâi în lumina după-amiezii. Pâlpâirea ei nu putea fi o concurentă serioasă în faţa soarelui Florinei. Pe firmă scria „Intrarea pentru ambulanţe”.

Găsiră o intrare laterală şi pătrunseră printre ziduri incredibil de albe. Cei trei oameni păreau nişte pete de material străin pe coridoarele de sticlă aseptice.

O femeie în uniformă îi privea de la distanţă. Ezită, se încruntă şi începu să se apropie. Terens nu o aşteptă. Se întoarse brusc şi o luă pe un coridor lateral şi apoi pe un altul mai mic. Trecură pe lângă alţi oameni în uniformă şi Terens îşi imagină doar nedumerirea pe care o trezeau probabil, fără însă a întoarce capul. Era un lucru neobişnuit ca băştinaşii să se plimbe aşa, nepăziţi, la nivelurile superioare ale spitalului. Ce era de făcut într-o asemenea situaţie?

În cele din urmă, cursa lor disperată avea să fie stopată, cu siguranţă.

Aşa că, în momentul în care văzu uşa modestă pe care scria: „Către etajele rezervate băştinaşilor”, Terens se opri plin de speranţă. Liftul era chiar la nivelul lor. Îi împinse pe Rik şi pe

Valona înăuntru şi uşoara zdruncinătură a liftului care începea să coboare fu cea mai delicioasă senzaţie a zilei.

Erau trei feluri de clădiri în Oraş. Majoritatea erau clădiri Inferioare, construite în întregime la nivelul inferior. Casele muncitorilor aveau până la trei etaje înălţime. Fabrici, brutării, uzine pentru deşeuri. Altele erau clădiri Superioare: locuinţe sarkiene, teatre, biblioteca, arene sportive. Dar numai câteva erau Duble, cu etaje şi intrări pentru ambele nivele ale Oraşului: sediile patrulelor, de exemplu, şi spitalele.

Cineva ar fi putut, deci, folosi un spital pentru a trece din Oraşul Superior în cel Inferior şi a evita astfel folosirea uriaşelor lifturi de marfă, cu mişcările lor prea încete şi operatori atenţi la detalii. Acest lucru era cu totul ilegal pentru un băştinaş, dar asta conta prea puţin în situaţia celor trei, care atacaseră deja un gardian.

Ieşiră afară la nivelul Inferior. Pereţii aseptici erau prezenţi şi aici, dar păreau totuşi ceva mai uzaţi. Băncile capitonate, care se înşirau dincolo, de-a lungul coridoarelor, nu existau aici. Dar, mai presus de toate, aici exista bolboroseala neliniştită a unei camere de aşteptare plină de bărbaţi îngrijoraţi şi femei speriate. O singură angajată încerca să pună ordine în hărmălaia aceea, fără însă a izbuti prea mult.

Se tot răstea la un bătrân decrepit care îşi tot plia genunchiul pantalonului său zdrenţuit şi care răspundea la toate întrebările puse pe un ton umil.

— De fapt, ce te doare?… De când ai durerile astea?… Ai mai fost vreodată în spital?… Ascultă, ar trebui să nu ne mai deranjaţi pentru orice fleac. Dar, vom vedea, doctorul o să te consulte şi o să-ţi dea mai multe medicamente.

Strigă pe un ton ascuţit: „Următorul!”, murmurând apoi ceva pentru sine, aruncând o privire către mecanismul care măsura timpul, atârnat pe un perete.

Terens, Valona şi Rik îşi făceau loc cu grijă printre mulţime. Valona, de parcă prezenţa altor florinieni i-ar fi dezlegat limba, şoptea întruna:

— A trebuit să vin, Oficialule. Eram atât de îngrijorată! M-am gândit că n-o să mi-l aduceţi înapoi pe Rik şi…

— Şi, de fapt, cum ai ajuns în Oraşul Superior? întrebă Terens peste umăr, în vreme ce-şi făcea loc printre lume.

— V-am urmărit şi am văzut când aţi urcat cu liftul cel mare. Când a coborât, am spus că eram cu voi şi m-a dus şi pe mine sus.

— Simplu ca bună ziua, aşa-i?

— L-am scuturat puţin.

— Diavoli ai Sarkului! gemu Terens.

— A trebuit s-o fac! exclamă Valona, cu un sentiment de vinovăţie. Apoi am văzut patrula arătându-ţi cu mâna o clădire. Am aşteptat apoi să plece şi v-am luat urma. Numai că n-am îndrăznit să intru. Nu ştiam ce să fac, aşa că m-am ascuns cum am putut. Până ce v-am văzut ieşind şi l-am observat pe gardianul care încerca să vă oprească…

— Voi de-acolo! Era vocea stridentă a femeii care se ocupa de primirea şi înregistrarea bolnavilor. Se ridicase în picioare şi bătea nervoasă cu instrumentul de scris din metal în biroul său. Zgomotul domina murmurul mulţimii care fu în curând redusă la tăcere.

— Cei de colo încearcă să plece. Ia veniţi aici. Nu puteţi pleca fără să fiţi examinaţi. Nu permit nimănui să piardă o zi de muncă pretinzând că a fost la doctor. Veniţi înapoi!

Cei trei însă erau deja afară, în penumbra Oraşului Inferior. Mirosul şi zgomotul a ceea ce sarkienii botezaseră „cartierul băştinaşilor” îi înconjurară, Oraşul Superior devenind din nou doar un acoperiş deasupra capetelor lor. Dar oricât de uşuraţi s-ar fi putut simţi Valona şi Rik de faptul că erau în sfârşit departe de opulenţa opresivă a decorului sarkian, Terens rămase la fel de îngrijorat. Merseseră prea departe şi, în consecinţă, nu mai erau în siguranţă nicăieri.

Gândul încă îi mai stăruia în minte, când Rik strigă:

— Priviţi!

Terens îşi simţi gâtul uscat.

Era probabil cea mai înspăimântătoare privelişte pe care băştinaşii din Oraşul Inferior o puteau vedea. Semăna cu o pasăre uriaşă care plana printr-una din deschizăturile Oraşului Superior. Acoperea soarele şi adâncea semiîntunericul din acea parte a Oraşului. Dar nu era o pasăre. Era una dintre maşinăriile zburătoare ale patrulelor.

Băştinaşii o luară la fugă care încotro ţipând. Chiar dacă nu aveau vreun motiv special de teamă, tot căutau să se împrăştie. Un bărbat aflat în drumul vehiculului făcu un pas într-o parte. Se

grăbea în treaba lui, cu gândul la cine ştie ce, în momentul când fusese prins în conul de umbră. Privea împrejur, o stâncă de calm în mijlocul acelei sălbăticii. Era de înălţime medie, dar aproape ridicol de larg în umeri. Una dintre mânecile de la cămaşă era despicată în lungime, dând la iveală un braţ gros cât o coapsă.

Terens ezita, iar Rik şi Valona nu puteau face nimic fără el. Nesiguranţa Oficialului se intensificase. Dacă ar fi luat-o la fugă, unde s-ar fi putut duce? Dacă rămâneau unde erau, ce-ar fi putut face? Exista o şansă ca patrulele să caute pe altcineva, dar cu gardianul lăsat fără cunoştinţă pe dalele bibliotecii, era foarte probabil ca ei să fie cei căutaţi.

Bărbatul solid se apropia cu paşi repezi. Timp de o clipă, se opri, chiar când trecea pe lângă ei, de parcă ar fi fost nesigur de drumul pe care avea să-l apuce. Spuse pe un ton cât se poate de firesc:

— Brutăria lui Khorov se află dincolo de spălătorie, a doua pe stânga.

Se întoarse înapoi.

Terens spuse:

— Haideţi!

În timp ce alerga, transpiraţia îi curgea din abundenţă. În ciuda larmei din jur, auzi ordinele lătrate ale patrulelor. Aruncă o privire peste umăr. Vreo şase gardieni săriseră din transportor, răspândindu-se cu rapiditate. Ştia că nu le va fi greu să pună mâna pe ei. În uniforma aia blestemată de Oficial, era la fel de evident precum pilonii care susţineau Oraşul Superior.

Doi dintre gardieni alergau, într-adevăr, în direcţia corectă. Terens nu ştia dacă fusese zărit sau nu, dar asta nu avea nicio importanţă. Amândoi se izbiră de necunoscutul solid care îi vorbise Oficialului. Toţi trei se găseau destul de aproape de Terens, pentru ca acesta să audă atât urletul răguşit al necunoscutului, cât şi înjurăturile stridente ale gardienilor. Terens îi împinse pe Valona şi pe Rik după colţ.

Brutăria lui Khorov avea o firmă amărâtă, un „vierme” de plastic luminos, spart în mai multe locuri, dar era de neconfundat din cauza miresmei care străbătea prin uşa deschisă. Nu le mai rămânea decât să-i treacă pragul, ceea ce şi făcură.

Un bătrân ridică ochii mirat; în încăpere se puteau vedea cuptoarele radar mânjite de făină. Brutarul nici nu mai apucă să-i întrebe ce caută. Terens începu:

— Un om lat în umeri… Îşi desfăcu braţele ca să arate, dar strigătele de afară, „Patrulele, patrulele!" îl întrerupseră.

Bătrânul spuse răguşit:

— Pe aici! Repede!

Terens ezită o clipă.

— Acolo, înăuntru?!

— E un cuptor fals, răspunse bătrânul.

Rik, urmat de Valona şi Terens, se târâră prin uşa îngustă a cuptorului. Se auzi un uşor declic şi peretele din spatele cuptorului se mişcă uşor, atârnând liber, agăţat de nişte chingi. Îl împinseră şi se treziră într-o cămăruţă abia luminată.

* * *

Aşteptară. Ventilaţia era proastă şi mirosul din brutărie le aţâţa foamea. Valona îi tot zâmbea lui Rik, mângâindu-i mâna din când în când, în mod mecanic. Rik se uita la ea fără s-o vadă, trecându-şi palma peste faţa îmbujorată, în răstimpuri. Valona începu:

— Oficialule…

El îi şopti printre dinţi:

— Nu acum, Lona. Te rog!

Îşi şterse fruntea de transpiraţie şi apoi îşi privi dosul palmei umed.

Se auzi un zgomot, intensificat de liniştea locului unde se ascundeau. Terens înţepeni. Fără să-şi dea seama ce face, ridică pumnii strânşi.

Era necunoscutul solid care îşi vârî cu greu umerii săi imenşi prin deschizătura îngustă.

Se uită la Terens şi spuse amuzat:

— Hai, omule, doar n-o să ne batem.

Terens îşi privi pumnii şi apoi îi lăsă să cadă.

Necunoscutul era într-o condiţie mult mai proastă decât atunci când îl văzuseră prima oară. Avea cămaşa ruptă şi o rană proaspătă îi însemna un obraz. Pleoapele îi erau umflate şi ochii se străduiau să privească printre ele. Spuse:

— Au încetat să mai caute. Dacă vă e foame, n-avem cine ştie ce pe-aici, dar e suficient. Ce ziceţi?

* * *

În Oraş era noapte. Existau, desigur, luminile din Oraşul Superior care luminau cerul pe distanţe largi, dar în Oraşul Inferior bezna era umedă şi rece. Brutăria avea obloanele trase pentru a ascunde lumina ilegală din interior, căci era trecut de ora stingerii.

Rik se simţea mai bine, mâncase ceva cald. Îi trecuse chiar şi durerea de cap. Îşi fixă privirea pe obrazul omului lat în spate. Întrebă timid:

— Te-au rănit, domnule?

— Puţin, răspunse omul. Nu contează. În munca mea, am parte adesea de asta. Râse arătându-şi dinţii mari. Au trebuit să admită că n-aveam nicio vină, doar atât că le-am stat în drum în timp ce ei vânau pe altcineva. Cea mai uşoară modalitate de a îndepărta un băştinaş care-ţi stă în cale… Mâna i se ridică şi apoi îi căzu, ţinând o armă invizibilă.

Rik tresări pentru o clipă şi Valona îl cuprinse cu un braţ protector.

Necunoscutul se lăsă pe spate, sugându-şi dinţii şi dând la iveală resturi din hrana ingurgitată.

— Eu sunt Matt Khorov. Dar mi se spune Brutarul. Voi cine sunteţi?

Terens ridică din umeri.

— Păi…

Brutarul spuse:

— Înţeleg ce vrei să spui. Ceea ce nu ştiu n-o să facă rău nimănui. Poate. Poate. Aţi putea, totuşi, avea încredere în mine. V-am scăpat doar de patrule, nu-i aşa?

— Da, mulţumim. Terens nu putea strecura o notă de cordialitate în voce. Spuse: De unde ai ştiut că pe noi ne urmăreau? Era destul de multă lume care fugea.

Celălalt zâmbi.

— Nimeni nu avea chipuri ca ale voastre, pe care să se imprime atât de clar teama.

Terens încercă şi el să schiţeze un zâmbet, fără mare succes însă.

— Nu prea înţeleg de ce ţi-ai riscat viaţa. Oricum, îţi rămânem datori.

— Nu e nevoie. Umerii uriaşi ai Brutarului se sprijiniră de perete. Fac asta cât pot de des. Nu e nimic personal. De câte ori

patrulele urmăresc pe cineva, încerc totdeauna să-l ajut pe omul acela. Îi urăsc pe gardieni.

Valona exclamă uluită:

— Şi nu ai necazuri?

— Bineînţeles că am. Îşi duse un deget la obrazul rănit. Dar asta n-are cum să mă oprească. Cuptorul fals l-am construit în mod special, pentru ca patrulele să nu mă prindă şi să-mi facă viaţa şi mai grea.

Ochii Valonei se lărgiseră, de teamă şi fascinaţie. Brutarul mai spuse:

— Ştiţi câţi Aristocraţi sunt pe Florina? Zece mii. Iar patrulele sunt vreo 20 de mii. Pe când noi, băştinaşii, suntem 500 de milioane. Dacă ne-am uni împotriva lor… Pocni din degete.

Terens spuse:

— Ne-am uni împotriva armelor distrugătoare pe care le au.

— Da. Va trebui să facem şi noi rost de vreo câteva. Voi, Oficialii, aţi trăit prea multă vreme în apropierea Aristocraţilor. Vă e frică de ei.

Lumea Valonei se întorsese cu susul în jos în ziua aceea. Omul acela necunoscut înfruntase patrulele şi acum vorbea de la egal la egal cu Oficialul. Când Rik o trase de mânecă, ea îi desprinse degetele uşor şi îi spuse să se culce. Abia dacă îi aruncă o privire. Era fascinată de vorbele omului acela.

Necunoscutul spunea:

— Chiar şi cu armele lor perfecţionate, singura modalitate în care Aristocraţii domină Florina este sprijinul a 100 de mii de Oficiali.

Terens părea ofensat, dar Brutarul continuă:

— Uită-te la dumneata, de exemplu. Ai haine foarte frumoase. Curate. Drăguţe. Pariez că ai şi o locuinţă confortabilă, cu filmocărţi, mâncare la discreţie şi nu ai restricţii pentru economisirea energiei. Poţi chiar să mergi în Oraşul Superior. Aristocraţii nu-ţi oferă toate astea pe degeaba.

Terens simţi că nu era cazul să-şi piardă cumpătul. Spuse:

— Mă rog, şi ce-ai vrea să facă Oficialii? Să se ia la bătaie cu patrulele? La ce-ar folosi? Recunosc că am grijă ca zona de care răspund să fie liniştită şi să-şi facă norma, dar mai am şi grija ca oamenii mei să fie scutiţi de neplăceri. Încerc să-i ajut, atât cât îmi permite legea. E totuşi ceva, nu crezi? Într-o zi…

— Aha, într-o zi. Cine poate aştepta ziua aia? Când tu şi cu mine vom fi morţi, ce importanţă va mai avea cine conduce Florina? Pentru noi, vreau să spun.

Terens spuse:

— În primul rând, află că eu îi urăsc pe Aristocraţi mai mult decât tine. Şi totuşi… Se opri înroşindu-se.

Brutarul râse.

— Hai, dă-i drumul. Spune-o încă o dată. N-am să te denunţ pentru că-i urăşti pe Aristocraţi. Ce-aţi făcut de vă căutau?

Terens tăcu.

— Pot ghici, spuse brutarul. Când patrulele au tăbărât pe mine, păreau foarte supăraţi. Supăraţi la modul personal, vreau să spun. Nu pentru că aşa li se poruncise. Îi ştiu eu bine. Deci îmi închipui că nu s-a putut întâmpla decât un singur lucru. Probabil că aţi doborât vreunul dintre ei. Sau poate că l-aţi ucis.

Terens continua să tacă.

Brutarul nu-şi pierdu deloc din tonul amabil.

— Este foarte bine că păstrezi tăcerea. Numai că, în cazul acesta, eşti prea prudent, Oficialule. Vei avea nevoie de ajutor. Ei ştiu cine eşti.

— Ba nu ştiu, îi răspunse Terens.

— Probabil că s-au uitat pe documentele tale, în Oraşul Superior.

— Cine a spus că am fost în Oraşul Superior?

— E doar o presupunere, dar pot să pariez că ai fost.

— S-au uitat la documentele mele, dar nu destul de bine ca să-mi reţină numele.

— A fost destul ca să afle că eşti un Oficial. Ceea ce le mai rămâne de făcut este să găsească un Oficial care lipseşte de pe domeniul lui sau unul care n-ar putea da socoteală de mişcările lui din timpul zilei de azi. Transmiţătoarele bâzâie în întreaga Florină acum. Cred că ai încurcat-o.

— Poate.

— Ştii foarte bine că nu încape nicio îndoială. Vrei să te ajut?

Discutau în şoaptă. Rik se ghemuise şi adormise. Privirea Valonei se mişca de la un vorbitor la altul.

Terens scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. Am să mă descurc eu cumva.

Brutarul dădu drumul râsului pe care deja îl pregătise.

— Ar fi interesant de văzut cum. Să nu te uiţi de sus la mine pentru că nu am şcoală. Am eu alte lucruri. Ascultă! Mai poţi reflecta la asta. Poate vei ajunge la concluzia că ai totuşi nevoie de ajutor.

Ochii Valonei erau deschişi în întuneric. Patul ei nu era decât o pătură aruncată pe podea, dar se simţea la fel de bine ca şi în patul cu care era obişnuită. Rik dormea adânc pe o altă pătură, în colţul opus. Întotdeauna adormea foarte adânc după ce îi treceau durerile de cap.

Oficialul refuzase un pat şi Brutarul izbucnise în râs. (Părea să râdă de orice.) Îi spusese apoi că n-avea decât să stea în picioare, în întuneric.

Ochii Valonei rămaseră deschişi. Somnul o ocolea. Dar oare avea să mai doarmă vreodată? Lovise un gardian!

Fără să vrea, se gândea la tatăl şi la mama ei. Imaginea lor era foarte ceţoasă. Aproape că-i uitase, în toţi aceşti ani care se interpuseseră între ea şi ei. Dar acum îşi aducea aminte de şoaptele pe care le auzea în timpul nopţii, când ei credeau că ea adormise. Îşi amintea de oameni care veneau la ei pe întuneric.

Patrulele o treziseră într-o noapte şi-i puseseră nişte întrebări pe care ea nu le înţelegea, deşi încerca să răspundă la ele. De-atunci nu-şi mai văzuse părinţii. I s-a spus că plecaseră departe şi, în ziua următoare, o puseseră la muncă, la vârsta la care alţi copii mai aveau încă doi ani voie să se joace. Lumea întorcea capul după ea şi celorlalţi copii nu li se permitea să se joace cu ea, chiar şi după orele de muncă. Învăţase să nu se exteriorizeze, vorbind din ce în ce mai puţin. O botezaseră Trupeşa Lona, râdeau de ea tot timpul şi spuneau că e nebună. De ce oare conversaţia din seara asta îi amintise de părinţii ei?

— Valona.

Vocea venea de atât de aproape, încât respiraţia îi mişcă firele de păr. Ea se încordă, pe de-o parte de frică, pe de altă parte de jenă. Nu avea decât un cearceaf peste corpul gol.

Era Oficialul. Îi şopti:

— Nu spune nimic, ascultă-mă doar. Eu plec. Uşa e deschisă. Dar am să mă întorc. Mă auzi? Înţelegi?

Ea îi prinse mâna în întuneric şi i-o strânse. El fu mulţumit.

— Şi ai grijă de Rik. Să nu-ţi scape din ochi. Şi... Valona... urmă o lungă pauză, apoi continuă: Să nu te încrezi prea mult în acest Brutar. Am bănuieli în privinţa lui. Înţelegi?

Se auzi un zgomot uşor, apoi un scârţâit îndepărtat şi Terens dispăru. Lona se ridică într-un cot şi nu mai auzi nimic în jur în afara respiraţiei lui Rik.

Strânse cu putere pleoapele şi încercă să se gândească. De ce spusese Oficialul, care le ştia pe toate, acele cuvinte despre Brutar, despre omul care ura patrulele şi care îi salvase. De ce?

Nu se putea gândi decât la un singur lucru. Fusese acolo. Tocmai când lucrurile păreau fără ieşire, apăruse Brutarul şi acţionase foarte repede. De parcă totul ar fi fost aranjat, ca şi cum Brutarul aşteptase ca totul să se întâmple.

Scutură din cap. Părea ciudat. Dacă Oficialul nu ar fi rostit acele vorbe, ei nici nu i-ar fi trecut prin cap aşa ceva.

Liniştea fu spartă de o voce stridentă, nepăsătoare:

— Hei, mai sunteţi aici?

Ea îngheţă în clipa în care o rază de lumină se abătu asupra ei. Îşi trase cearceaful până la gât. Raza se îndepărtă.

Nu era nevoie să se întrebe despre identitatea celui care vorbea. Umerii săi uriaşi se profilau în semiîntuneric.

— Am crezut că ai să pleci cu el, spuse Brutarul.

Valona îi răspunse cu o voce abia auzită:

— Cu cine, domnule?

— Cu Oficialul. Ştii că a plecat. Nu te mai preface.

— O să se întoarcă, domnule.

— A spus el că o să se întoarcă? Dacă a făcut-o, a greşit. Or să-l prindă patrulele. Nu prea e isteţ, Oficialul ăsta. Ar trebui să-şi dea seama când o uşă este lăsată deschisă dinadins. Şi tu ai de gând să pleci?

— Am să-l aştept pe Oficial, spuse Valona.

— Cum vrei. O să ai cam mult de aşteptat. Poţi să pleci când îţi convine.

Raza de lumină dispăru de pe chipul ei, prelingându-se pe podea, oprindu-se pe chipul palid al lui Rik. Pleoapele lui se strânseră instantaneu la impactul cu lumina, dar Rik nu se trezi.

— Ăsta mai degrabă ar trebui lăsat aici. Presupun că înţelegi. Dacă te hotărăşti să pleci, uşa e deschisă, dar nu şi pentru *el*.

— Nu e decât un sărman om bolnav… începu Valona speriată.

— Da? Ei, află că eu colecţionez tipi d'ăştia sărmani şi bolnavi, aşa că ăsta va rămâne aici. Ţine minte asta!

Raza de lumină nu se mişcă de pe chipul adormit al lui Rik.

5. Savantul

Doctorul Selim Junz fusese nerăbdător timp de un an de zile. Dar omul nu se obişnuieşte cu nerăbdarea. Mai degrabă invers. Oricum, anul acela îl învăţase că Serviciul Civil Sarkian nu putea fi grăbit; cu atât mai mult cu cât funcţionarii înşişi erau mai ales florinieni transplantaţi şi de aceea teribil de grijulii cu propria lor demnitate.

Cândva, îl întrebase pe bătrânul Abel, ambasadorul Trantorian, care locuise pe Sark de atât de multă vreme, încât tălpile cizmelor îi prinseseră rădăcini, de ce sarkienii permiteau ca departamentele lor guvernamentale să fie deservite de oamenii pe care ei îi dispreţuiau atât de mult.

Abel îşi îngustase ochii deasupra unui pocal cu vin verde.

— Politica, Junz, a spus el. Politica. O problemă de genetică practică, dusă la îndeplinire cu logică sarkiană. Sarkienii ăştia, în sine, sunt o lume mică, fără importanţă, şi contează doar atâta vreme cât au sub control această veşnică mină de aur, Florina. Aşa că în fiecare an, bântuie prin câmpiile şi satele floriniene, îi aleg pe cei mai buni dintre tineri şi îi duc pe Sark. Pe cei mediocri, îi fac funcţionari, care să înnegrească şi să semneze formulare, iar pe cei cu adevărat inteligenţi îi retrimit pe Florina pentru a guverna oraşele băştinaşe. Li se spune Oficiali.

Doctorul Junz era, în primul rând, un Spaţio-analist. Nu prea îi era limpede sensul tuturor acestor lucruri. O spuse cu voce tare.

Abel îndreptă către el degetul lui bătrân şi lumina verde strălucind prin conţinutul pocalului îi atinse unghia şi îi răpuse galben-griul.

— N-ai să fii niciodată un administrator, îi spuse lui Junz. Să nu-mi ceri mie recomandări. Ascultă, elementele cele mai inteligente de pe Florina trec de bună voie de partea cauzei sarkiene, deoarece, atâta vreme cât servesc Sark-ul, se bucură de multe privilegii, în vreme ce, dacă întorc spatele Sark-ului, cel mai bun lucru la care mai pot spera, este o reîntoarcere la existenţa floriniană, care nu e deloc fericită, amice, deloc fericită.

Înghiţi vinul până la ultima picătură şi apoi continuă:

— Ba mai mult. Nici Oficialii şi nici funcţionarii nu pot avea copii fără a-şi pierde poziţiile. Chiar dacă femeile lor ar fi floriniene. Cât despre femei sarkiene, asta nici nu intră în

discuţie. Astfel, cele mai bune gene floriniene sunt permanent retrase din circulaţie şi Florina se va compune curând doar din tăietori de lemne şi trăgători de apă.

— În ritmul ăsta, Sarkul va rămâne fără funcţionari, nu-i aşa?

— E o problemă a viitorului…

Aşa că doctorul Junz aştepta acum într-una din anticamerele Departamentului pentru Afaceri Floriniene, în timp ce mărunţii funcţionari proveniţi de pe Florina se grăbeau încoace şi-ncolo, într-un fel de marasm birocratic.

Un florinian îmbătrânit în serviciu apăru în faţa lui.

— Doctor Junz?

— Da.

— Veniţi cu mine.

Un număr pâlpâind pe un ecran ar fi fost la fel de eficient ca să-l anunţe şi un canal de fluor prin aer la fel de potrivit ca să-l ghideze, dar acolo unde mâna de lucru este ieftină nu este nicio nevoie ca ea să fie înlocuită. Junz privea în jur gândindu-se că nu zărise niciodată femei în vreun departament guvernamental de pe Sark. Femeile floriniene erau lăsate pe planeta lor, cu excepţia câtorva menajere cărora, la rândul lor, li se interzicea să facă copii. Cât despre sarkiene, aşa cum spusese Abel, acestea erau cu totul în afara discuţiei.

I se făcu semn să ia loc în faţa biroului aparţinând funcţionarului ce-l deservea pe Subsecretar. Îşi dădu seama despre cine-i vorba după plăcuţa luminată de pe birou. Niciun florinian, desigur, nu putea fi mai mult decât un funcţionar, indiferent câte sfori ar fi tras degetele lui albe. Subsecretarul şi Secretarul Afacerilor Floriniene erau, fireşte, sarkieni, dar, deşi Junz se putea întâlni cu ei în diverse ocazii sociale, ştia că nu-i va întâlni niciodată aici, în interiorul departamentului.

Se aşeză, încă nerăbdător, dar cel puţin mai aproape de scop. Funcţionarul răsfoia cu grijă un dosar, întorcând fiecare filă cu date codificate, de parcă ar fi ţinut în mână secretele Universului. Omul era destul de tânăr, probabil un absolvent recent şi, ca toţi florinienii, cu părul şi pielea foarte deschise.

Doctorul Junz simţi un fior atavic. El însuşi provenea din Libair şi, ca toţi libairienii avea pielea foarte brună. Existau puţine lumi în Galaxie unde culoarea pielii să fie atât de extremă, ca pe Libair sau Florina. În general, cele mai des întâlnite erau nuanţele intermediare.

Câţiva dintre antropologii tineri şi radicali se jucau cu teoria că oamenii aparţinând unei lumi ca Libair, de exemplu, avuseseră o evoluţie independentă, dar convergentă. Cei mai în vârstă denunţau cu vehemenţă orice idee despre o evoluţie care făcea ca specii diferite să tindă către acelaşi punct unde încrucişarea era posibilă, aşa cum era desigur posibilă între toate lumile Galaxiei. Ei insistau că pe planeta originară, indiferent care ar fi fost ea, omenirea fusese deja împărţită în subgrupe de pigmentaţie diferită.

Aceasta nu făcea decât să plaseze problema şi mai mult în trecut, nereuşind să dea niciun răspuns. Aşa că doctorului Junz nu i se părea satisfăcătoare niciuna dintre explicaţii. Şi totuşi, chiar şi acum, se trezea gândindu-se uneori la această problemă. Legende ale unui conflict îndepărtat n-au încetat să existe, din cine ştie ce motiv, pe lumile cu populaţie brună. Miturile libairiene, de pildă, vorbeau despre războaie străvechi între oameni de culori diferite, iar fondarea Libairului însuşi se credea a fi datorată unui grup de oameni cu pielea închisă la culoare, care fugiseră pentru a nu fi înfrânţi în luptă.

Când doctorul Junz a plecat de pe Libair la Institutul de Tehnologie Spaţială Arcturian şi, mai târziu, şi-a început cariera, vechile legende i-au pierit din minte. O singură dată, de atunci, se mai gândise la asta. Dăduse peste una din lumile străvechi din Sectorul Centaurian, în peregrinările sale profesionale; una dintre acele lumi a căror istorie poate fi măsurată în milenii şi a căror limbă e atât de arhaică, încât dialectul ei ar putea fi chiar acea limbă pierdută şi mitică numită engleză. Oamenii aceia aveau un cuvânt special pentru o fiinţă cu pielea închisă la culoare.

Problema era de ce trebuia să existe un cuvânt special pentru un om cu pielea brună? Nu exista niciun cuvânt special pentru un om cu ochii albaştri, sau cu urechile mari, sau cu păr creţ. Nu exista…

Vocea Funcţionarului îi întrerupse reveria.

— Conform datelor pe care le deţin, dumneavoastră aţi mai fost în biroul acesta.

Doctorul Junz spuse cu puţină asperitate în glas:

— Într-adevăr, am mai fost, domnule.

— Dar nu recent.

— Nu, nu recent.

— Încă mai căutaţi un Spaţio-analist dispărut – funcţionarul dădu câteva file din dosarul pe care îl ţinea în mână – acum 11 luni şi 13 zile.

— Aşa e.

— În tot timpul ăsta, spuse Funcţionarul cu vocea lui uscată, fărâmicioasă, din care parcă toate umorile fuseseră extrase cu grijă, omul nu a fost semnalat nicăieri şi nu există nicio dovadă că ar fi fost vreodată undeva pe teritoriul sarkian.

— Ultima dată a fost înregistrat, spuse Savantul, în spaţiu, în apropierea planetei Sark.

Funcţionarul ridică privirea şi ochii lui de un albastru palid se concentrară asupra lui Junz pentru o clipă.

— S-ar putea să fie aşa, dar asta nu constituie o dovadă a prezenţei sale *pe* Sark.

Nu constituie o dovadă! Buzele doctorului Junz se strânseră nervos. Asta era ceea ce Biroul Spaţio-analitic Interstelar îi tot spunea de luni de zile.

„Nu constituie o dovadă, Doctore Junz. Avem sentimentul că timpul dumneavoastră ar putea fi folosit mult mai bine, Doctore Junz. Biroul o să aibă grijă ca, în orice caz, cercetările să continue, Doctore Junz.”

Ceea ce voiau de fapt să spună era: „Încetează să ne mai risipeşti banii, Junz!”

Totul începuse, aşa cum afirmase cu grijă Funcţionarul, cu 11 luni şi 13 zile în urmă, după Timpul Interstelar Standard. (Funcţionarul nu era desigur vinovat că folosea timpul local într-o problemă de asemenea natură.) Cu două zile înainte de asta, Junz ajunsese pe Sark pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o inspecţie de rutină la filialele Biroului de pe acea planetă, dar care avea să se transforme… mă rog, să se transforme în ceea ce se transformase.

Fusese întâmpinat de reprezentantul local al BSI-ului, un tânăr sfrijit, care îi rămăsese în memorie mai ales datorită faptului că mesteca fără încetare un oarecare produs elastic al industriei chimice sarkiene.

* * *

Atunci când inspecţia era aproape pe sfârşite, agentul local îşi amintise ceva, îşi parcase produsul elastic în spaţiul din spatele molarilor şi spusese:

— Aveţi un mesaj de la unul din oamenii de pe teren, Doctore Junz. Probabil că nu e important. Îi ştiţi doar.

Asta era expresia obişnuită de a-i privi cu dispreţ: „Îi ştiţi doar.” Doctorul Junz ridică privirea cu un licăr de indignare. Era pe punctul de a spune că, în urmă cu 15 ani, el însuşi fusese „om de teren”, dar apoi îşi aminti că după trei luni nu mai fusese în stare să îndure munca aceea. Dar acel licăr de mânie îl făcuse să citească mesajul cu o atenţie sporită.

Mesajul spunea: *Vă rog păstraţi linia directă codificată deschisă către Cartierul Central al BSI, pentru mesaj detaliat implicând probleme de extremă importanţă. Toată Galaxia afectată. Aterizez pe traiectoria minimă.*

Agentul era amuzat. Fălcile îşi reluaseră clămpănitul lor ritmic.

— Ia priviţi, domnule, spusese zâmbind. „Toată Galaxia afectată.” Sună destul de bine, chiar şi pentru un om de teren. L-am căutat după ce am primit asta, să văd dacă e în toate minţile, dar n-am izbutit. N-a făcut altceva decât să repete că viaţa fiecărei fiinţe umane de pe Florina este în pericol. Ştiţi, e vorba de jumătate de miliard. Părea să fie un psihopat. Aşa că, cinstit vorbind, n-aş vrea să mă ocup eu de el când o să aterizeze. Dumneavoastră ce sugeraţi?

Doctorul Junz spusese:

— Ai cumva o transcriere a convorbirii?

— Da, domnule. Au urmat câteva minute de căutare. În cele din urmă, agentul dăduse la iveală o bucată de film.

Doctorul Junz îl trecuse prin cititor, încruntându-se.

— Asta-i o copie, nu-i aşa? întrebase.

— Am trimis originalul către Biroul de Transport Extraplanetar de aici, de pe Sark. M-am gândit că ar fi mai bine dacă îl vor întâmpina pe pista de aterizare cu o ambulanţă. Probabil că nu se simte prea bine.

Doctorul Junz simţise impulsul de a fi de acord cu tânărul. Când singuraticii analişti ai adâncimilor spaţiului cedau nervos, în cele din urmă, din cauza misiunii lor, psihopatiile lor erau în general violente.

Apoi spusese:

— Stai puţin. Vorbeşti de parcă el n-ar fi aterizat încă.

Agentul păru surprins.

— Poate că a aterizat, dar nimeni nu m-a căutat să-mi raporteze.

— Atunci sună-i pe cei de la Transporturi şi cere detalii. Psihopat sau nu, detaliile trebuie să figureze în registratoarele noastre.

Doctorul Junz se oprise din nou în ziua următoare, pentru o ultimă verificare înainte de a părăsi planeta. Avea alte probleme de rezolvat, pe alte lumi, şi se cam grăbea. Din uşă, spusese peste umăr:

— Ce mai face omul nostru de teren?

Agentul îi răspunsese:

— Ah, chiar intenţionam să vă spun. Cei de la Transport n-au primit nicio comunicare de la el. Le-am trimis modelul de energie al motoarelor lui hiperatomice şi ei au ajuns la concluzia că nava lui nu se află în spaţiul apropiat. Probabil că tipul s-a răzgândit şi n-a mai aterizat.

Doctorul Junz s-a decis atunci să-şi amâne plecarea cu 24 de ore. În ziua următoare, era la Biroul de Transport Extraplanetar din Oraşul Sark, capitala planetei. Acolo a întâlnit birocraţia floriniană pentru prima dată şi ei n-au făcut altceva decât să scuture din cap. Primiseră mesajul cu privire la posibilitatea aterizării unui analist al BSI-ului. Da, dar nicio navă nu aterizase.

Dar era important, insistase doctorul Junz. Omul era foarte bolnav. Nu primiseră o copie a transcrierii convorbirii sale cu agentul BSI local? Ei făcură ochii mari. Transcriere? Nimeni nu-şi amintea să fi primit aşa ceva. Le părea rău că omul era bolnav, dar nicio navă BSI nu aterizase şi nici nu era în spaţiul apropiat.

Doctorul Junz se întorsese la hotel şi căzuse pe gânduri. Noul termen pentru plecarea lui trecuse din nou. Aranjă să se mute într-un alt apartament, potrivit pentru o şedere mai îndelungată. Apoi stabili o întâlnire cu Ludigan Abel, ambasadorul Trantorian.

Îşi petrecu ziua următoare citind cărţi despre istoria Sarkului şi când sosi vremea pentru întâlnirea lui cu Abel, inima îi bătea mai rar, dar cu rezonanţa unei tobe. Ştia foarte bine că nu avea de gând să renunţe uşor la aflarea adevărului. Vroia să meargă până la capăt.

Bătrânul Ambasador luă vizita ca pe o întrevedere socială. Îi strânse mâna, comandă de băut barmanului său automat şi nu îngădui nicio discuţie serioasă în timpul golirii primelor pahare. Junz folosi ocazia pentru a afla lucruri interesante despre

Serviciul Civil florinian şi, din vorbă-n vorbă, avu parte şi de o expunere despre genetica practică a Sarkului. Asta avu darul să îi adâncească mânia.

Junz avea să-şi amintească totdeauna de Abel aşa cum îl văzuse în ziua aceea: ochi adânciţi în orbite, pe jumătate închişi, sub sprâncene izbitor de albe, nas acvilin căutând aroma pocalului cu vin, obraji scofâlciţi, accentuând slăbiciunea feţei şi a corpului, şi un deget încovoiat care ţinea ritmul unei muzici neauzite. Junz îşi începu istorisirea, încercând să fie cât mai concis. Abel îl ascultă cu răbdare, fără să-l întrerupă.

Când Junz termină, bătrânul îşi trecu limba peste buze şi spuse:

— Ascultă, îl cunoşti pe omul ăsta care a dispărut?

— Nu.

— Nici nu l-ai întâlnit?

— Analiştii noştri de teren sunt oameni foarte greu de întâlnit.

— A mai avut iluzii de-astea înainte?

— Asta-i prima, conform datelor de la birourile centrale ale BSI, dacă-i vorba de o iluzie…

— Dacă? Ambasadorul nu-şi mai continuă ideea. Spuse, în schimb: Şi de ce-ai venit la mine?

— Pentru ajutor.

— Evident. Dar în ce mod? Ce pot face eu?

— Să-ţi explic. Biroul Sarkian de Transport Extraplanetar a verificat spaţiul apropiat pentru a găsi modelul de energie al motoarelor navei omului nostru, fără să găsească niciun semn. Cred că ei nu mint. Nu spun că sarkienii n-ar fi în stare să mintă, dar, oricum, nu cred că ar minţi fără rost, pentru că ei ştiu că pot verifica totul în decurs de două-trei ore.

— Adevărat. Şi atunci?

— Există doar două situaţii în care urma unui model de energie poate dispărea astfel. Ori nava nu este în spaţiul apropiat pentru că a sărit prin hiperspaţiu şi este într-o altă regiune a Galaxiei, ori nava nu este deloc în spaţiu pentru că a aterizat pe o planetă. Eu nu pot crede că omul nostru cu nava lui se încadrează în prima situaţie. Dacă afirmaţiile lui despre pericolul de pe Florina, despre aşa-numita importanţă galactică, sunt închipuirile unui megaloman, nimic nu l-ar opri să vină pe Sark şi să le raporteze. În orice caz, nu şi-ar schimba părerea şi

n-ar avea de ce să plece în altă parte. Am o experienţă de 15 ani cu lucruri de genul ăsta. Dacă, din întâmplare, afirmaţiile lui au fost reale şi omul nu e bolnav, atunci desigur problema ar fi prea serioasă pentru a-i permite să-şi schimbe traiectoria şi să părăsească spaţiul apropiat.

Bătrânul Trantorian ridică un deget şi-l mişcă uşor.

— Deci concluzia ta este că omul se află pe Sark.

— Exact. Din nou, există două alternative. Prima, dacă *este* pradă unei psihoze, el ar fi putut ateriza oriunde pe planetă, deci nu neapărat pe un spaţiodrom cunoscut. Probabil că rătăceşte bolnav şi semiamnezic. Astfel de cazuri sunt foarte neobişnuite, chiar şi pentru oamenii de teren, dar s-au mai întâmplat. De obicei, în astfel de situaţii, accesele sunt temporare. Pe măsură ce trec, victima află detaliile despre misiunea lui, amintindu-şi-le treptat, înainte de orice altă amintire personală. În fond, slujba unui Spaţio-analist este viaţa lui. Foarte adesea, amnezicul este găsit pentru că rătăceşte prin vreo bibliotecă în căutarea unei informaţii despre Spaţio-analiză.

— Înţeleg. Deci vrei să te ajut aranjând cu Consiliul Bibliotecarilor ca să ţi se raporteze orice astfel de situaţie.

— Nu, pentru că nu anticipez nicio problemă în privinţa asta. Am să cer ca anumite lucrări standard despre Spaţio-analiză să fie trecute în fondul de rezervă şi că oricine va întreba de ele, cu excepţia celor care pot dovedi că sunt sarkieni nativi, să fie reţinut pentru cercetări. Ei vor fi de acord cu asta pentru că vor şti, sau superiorii lor vor şti, că un astfel de plan nu va duce la nimic.

— De ce?

— Pentru că, şi Junz vorbea foarte rapid acum, prins într-un nor tremurător de furie, eu sunt sigur că omul nostru a aterizat în Oraşul Sark, pe spaţiodrom, exact cum plănuise şi, sănătos sau nu, a fost apoi închis sau probabil ucis de către autorităţile sarkiene. Dar am să aflu eu şi asta.

Abel îşi puse la loc paharul aproape golit.

— Glumeşti? Ucis?

— Arăt de parcă aş glumi? Ce mi-ai spus, chiar acum o jumătate de oră, despre Sark? Vieţile lor, prosperitatea şi puterea lor depind de controlul lor asupra Florinei. Ce mi-au arătat lecturile mele din aceste ultime 24 de ore? Că întinsele câmpii de kyrt ale Florinei sunt bogăţia Sarkului. Şi iată că apare

un om, psihopat sau nu, n-are nicio importanţă, care susţine că ceva de importanţă galactică pune viaţa fiecărui bărbat şi a fiecărei femei de pe Florina în pericol. Uită-te la transcrierea ultimei conversaţii cunoscute a omului nostru.

Abel prinse fâşia de film pe care Junz i-o aruncă în poală şi acceptă cititorul pe care doctorul i-l întinse. Parcurse textul cu grijă, ochii lui ofiliţi clipind şi scrutând aparatul.

— Nu e prea informativ.

— Bineînţeles că nu. Spune că există un pericol. Şi că e vorba de o urgenţă teribilă. Asta-i tot. Dar n-ar fi trebuit niciodată trimis sarkienilor. Chiar dacă omul ar greşi sau n-ar avea dreptate, ar putea guvernul sarkian să-i permită să difuzeze orice nebunie, dacă e vorba de vreo nebunie, care îi trece prin minte şi să umple Galaxia cu ea? Lăsând la o parte panica pe care ar putea-o produce pe Florina, consecinţele asupra producţiei de fir de kyrt, rămâne faptul că întreaga mizerie a relaţiilor politice dintre Sark şi Florina va fi expusă vederii întregii Galaxii. Gândeşte-te şi că n-au nevoie să distrugă decât un singur om pentru a preveni toate astea, deoarece eu nu pot acţiona doar pe baza acestei transcrieri, iar ei ştiu asta. Va ezita deci Sark-ul să comită o crimă într-un astfel de caz? Lumea unor astfel de experimentatori genetici, aşa cum îi descrii, nu va ezita.

— Şi ce vrei să fac eu? Încă nu pricep prea bine. Abel nu părea convins de vorbele lui Junz.

— Află dacă l-au omorât, spuse Doctorul sumbru. Trebuie să ai vreo organizaţie de spionaj pe-aici. Hai să nu ne prefacem. Bântui de suficientă vreme prin Galaxie ca să fi depăşit adolescenţa politică. Tu mergi până la capăt în timp ce eu le distrag atenţia cu negocierile legate de bibliotecă. Şi atunci când îi vei descoperi pe criminalii ăştia, vreau ca Trantor să aibă grijă ca nici unui guvern, nicăieri în Galaxie, să-i mai vină vreodată ideea să ucidă un om al BSI-ului şi să scape nepedepsit.

Aşa se încheiase prima lui întrevedere cu Abel.

Junz a avut dreptate într-o singură privinţă. Oficialii sarkieni au fost cooperanţi şi chiar amabili, atâta vreme cât nu a fost vorba de altceva decât de aranjamentele legate de bibliotecă.

Însă previziunile lui s-au oprit aici. Au trecut luni de zile şi agenţii lui Abel n-au putut găsi nicio urmă a omului de teren al BSI-ului, nicăieri pe Sark, viu sau mort.

Şi asta timp de 11 luni. Junz începuse să creadă că va lăsa totul baltă. Se decisese însă să mai aştepte şi cea de-a douăsprezecea lună, înainte de a abandona definitiv. Apoi a prins un fir care nu venea deloc de la Abel, ci din partea nesperatei capcane pe care el însuşi o pusese la cale. Sosi un raport de la Biblioteca Publică de pe Sark şi iată-l pe Junz aşezat în faţa biroului unui funcţionar florinian, la Departamentul Afacerilor Floriniene.

* * *

Funcţionarul îşi termină aranjamentul mintal al cazului, întorsese ultima filă.

Ridică privirea.

— Şi acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

Junz vorbi cu precizie:

— Ieri, la ora 4:22 pm, am fost informat că filiala floriniană a Bibliotecii Publice din Sark deţinea pentru mine un individ care încercase să consulte două texte standard despre Spaţio-analiză şi care nu era sarkian nativ. De atunci n-am mai primit nicio veste de la bibliotecă.

Continuă, ridicând vocea pentru a înlătura orice comentarii ale funcţionarului:

— Un buletin de tele-ştiri recepţionat în hotelul unde eu locuiesc, transmis la ora 5:05 pm, susţine că un membru al patrulei floriniene a fost lovit şi adus în stare de inconştienţă în filiala floriniană a Bibliotecii Publice de pe Sark, şi că trei băştinaşi de pe Florina, bănuiţi că ar fi vinovaţi, sunt daţi în urmărire. Buletinul n-a mai fost repetat în rezumatul ştirilor care a fost transmis mai târziu. N-am nicio îndoială că cele două informaţii au o legătură. Nu mă îndoiesc nicio clipă că omul pe care îl caut se află în mâna Patrulelor. Am cerut permisiunea de a călători pe Florina şi am fost refuzat. Am solicitat ca omul care mă interesează să fie trimis pe Sark, fără însă să primesc vreun răspuns. Acum mă aflu la Departamentul de Afaceri Floriniene pentru a se acţiona în acest sens. Ori mă duc eu acolo, ori vine el aici.

Vocea fără viaţă a funcţionarului spuse:

— Guvernul de pe Sark nu poate accepta un ultimatum de la oamenii BSI-ului. Am fost prevenit de superiorii mei că s-ar putea să-mi puneţi întrebări cu privire la aceste probleme şi mi s-au dat instrucţiuni asupra faptelor pe care va trebui să vi le fac cunoscute. Omul despre care s-a raportat că a consultat textele din fondul de rezervă, împreună cu doi însoţitori, un Oficial şi o femeie floriniană, au comis într-adevăr atacul la care vă referiţi şi au fost urmăriţi de Patrule. Totuşi, nu au fost prinşi.

O amară dezamăgire îl cuprinse pe Junz. Nici nu se obosi să încerce să o ascundă.

— Au scăpat?

— Nu chiar. Li s-a dat de urmă în brutăria unui anume Matt Khorov.

Junz făcu ochii mari.

— Şi li s-a permis să rămână acolo?

— Aţi discutat în ultima vreme cu Excelenţa Sa Ludigan Abel?

— Ce legătură are asta cu…

— Suntem informaţi că aţi fost văzut frecvent la Ambasada Trantoriană.

— Nu l-am mai văzut pe Ambasador de o săptămână.

— Atunci vă sugerez să-l contactaţi. Le-am permis criminalilor să rămână neînarmaţi în prăvălia lui Khorov din respect pentru delicatele relaţii interstelare pe care le avem cu Trantor. Am primit instrucţiuni să vă comunic, în cazul în care ar părea necesar, că acest Khorov, după cum probabil nu veţi fi surprins să auziţi – şi aici chipul lui alb fu străbătut de un rânjet – este binecunoscut Departamentului Securităţii noastre ca fiind un agent al Trantor-ului.

6. Ambasadorul

Cu zece ore înainte ca Junz să aibă discuţia cu Funcţionarul, Terens părăsea brutăria lui Khorov.

Oficialul se sprijinea de suprafaţa aspră a barăcilor muncitorilor, pe lângă care trecea, înaintând cu grijă. Cu excepţia luminii palide care se scurgea din timp în timp din Oraşul Superior, întunericul era total. Dacă ar fi apărut vreo lumină în Oraşul Inferior, aceea nu putea fi decât lanterna vreunei patrule.

Oraşul Inferior părea un monstru adormit dar primejdios, cu sinuozităţile lui soioase ascunse de platforma grea a Oraşului Superior. În anumite părţi ale lui, viaţa continua în umbră, pentru că transporturi de marfă erau aduse şi stocate pentru ziua următoare, dar asta nu se întâmpla aici, în suburbii.

Terens se strecură pe o alee prăfuită (nici măcar ploile nocturne ale Florinei nu puteau umezi zonele umbrite de sub ciment-aliajul uriaşului plafon), de îndată ce zgomotul unor paşi îndepărtaţi îi ajunse la ureche. Nişte pale de lumină apărură, trecură şi apoi dispărură la o distanţă de o sută de metri.

Toată noaptea, patrulele mărşăluiau înainte şi înapoi. Nici nu era nevoie de altceva. Frica pe care o inspirau era destul de puternică pentru a menţine ordinea, fără prea mare desfăşurare de forţe. În lipsa luminilor Oraşului, întunericul ar fi putut deveni o protecţie pentru hoţi, dar chiar şi fără ca patrulele să constituie o ameninţare, pericolul acesta era neglijabil. Magaziile de hrană şi atelierele erau totdeauna bine păzite; luxul Oraşului Superior era de neatins; iar ca să fure unul de la altul, să paraziteze unul pe mizeria celuilalt, era în mod evident lipsit de sens.

Ceea ce ar fi putut constitui crimă pe alte lumi, aici, în întuneric, era virtual imposibil. Săracii erau la îndemână, dar nu avea ce să li se fure, iar bogaţii erau intangibili.

Terens se strecură mai departe şi chipul îi străluci când trecu pe sub una din deschizăturile din plafonul uriaş de deasupra; nu se putu abţine să nu-şi ridice privirea.

Intangibili!

Erau oare într-adevăr intangibili? Câte schimbări în atitudinea sa faţă de Aristocraţii de pe Sark îndurase el în viaţă? În copilărie nu fusese altceva decât un copil ca toţi ceilalţi. Patrulele erau monştri învăluiţi în negru şi argintiu, de care era

firesc să fugi, chiar dacă făcuseşi ceva rău sau nu. Aristocraţii erau nişte supraoameni ceţoşi şi plini de mister, extraordinar de buni, care locuiau într-un paradis numit Sark şi care supravegheau cu grijă şi răbdare bunăstarea gloatei de pe Florina.

În fiecare zi trebuia să repete la şcoală: Fie ca Spiritul Galaxiei să-i aibă în pază pe Aristocraţi pentru ca ei să aibă grijă de noi.

Da, îi trecu prin minte acum, exact. Exact! Fie ca Spiritul să se poarte cu ei aşa cum se poartă ei cu noi. Nici mai mult, nici mai puţin. Pumnii i se încleştară în întuneric.

Când avea zece ani, scrisese un eseu la şcoală despre cum îşi imagina el viaţa pe Sark. Fusese o lucrare de pură imaginaţie creativă, al cărei scop era să-i evidenţieze talentul literar. Îşi amintea foarte puţin, de fapt un singur pasaj. Acolo îi descria pe Aristocraţi adunându-se în fiecare dimineaţă într-un hol uriaş, plin de culori, ca acelea ale florilor de kyrt, dezbătând, gravi şi uriaşi, păcatele florinienilor, sumbri şi îngrijoraţi de necesitatea de a-i câştiga iar de partea virtuţii.

Profesorul fusese foarte mulţumit şi, la sfârşitul anului, atunci când ceilalţi băieţi şi fete au continuat să se ocupe de lucruri mărunte, cum ar fi scrisul, cititul şi morala, el fusese promovat într-o clasă specială unde se învăţa aritmetică, galactografie şi istoria Sarkului. La vârsta de 16 ani fusese luat pe Sark.

Încă îşi mai putea readuce în memorie măreţia acelei zile şi asta îl făcu să se cutremure. Gândul îl umplea de ruşine.

Terens se apropia de marginea oraşului. Câte o briză ocazională aducea până la el mirosul greu al florilor de kyrt. Mai erau câteva minute şi urma să pătrundă în spaţiul de relativă siguranţă al câmpiei, unde nu existau patrule regulate şi unde, printre norii zdrenţuiţi, putea vedea din nou stelele. Chiar şi steaua de un galben deschis care era de fapt soarele Sarkului.

Fusese şi soarele lui destul de multă vreme. Când îl zărise pentru prima oară prin hubloul unei nave, ca fiind mai mult decât o stea, ca pe o bucată de marmură a cărei strălucire era de nesuportat, a vrut să cadă în genunchi. Gândul că se apropia de paradis i-a alungat chiar şi frica paralizantă a primului său zbor spaţial.

Aterizase pe acea lume paradisiacă şi fusese dat pe mâna unui bătrân florinian care avu grijă să fie spălat şi îmbrăcat aşa cum se cuvenea. Fusese dus către o clădire mare şi pe drum, bătrânul lui ghid făcuse o plecăciune adâncă în faţa unui trecător. „Fă o plecăciune!” îi şoptise bătrânul printre dinţi tânărului Terens.

El s-a conformat nedumerit. „Cine era acela?”

„Un aristocrat, ţărănoi ignorant.”

„El! Un Aristocrat?”

Terens a înţepenit în drum şi a trebuit să fie împins pentru a înainta. Era prima oară când vedea un Aristocrat. Nu avea deloc statura unui uriaş, ci era un om ca toţi oamenii. Alţi tineri florinieni şi-ar fi revenit iute dintr-un asemenea şoc, dar Terens nu. Ceva s-a schimbat în interiorul lui pentru totdeauna.

În tot timpul cât a durat educaţia lui, nu a uitat niciodată că Aristocraţii nu erau altceva decât nişte simpli oameni.

A studiat timp de zece ani. Şi atunci când nici nu studia, nici nu mânca, nici nu dormea, a fost învăţat să se facă folositor în multe feluri. A fost învăţat să ducă mesaje şi să golească coşuri de gunoi, să facă plecăciuni adânci când trecea un Aristocrat şi să-şi întoarcă faţa respectuos către un perete la trecerea vreunei Doamne a unui Aristocrat.

Timp de încă cinci ani a lucrat în Serviciul Civil, unde a fost mutat din post în post, după cum era obiceiul, pentru ca aptitudinile sale să fie cât mai bine testate într-o varietate de condiţii.

Un florinian rotofei, cu miere în glas, l-a vizitat odată, arătându-şi ostentativ prietenia, zâmbind tot timpul, şi l-a întrebat ce credea despre Aristocraţi.

Terens şi-a reprimat dorinţa de a se întoarce şi a o lua la fugă. S-a întrebat dacă nu cumva gândurile nu i se imprimaseră, în cine ştie ce cod obscur, pe chip. A scuturat din cap şi a murmurat un şir de banalităţi despre bunătatea Aristocraţilor.

Dar grăsanul şi-a lăţit buzele şi a spus: „Nu asta vrei să spui. Vino aici diseară.” I-a înmânat o carte de vizită care s-a fărâmiţat şi s-a carbonizat în câteva minute.

Terens s-a dus. Îi era teamă, dar curiozitatea a fost mai presus de tot. Acolo a întâlnit prieteni de-ai lui care l-au primit secretoşi şi care, mai târziu, la muncă, aveau să-l privească cu ochi indiferenţi şi goi. A ascultat ceea ce spuneau şi a descoperit

că mulţi păreau să creadă ceea ce el însuşi îngrămădise în propria minte, având convingerea că era creaţia propriei sale revolte şi a nimănui altcuiva.

A aflat că cel puţin unii dintre florinieni gândeau că Aristocraţii nu sunt decât nişte brute care storceau Florina de bogăţiile ei, lăsând băştinaşii care munceau pentru ei să bâjbâie în ignoranţă şi sărăcie. A aflat că nu era departe timpul când o uriaşă răscoală avea să se producă împotriva Sarkului şi toate bogăţiile Florinei vor rămâne proprietatea lor de drept.

— Cum? a întrebat Terens. A întrebat asta de mai multe ori. În fond, Aristocraţii şi patrulele aveau armele.

Şi ei i-au povestit de Trantor, de imperiul gigantic care crescuse în ultimele câteva secole până ce jumătate din lumile locuite ale Galaxiei fuseseră integrate în el. Trantor, au spus ei, va distruge Sarkul cu ajutorul florinienilor.

Dar, şi-a spus Terens la început lui însuşi şi apoi şi celorlalţi, dacă Trantor era atât de mare şi Florina atât de mică, nu cumva Trantor avea să înlocuiască Sarkul ca un stăpân mult mai puternic şi mai tiranic? Dacă asta era singura scăpare, era preferabil să fie îndurată dominaţia Sarkului. Mai bine un stăpân pe care îl cunoşti decât unul despre care nu ştii nimic.

A fost luat în bătaie de joc şi dat afară şi a fost ameninţat că îşi va pierde viaţa dacă va vorbi vreodată despre ceea ce auzise.

Dar, la o vreme după aceea, a observat că, unul câte unul, cei din conspiraţie au dispărut, până ce n-a mai rămas decât rotofeiul întâlnit iniţial.

Uneori, i-a fost dat să vadă pe câte cineva şoptind ici-colo vreunui nou venit, dar nu era înţelept să avertizezi tânăra victimă de faptul că era supus la un test. N-avea decât să-şi găsească singur drumul, aşa cum făcuse şi Terens.

Terens petrecuse o vreme chiar în Departamentul Securităţii, ceea ce doar foarte puţini florinieni se puteau aştepta să realizeze. A fost o şedere scurtă, deoarece puterea pe care o avea un funcţionar în cadrul acestui Departament era de o asemenea natură, încât timpul petrecut acolo de oricare individ era chiar mai scurt decât oriunde în altă parte.

Dar aici Terens a descoperit, spre surprinderea lui, că existau totuşi şi conspiraţii adevărate. Uneori, bărbaţi şi femei se întâlneau pe Florina şi plănuiau o rebeliune. De obicei, acestea erau finanţate clandestin de Trantor. Existau şi cazuri

când virtualii rebeli credeau sincer că Florina va reuşi fără a fi ajutată.

Terens a meditat asupra acestui lucru, încercând o evaluare corectă a situaţiei. Pe Aristocraţi îi ura, pe de-o parte pentru că nu erau atât de uriaşi ca în visele sale din copilărie, pe de altă parte fiindcă n-avea voie să le privească femeile, dar şi fiindcă slujise câtorva, cu capul plecat, descoperind că, în ciuda aroganţei lor, nu erau decât nişte prostănaci, nu mai bine educaţi decât el însuşi şi, de obicei, mult mai puţin inteligenţi.

Şi totuşi ce alternativă la această sclavie personală exista? N-avea niciun rost să-l schimbi pe stupidul Aristocrat sarkian cu stupidul Trantorian Imperial. Iar ca să te aştepţi ca ţăranii florinieni să facă ceva singuri era o prostie. Aşa că nu exista nicio posibilitate de scăpare.

Problema asta îl bântuise timp de ani de zile, ca student, ca funcţionar şi apoi ca Oficial.

Şi apoi, avusese loc acea înlănţuire de circumstanţe ciudate care-i oferiseră un răspuns nesperat, în persoana acelui bărbat aparent insignifiant, care fusese cândva un Spaţio-analist şi care acum bolborosea ceva despre pericolul care plana asupra tuturor florinienilor.

Terens era pe câmp acum, acolo unde ploaia nocturnă se termina şi stelele străluceau umede printre nori. Trase adânc în piept mirosul de kyrt, bogăţia şi blestemul Florinei.

Nu-şi făcea iluzii. Nu mai era Oficial. Nu era nici măcar un ţăran florinian liber. Nu era decât un criminal, un fugar care trebuia să se ascundă.

Şi totuşi mintea îi ardea. În ultimele 24 de ore avusese în mâini cea mai puternică armă împotriva Sarkului pe care o putea visa vreodată. Fără nicio îndoială. *Ştia* că Rik îşi amintea corect, că *fusese* într-adevăr cândva un spaţio-analist, că *fusese* supus unui sondaj psihic care îi afectase aproape în totalitate creierul; şi că ceea ce îşi amintea era ceva real şi teribil şi... puternic.

Era sigur de asta.

Şi acum acest Rik se afla în mâinile mari ale unui om care pretindea că e un patriot florinian, dar era de fapt un agent Trantorian.

Terens simţi amărăciunea mâniei sale. Desigur, acest brutar nu putea fi decât un agent Trantorian. N-avusese nicio îndoială,

încă din primul moment. Cine altcineva dintre locuitorii din Oraşul Inferior ar fi avut capital pentru a construi cuptoare radar false?

Nu putea permite ca Rik să cadă în mâinile Trantorului. Nu va îngădui să se întâmple aşa ceva. Nu exista nicio limită a riscurilor pe care era gata să şi le asume. Dar ce contau riscurile! Pedeapsa cu moartea plana deja asupra lui.

Observă o dungă de lumină într-un colţ al cerului. Va aştepta zorile. Patrulele aveau probabil semnalmentele lui, dar le trebuia ceva timp până să-l identifice.

În acea scurtă perioadă până avea să fie găsit, va fi din nou Oficial. Asta îi va da timp să facă ceva la care nici măcar acum, nici măcar acum, nu îndrăznea să se gândească.

* * *

La zece ore după ce Junz avusese conversaţia cu Funcţionarul, îl întâlni pe Ludigan Abel din nou.

Ambasadorul îl întâmpină pe Junz cu obişnuita lui cordialitate de suprafaţă şi totuşi cu o clară şi jenantă senzaţie de vinovăţie. În decursul primelor întâlniri (asta fusese cu mult timp în urmă; trecuse aproape un An Standard) nu dăduse nicio atenţie poveştii în sine a lui Junz. Singurul lui gând fusese: Va fi asta de vreun folos Trantorului?

Trantor! La asta se gândea prima oară întotdeauna, şi totuşi nu era soiul acela de idiot care să venereze un roi de stele ori emblema galbenă a Navei-şi-Soarelui, pe care o purtau forţele armate Trantoriene. Pe scurt, nu era un patriot în sensul obişnuit al cuvântului şi Trantorul în sine nu însemna nimic pentru el.

De fapt, el diviniza pacea; cu atât mai mult cu cât era bătrân şi se bucura de paharul de vin, de atmosfera saturată cu muzică şi parfum, de somnul lui de după-amiază şi aşteptarea liniştită a morţii. Aşa îşi imagina el că ar trebui să simtă toţi oamenii; şi totuşi, omenirea suferea războaie şi distrugere. Oamenii mureau îngheţaţi în vidul spaţiului, vaporizaţi în explozii atomice, înfometaţi pe planete asediate şi bombardate.

Şi atunci, cum să impui pacea? Nu prin raţiune, desigur, nu prin educaţie. Dacă un om, între pace şi război, nu putea alege pacea, ce argument suplimentar l-ar mai fi putut convinge? Ce putea fi mai elocvent drept o condamnare a războiului decât războiul însuşi? Ce extraordinară dovadă dialectică putea duce

cu ea o zecime din puterea unei singure nave cu încărcătura ei îngrozitoare?

Aşa că, pentru a termina cu folosirea greşită a forţei, exista o singură soluţie: forţa însăşi.

Abel avea o hartă a Trantorului în biroul lui, alcătuită astfel încât să indice felul în care era aplicată acea forţă. Era un ovoid limpede ca un cristal în care lentila Galactică era înfăţişată tridimensional. Stelele ei erau particule de praf alb de diamant, nebuloasele ei pete de lumină ori de ceaţă întunecată, iar aproape de adâncimile centrului său erau cele câteva grăunţe roşii care alcătuiseră Republica Trantoriană.

Nu „erau” ci „fuseseră”. Republica Trantoriană, cu cinci sute de ani în urmă, fusese alcătuită din numai cinci lumi.

Dar era vorba de o hartă istorică, care arăta Republica la stadiul acela doar când cadranul era fixat la zero. Era de-ajuns să mişti cadranul cu o diviziune, şi imaginea Galaxiei devenea aşa cum fusese 50 de ani mai târziu şi un snop de stele căpătau culoarea roşie în vecinătatea Trantorului.

Peste alte zece diviziuni mai trecea o jumătate de mileniu şi purpuriul se răspândea ca o pată de sânge lărgindu-se, până ce mai mult de jumătate din Galaxie se transforma într-o băltoacă roşie.

Sângeriul acela nu era numai imaginar. Pe măsură ce Republica Trantoriană devenise Confederaţia Trantoriană şi apoi Imperiul Trantorian, evoluţia ei trecuse printr-o pădure încâlcită de oameni, nave şi lumi devastate. Şi totuşi, în ciuda tuturor vicisitudinilor, Trantor devenise puternic şi de fapt acel sângeriu însemna acum pacea.

Trantor-ul tremura în prezent în pragul unei noi conversii: din Imperiul Trantorian în Imperiul Galactic şi apoi roşul urma să înghită toate stelele, instaurând pacea universală – *pax Trantorica*.

Abel dorea acest lucru. Cu 500 de ani în urmă, 400 de ani în urmă, chiar 200 de ani în urmă, el s-ar fi opus Trantorului, socotindu-l un cuib de oameni materialişti, agresivi şi murdari, cărora nu le păsa de drepturile altora, prea puţin adepţi ai democraţiei acasă, deşi gata să observe imperfecţiunile altora, şi cum nu se poate mai lacomi. Dar acum era cu totul altceva.

El nu era de partea Trantorului, ci pentru pacea finală pe care o promitea Imperiul. Aşa că întrebarea: cum avea să ajute

asta pacea Galactică? se transforma în: cum avea să ajute asta Trantorul?

Problema era că, în acest moment, nu putea fi sigur. Pentru Junz, soluţia era, în mod evident, una simplă. Trantorul trebuia să sprijine BSI-ul şi să pedepsească Sarkul.

Era posibil ca ăsta să fie un lucru bun, dacă ar fi putut fi adusă o dovadă clară împotriva Sarkului. Dar chiar şi atunci era posibil să nu. Cu siguranţă nu, dacă nimic nu putea fi dovedit. Dar, în orice caz, Trantor nu putea acţiona pripit. Toată Galaxia putea vedea că Trantor se afla la capătul domeniului Galactic şi că mai exista încă o şansă ca ceea ce rămăsese din planetele ne-Trantoriene să se poată uni împotriva Imperiului. Trantor putea câştiga chiar şi un astfel de război, dar probabil nu fără a plăti un preţ care ar transforma victoria într-o denumire mai potrivită pentru înfrângere.

Aşa că Trantor nu putea face vreo mişcare lipsită de precauţie în această etapă finală a jocului. De aceea, Abel acţionase încet, aruncându-şi plasa fină peste labirintul Serviciului Civil şi strălucirea Aristocraţiei Sarkiene, adunând informaţii cu zâmbetul pe buze, punând întrebări fără să pară că o face. Şi nici nu uitase să-l supravegheze, prin intermediul serviciului său secret, pe Junz însuşi, de teamă ca nu cumva mâniosul Libairian să strice într-o clipă ceea ce Abel nu putea repara nici într-un an.

Abel era uimit de mânia insistentă a Libairianului. Chiar îl întrebase odată: „De ce te interesează atât de mult un agent oarecare?”

Drept răspuns, se aşteptase la o frază despre integritatea BSI-ului şi datoria tuturor de a susţine Biroul ca un instrument aparţinând nu unei lumi sau alteia, ci întregii umanităţi. Dar nu avusese parte de aşa ceva.

În schimb, Junz spusese încruntat: „Deoarece la originea acestor lucruri este relaţia dintre Sark şi Florina. Vreau să dau în vileag această relaţie şi s-o distrug.”

Lui Abel mai că i s-a făcut rău. Mereu, peste tot, exista această preocupare pentru lumi individuale care împiedica în permanenţă orice concentrare inteligentă asupra problemei unităţii Galactice. Anumite injustiţii sociale existau ici-colo. Ele erau uneori imposibil de înghiţit, desigur. Dar cine îşi putea imagina că astfel de nedreptăţi puteau fi rezolvate la o altă

scară decât cea Galactică? Mai întâi, trebuia pus capăt războiului şi rivalităţii între lumi, şi abia apoi se putea reveni asupra problemelor interne care, în definitiv, avuseseră întotdeauna un conflict extern drept cauză principală.

Şi Junz nici măcar nu era de pe Florina. N-avea nici măcar acest motiv care să-i scuze sentimentalismul şi îngustimea percepţiei.

Abel spuse:

— Ce înseamnă Florina pentru tine?

Junz ezită. Spuse:

— Simt o afinitate.

— Dar eşti Libairian. Sau cel puţin asta e impresia mea.

— Sunt. Dar tocmai în asta constă afinitatea. Lumile noastre sunt amândouă nişte extreme într-o Galaxie unde predomină media.

— Extreme? Nu te înţeleg.

Junz spuse:

— În privinţa pigmentului pielii. Ei sunt neobişnuit de palizi. Noi suntem foarte bruni. Asta înseamnă ceva. Ne leagă. Ne dă senzaţia că avem ceva în comun. Mie mi se pare că strămoşii noştri trebuie să fi avut de suportat multă vreme blestemul de a fi diferiţi, de a fi mereu excluşi de majoritate. Noi suntem nefericiţii albi şi bruni, fraţi tocmai datorită faptului că suntem atât de diferiţi de ceilalţi.

Apoi, în ciuda privirii uluite a lui Abel, Junz se oprise. Subiectul nu mai fusese niciodată reluat.

Şi acum, după un an, fără niciun avertisment, fără nicio sugestie prealabilă, chiar în momentul când întreaga problemă era pe punctul de a se încheia, tocmai când Junz însuşi părea că dorea să abandoneze, totul a explodat.

Avea în faţă acum un Junz cu totul diferit, un om a cărui mânie nu era îndreptată doar asupra Sarkului, ci revărsată chiar asupra lui Abel însuşi.

— Nu-i la mijloc numai faptul că, spuse Libairianul, îmi repugnă felul în care agenţii dumitale m-au urmărit tot timpul. Probabil că eşti susceptibil şi nu vrei să te bazezi pe nimeni şi pe nimic. Foarte bine, n-am nimic de obiectat. Dar de ce nu am fost informat că omul nostru a fost localizat?

Mâna lui Abel netezi textura călduţă a fotoliului.

— Problemele sunt complicate. Întotdeauna sunt complicate. Aranjasem ca orice raport despre vreo persoană, aflată în căutare de date Spaţio-analitice neautorizate, să fie transmis unor agenţi ai noştri, dar şi ţie. M-am gândit chiar la faptul că s-ar putea să ai nevoie de protecţie. Dar pe Florina…

Junz spuse cu amărăciune:

— Da. Am fost proşti că n-am luat asta în considerare. Am pierdut aproape un an ca să dovedim că nu-l putem găsi nicăieri pe Sark. *Trebuia* să fie pe Florina, iar la aşa ceva nu ne-am gândit. În orice caz, acum îl avem. Sau îl aveţi voi şi, în consecinţă, se va putea aranja să-l văd, nu-i aşa?

Abel nu răspunse direct. Spuse:

— Zici că ţi s-a spus că acest om, Khorov, era un agent Trantorian?

— Şi ce, nu e? De ce aş fi fost minţit? Ori cei care mi-au spus sunt prost informaţi?

— Nici nu mint, nici nu sunt dezinformaţi. A fost agent al nostru timp de un deceniu şi este tulburător pentru mine faptul că ei ştiau asta. Mă face să mă întreb ce anume mai ştiu ei despre noi şi cât de şubredă ar putea fi structura pe care ne bazăm. Dar nu te-a făcut să cazi pe gânduri faptul că ţi-au spus aşa, direct, că era vorba de unul din oamenii noştri?

— Îmi imaginez că mi-au spus-o pentru că era adevărat şi ca să mă facă o dată pentru totdeauna să nu-i mai deranjez cu alte cereri care n-ar putea decât să strice relaţiile între ei şi Trantor.

— Adevărul este o marfă discreditată printre diplomaţi, şi ce necaz mai mare şi-ar putea crea singuri decât să ne lase să aflăm ceea ce ştiu despre noi pentru a ne da posibilitatea, înainte de a fi prea târziu, de a ne retrage şi a ne întări sistemul?

— Ei, bine?

— Eu cred că sarkienii ţi-au mărturisit adevărata identitate a lui Khorov ca un gest de triumf. Ştiau că informaţia asta în sine nu le putea face nici bine, nici rău; de fapt, eu ştiam de 12 ore faptul că ei cunoşteau identitatea agentului nostru.

— De unde?

— Apelând la cel mai negândit indiciu posibil. Ascultă! Cu 12 ore în urmă, Matt Khorov a fost ucis de un membru al Patrulei floriniene. Cei doi băştinaşi care se aflau la el în brutărie, o femeie şi un bărbat care, după toate probabilităţile, este agentul

de teren pe care îl cauţi, au dispărut; probabil că sunt în mâinile Aristocraţilor.

Junz scoase un strigăt şi se ridică de pe scaun.

Abel îşi duse la buze paharul cu vin şi spuse calm:

— Oficial, nu pot face nimic. Cel ucis era un florinian, iar cei care au dispărut, până vom fi în stare să dovedim contrariul, sunt şi ei florinieni. Aşa că, vezi, am fost înşelaţi, iar acum îşi bat şi joc de noi.

7. Patrula

Rik a văzut cum Brutarul a fost ucis. L-a văzut prăbuşindu-se fără un sunet, i-a zărit pieptul carbonizându-i-se sub efectul silenţios al dezintegratorului. A fost o imagine care le-a alungat pe celelalte, pe cele care fuseseră înainte şi pe aproape toate cele care i-au urmat. Brutarul ridicase privirea şi se pregătise să rostească un cuvânt pe care n-a mai apucat să-l rostească. Apoi totul s-a terminat; sângele îi bubuia lui Rik în urechi, iar mulţimea alerga în toate direcţiile ca un râu care se revarsă.

Pentru o clipă, asta a avut darul să anihileze starea mai bună a creierului său, căpătată în cele câteva ore de somn. Patrula se aruncase către el, plonjând înainte, peste bărbaţii şi femeile care urlau, ca o masă vâscoasă de noroi prin care trebuia să-şi taie drum. Rik şi Lona au intrat în şuvoiul de oameni, lăsându-se purtaţi de el; existau vârtejuri şi contra-curenţi, care se întorceau şi şerpuiau, în vreme ce vehiculele zburătoare ale patrulelor planau pe deasupra. Valona îl trăgea pe Rik către marginea Oraşului. Pentru o vreme, n-a fost decât copilul înspăimântat de ieri, nicidecum aproape adultul din acea dimineaţă.

Se trezise în ziua aceea înconjurat de cenuşiul unor zori pe care nu-i putea vedea din camera fără ferestre în care dormise. Timp de mai multe minute, zăcuse doar, răscolindu-şi mintea. Ceva se vindecase în timpul nopţii; ceva se împletise, devenind un întreg. Aşteptase ca aşa ceva să se întâmple din momentul în care, cu două zile înainte, începuse să-şi „amintească”. Procesul continuase să avanseze tot timpul zilei precedente. Drumul până-n Oraşul Superior şi Biblioteca, atacul asupra gardianului şi fuga care a urmat, întâlnirea cu Brutarul – toate acţionaseră asupra lui ca un ferment. Fibrele arse ale minţii lui, atâta vreme adormită, fuseseră întinse şi forţate, într-o activitate dureroasă, şi acum, după somn, le simţea pulsând slab.

Se gândi la spaţiu şi la stele, la distanţele lungi-lungi şi singuratice, la nesfârşitele linişti.

În cele din urmă întoarse capul într-o parte şi spuse:

— Lona.

Ea se ridică într-un cot, trezită, şi îl privi cu ochi somnoroşi.

— Rik?

— Sunt aici, Lona.

— Te simţi bine?

— Sigur. Nu-şi putea domina exaltarea. Mă simt excelent, Lona. Ascultă! Îmi amintesc tot mai mult. Am fost pe o navă şi ştiu exact…

Dar ea nu-l asculta. Se strecură în rochie, cu spatele la el, îşi netezi veşmântul şi apoi se chinui o vreme să-şi lege cureaua pe întuneric. Veni către el în vârful picioarelor.

— N-am vrut să dorm, Rik. Am încercat să stau trează.

Rik îi simţi nervozitatea. Spuse:

— S-a întâmplat ceva?

— Şşt, vorbeşte mai încet. E-n regulă.

— Unde-i Oficialul?

— Nu-i aici. A… a trebuit să plece. De ce nu te culci din nou, Rik?

El îi respinse braţul protector.

— Mă simt bine. Nu vreau să dorm. Vroiam să-i povestesc Oficialului despre nava mea.

Dar Oficialul nu era acolo şi Valona nu voia să asculte. Rik renunţă şi, pentru prima oară, simţi că femeia îl irita. Îl trata de parcă ar fi fost un copil, iar el începea să se simtă şi să gândească ca un adult.

O lumină pătrunse în cameră şi silueta masivă a Brutarului îşi făcu şi ea apariţia. Rik clipi din nou şi, pentru moment, se simţi înfricoşat. Nu mai obiectă atunci când braţul Valonei îl cuprinse pe după umeri.

Buzele groase ale Brutarului se lăţiră într-un zâmbet:

— V-aţi trezit devreme.

Nici unul nu răspunse.

— Oricum, astăzi trebuie să plecaţi de-aici, spuse Brutarul.

Valona îşi simţi gura uscată.

— Doar n-o să ne predai patrulelor.

Îşi aminti felul în care omul îl privise pe Rik după plecarea Oficialului. Şi acum tot la Rik se uita; doar la Rik.

— În niciun caz patrulelor, spuse el. Au fost informaţi oamenii potriviţi şi veţi fi în siguranţă.

Ieşi şi se reîntoarse peste puţin cu mâncare, haine şi apă. Hainele erau noi şi păreau ciudate.

Îi privi în timp ce mâncau, spunând:

— Am să vă dau nume şi biografii noi. Aveţi grijă să nu uitaţi vreun detaliu. Nu sunteţi florinieni, înţelegeţi? Sunteţi frate şi soră, de pe planeta Wotex. Sunteţi în vizită pe Florina…

Continuă dând o mulţime de amănunte, punând întrebări, ascultând răspunsurile.

Lui Rik îi făcea plăcere să-şi poată demonstra calităţile memoriei, uşurinţa de a învăţa, dar ochii Valonei erau întunecaţi şi îngrijoraţi.

Brutarul a observat asta. I-a spus fetei:

— Dacă ai de gând să faci vreo boroboaţă, am să-l trimit singur, iar pe tine am să te las aici.

Mâinile puternice ale Valonei s-au încleştat spasmodic.

— N-am să-ţi fac niciun necaz.

Era către sfârşitul dimineţii, când Brutarul s-a ridicat în picioare şi a spus:

— Să mergem!

Ultimul lui gest a fost să le pună fiecăruia în buzunarul de la piept câte o fâşie subţire dintr-un fel de piele suplă.

Odată ajuns afară, Rik s-a privit cu uimire. Nu ştia că hainele pot fi atât de complicate. Brutarul îl ajutase să se îmbrace, dar oare cine îl va ajuta să iasă din ele? Valona, şi ea, nu mai arăta deloc a ţărancă. Chiar şi picioarele îi erau acoperite de un material foarte fin, iar pantofii aveau tocuri înalte, de aceea trebuia să umble cu grijă pentru a-şi păstra echilibrul.

Trecătorii se îmbulzeau, privind cu uimire, vociferând. Majoritatea erau copii, gospodine şi vagabonzi zdrenţăroşi. Brutarul părea că nu-i observă. Avea cu el un băţ gros pe care, ori de câte ori cineva se apropia prea mult, îl folosea.

Şi apoi, când nu făcuseră mai mult de o sută de iarzi de la brutărie, după primul colţ, mulţimea care îi înconjura începu să se agite şi Rik observă negrul şi argintiul unei patrule.

Atunci s-a întâmplat. Arma, explozia, şi din nou o cursă sălbatică. A existat oare vreun moment când frica îl părăsise, când umbra patrulei nu-l urmărise?

* * *

Se treziră într-un cartier mărginaş al Oraşului. Valona gâfâia puternic; rochia ei cea nouă căpătase pete umede de transpiraţie. Rik respira greu.

— Nu mai pot să fug, spuse el.

— Trebuie.

— Dar nu aşa. Ascultă. Îi desprinse cu fermitate mâna de pe braţul său. Ascultă-mă.

Frica şi panica îl părăseau treptat. Spuse:

— De ce nu am face exact ceea ce plănuise Brutarul?

Ea spuse:

— De unde ştii ce voia el să facem? Era nerăbdătoare. Dorea să tot alerge, să nu se oprească.

El continuă:

— Trebuia să ne prefacem că suntem de pe altă lume. Ne-a dat astea. Rik era tulburat. Îşi scoase din buzunar dreptunghiul din foaie subţire, îl întoarse pe toate feţele şi încercă să-l deschidă ca pe o broşurică.

Nu reuşi. Era dintr-o singură bucată. O pipăi pe margini şi, atunci când degetele i se uniră într-un colţ, auzi, sau mai degrabă simţi, că ceva cedează şi partea dinspre el se transformă, căpătând o culoare alb-lăptoasă. Scrisul mărunt de pe noua suprafaţă era dificil de înţeles, dar Rik începu să silabisească atent.

În cele din urmă spuse:

— E un paşaport.

— Ce-i aia?

— Ceva care ne poate ajuta să scăpăm. Era sigur. Îi explodase în minte. Un singur cuvânt: „paşaport”. Nu-ţi dai seama? El plănuise să ne ajute să plecăm de pe Florina. Cu o navă. De ce n-am face-o?

— Nu. L-au oprit. L-au ucis. Nu vom reuşi, Rik.

El începu să vorbească precipitat, aproape bâlbâindu-se.

— Dar e cel mai bun lucru pe care l-am putea face. Nu se vor aştepta să facem tocmai asta. Şi n-o să plecăm cu nava pe care o propusese el, căci aceea se va afla probabil sub supraveghere. Ne vom îmbarca pe altă navă, pe oricare alta.

O navă. Orice navă. Cuvintele îi răsunau în urechi. Nu-i păsa dacă ideea era bună sau nu. Dorea să ajungă pe o navă. Dorea să fie în spaţiu.

— *Te rog*, Lona!

Ea spuse:

— Bine. Dacă tu crezi că aşa trebuie… Ştiu unde este spaţiodromul. Când eram copil, mergeam acolo în zilele libere şi priveam de departe cum navele îşi luau zborul.

Erau din nou pe drum şi doar un uşor impuls zgâria în van poarta de scăpare a conştiinţei lui Rik. O amintire nu din trecutul îndepărtat, ci din cel foarte apropiat; ceva ce ar fi trebuit să-şi

amintească şi nu putea; care părea înceţoşat în mintea lui. Ceva.

Se adânci în imaginea navei care îi aştepta.

Florinianul de la intrare trecuse prin destule senzaţii în ziua aceea, dar era vorba de senzaţii de la distanţă. Auzise tot felul de poveşti impresionante despre seara precedentă, se spunea că patrulele trecuseră la atac şi că avuseseră loc evadări spectaculoase. În acea dimineaţă, zvonurile sporiseră şi se şoptea chiar că fuseseră ucişi membri ai patrulelor.

Nu îndrăznea să-şi părăsească postul, dar îşi întindea gâtul ca să privească vehiculele aeriene trecând, cu patrulele cu chipuri încruntate la bord. Contingentul spaţiodromului fusese permanent redus, până ce nu mai rămăseseră decât câţiva gardieni.

Umpleau Oraşul cu patrule! se gândi şi deodată fu înspăimântat şi beat de fericire, în acelaşi timp. De ce era fericit la gândul că patrulele erau omorâte? Doar nu-l deranjaseră niciodată. Avea o slujbă bună. Era cu totul altceva decât dacă ar fi fost un amărât de ţăran.

Dar era fericit.

Abia avu timp pentru cuplul cu care se trezi în faţă, jenaţi şi transpiraţi în costumele lor de străini. Femeia îi întindea un paşaport prin deschizătura ghişeului.

Aruncă o privire spre ea, o privire spre paşaport, o privire pe lista rezervărilor. Apăsă pe butonul de rigoare şi două panglici translucide de film se întinseră către ei.

— Daţi-i drumul, spuse el nerăbdător. Pune-ţi-le la încheietură şi treceţi mai departe.

— Care este nava noastră? întrebă femeia, şoptind politicos.

Asta îi făcu plăcere. Străinii erau foarte rari pe spaţiodromul florinian. În ultimii ani deveniseră din ce în ce mai rari. Dar, atunci când veneau, nu erau nici patrule, nici Aristocraţi. Nu păreau să-şi dea seama că tu nu erai decât un amărât de florinian şi vorbeau cu tine politicos.

Asta îl făcu să se simtă cu o palmă mai înalt. Spuse:

— O veţi găsi la dana 17, doamnă. Vă doresc o călătorie plăcută către Wotex. Pronunţă cuvintele cu emfază.

Apoi se întoarse la treaba lui. Îşi suna prietenii din oraş pentru a afla mai multe informaţii şi încerca, pe ascuns, să

intercepteze conversaţiile private de pe raza de putere din Oraşul Superior.

Trecură ore până să-şi dea seama că făcuse o greşeală îngrozitoare.

* * *

Rik spuse:

— Lona!

Îi atinse cotul, îi făcu un semn şi îi şopti:

— Aia de acolo!

Valona se uită suspicioasă la nava pe care o indica el. Era mult mai mică decât cea de la dana 17, pentru care erau biletele lor. Părea mai strălucitoare. Patru hublouri erau deschise, iar intrarea principală era căscată, cu o rampă ieşind din ea ca o limbă scoasă, până la nivelul solului.

Rik spuse:

— O aerisesc. De obicei, aşa se procedează cu navele de pasager înainte de zbor, pentru a elimina mirosul de oxigen îmbuteliat folosit şi refolosit.

Valona făcu ochii mari.

— De unde ştii?

Rik simţi o înţepătură a vanităţii.

— Pur şi simplu ştiu. De obicei nu e nimeni înăuntru acum. Nu e prea confortabil, din cauza curentului.

Privi în jur temător.

— Nu înţeleg totuşi de ce sunt atât de puţini oameni în jur. Pe vremea când veneai tu aici, tot aşa era?

Valona bănuia că nu, dar nu prea îşi amintea bine. Amintirile din copilărie erau mult prea îndepărtate.

* * *

Nu se vedea nicio patrulă când, cu picioarele tremurânde, începură să urce pe rampă. Puteau vedea doar angajaţii civili care îşi vedeau de treabă, micşoraţi din cauza distanţei.

Curentul de aer le tăie respiraţia în momentul în care păşiră pe navă şi rochia Valonei se umflă, silind-o să o ţină cu mâna.

— Întotdeauna este aşa? întrebă ea. Nu mai văzuse niciodată o navă spaţială; nu visase că va ajunge vreodată pe una. Gura i se încleştase şi inima îi bătea nebuneşte.

Rik spuse:

— Nu, doar în timpul aerisirii.

Păşi bucuros pe culoarele metalizate, inspectând nerăbdător încăperile goale.

— Aici! exclamă el. Era bucătăria.

Vorbi repede:

— Hrană nu prea e. Dar ne putem descurca mai mult timp fără mâncare. Problema e apa.

Bâjbâi prin seturile compacte, aranjate minuţios, de ustensile şi dădu la iveală un container cu capac. Căută robinetul de apă, murmurând speranţa că nu fusese neglijată umplerea rezervoarelor; zâmbi uşurat la auzul sunetului îndepărtat al pompelor şi la vederea curgerii constante a lichidului.

— Acum ia şi tu câteva din recipiente. Nu prea multe, ca să nu se bage de seamă.

Rik încercă cu disperare să se gândească la o modalitate de a reuşi să treacă neobservaţi. Din nou bâjbâi după ceva despre care nu reuşea să-şi amintească prea bine. Din când în când, mintea i se prăbuşea în acele goluri de gândire cărora el, laş, încerca să le nege existenţa. Dădu peste o cămăruţă destinată echipamentului anti-incendiu care conţinea, pe lângă trusele medicale complete şi un echipament pentru sudură. Spuse cu o anumită lipsă de încredere:

— Nu vor veni aici decât în caz de urgenţă. Ţi-e teamă, Lona?

— Cu tine nu mi-e teamă, Rik, spuse ea umilă. Cu două zile în urmă, nu, cu douăsprezece ore în urmă, ar fi fost exact invers. Dar la bordul navei, prin cine ştie ce mutaţie a personalităţii, ea nu se îndoia: Rik era adultul şi ea era copilul.

El spuse:

— Nu vom putea folosi luminile fiindcă s-ar putea observa scurgerea de energie. Pentru a folosi toaletele, va trebui să aşteptăm perioadele de odihnă şi să încercăm să ieşim fără ca echipajul din tura de noapte să ne simtă.

Curentul dispăru brusc. Atingerea lui rece pe feţele lor încetă, iar bâzâitul uşor, constant, care îl acompaniase, lăsă loc unei linişti depline.

Rik spuse:

— Se vor urca în curând la bord şi apoi vom fi în spaţiu.

Valona nu văzuse niciodată atâta bucurie pe chipul lui Rik. Părea un îndrăgostit plecat în întâmpinarea iubitei.

* * *

Dacă Rik se simţise bărbat când se trezise în zori, acum era un uriaş cu braţele cât lungimea Galaxiei, iar nebuloasele nu mai erau decât nişte biete pânze de păianjen pe care se pregătea să le dea la o parte.

Era pe o navă! Amintirile începură să se reverse, curgând unele peste altele. Uită de câmpurile de kyrt şi de fabrică şi de Valona cântându-i încet în întuneric. Nu erau decât pauze de-o clipă într-un tipar care acum se reîntorcea, împletindu-se încet într-o reţea.

Nava, asta era!

Dacă l-ar fi adus pe o navă cu vreme în urmă, n-ar fi trebuit să aştepte atât de mult pentru ca celulele arse ale creierului său să se vindece singure.

Îi vorbi încet Valonei în întuneric:

— Acum să nu-ţi faci griji. O să simţi o vibraţie şi o să auzi un zgomot, dar nu sunt decât motoarele. O să simţi ceva ca o greutate peste tine. Asta-i acceleraţia.

Nu exista un cuvânt florinian pentru acest concept, aşa că a folosit un alt cuvânt, unul care i-a răsărit în minte. Valona nu a înţeles.

— O să doară? a întrebat femeia.

— Va fi foarte neplăcut pentru că nu avem echipament special care să anihileze presiunea, dar nu va dura mult. Stai lângă peretele ăsta şi, când o să simţi că eşti împinsă spre el, relaxează-te. Vezi, începe.

Alesese peretele potrivit şi, pe măsură ce zgomotul şi trepidaţiile motoarelor hiperatomice creşteau în intensitate, gravitaţia aparentă îşi modifică direcţia. Ceea ce fusese un perete vertical, părea să devină din ce în ce mai diagonal.

Valona scânci o dată, apoi se cufundă în linişte, respirând cu dificultate. Îşi simţiră gâtlejurile iritate, în timp ce coastele, neprotejate de chingi şi absorbanţi hidraulici, se străduiau să le elibereze plămânii suficient pentru a absorbi câteva guri de aer.

Rik izbuti să gâfâie câteva cuvinte care să o facă pe Valona să ştie că el era acolo şi să-i uşureze frica teribilă de necunoscut care probabil o invadase. Nu era decât o navă, doar o navă minunată, dar ea nu mai fusese niciodată pe o navă.

Spuse:

— Mai este şi saltul, desigur, când trecem prin hiperspaţiu şi parcurgem distanţa dintre stele aproape instantaneu. Asta n-o să te deranjeze deloc. Nici măcar n-o să ştii că s-a întâmplat. Nici nu se compară cu ce se întâmplă acum. Doar o uşoară senzaţie şi gata! Vorbise scoţând cuvintele silabă cu silabă şi asta îi luă mult timp.

Încet, greutatea de pe piepturile lor se ridică şi lanţul invizibil care îi lipea de perete se lărgi, apoi căzu cu totul. Se prăbuşiră gâfâind pe podea.

În cele din urmă, Valona spuse:

— Eşti rănit, Rik?

— Eu, rănit? Izbuti să râdă. Încă nu-şi trăsese răsuflarea, dar râdea numai la gândul că el ar fi putut fi rănit pe o navă.

Spuse:

— Cândva, am locuit pe o navă ani de zile. Timp de mai multe luni n-am aterizat pe nicio planetă.

— De ce? întrebă ea. Se târâse mai aproape de el şi îi pusese o mână pe obraz ca să se asigure că e acolo.

El îşi puse braţul pe umărul ei, iar ea acceptă gestul, cuibărindu-se mulţumită.

— De ce? întrebă ea din nou.

Rik nu-şi putea aminti de ce. Nu-i făcuse deloc plăcere să aterizeze pe vreo planetă. Pentru cine ştie ce motiv, fusese necesar să rămână în spaţiu, dar nu-şi putea aminti de ce. Din nou evită golul din memorie.

— Am avut o slujbă, spuse.

— Da, ai analizat Nimicul.

— Aşa e. Eram mulţumit. Este exact ceea ce am făcut. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu.

Nu se aştepta ca ea să înţeleagă. Dar trebuia să vorbească. Trebuia să se bucure de memoria lui, să se delecteze ameţit de faptul că putea să-şi amintească evenimente trecute la cel mai mic semn al unui deget mintal. Spuse:

— Vezi, toată materia din univers este făcută dintr-o sută de feluri diferite de substanţe. Noi numim acele substanţe elemente. Fierul şi cuprul sunt elemente.

— Am crezut că sunt metale.

— E adevărat, dar sunt şi elemente. La fel oxigenul şi nitrogenul, carbonul şi paladiul. Şi mai importante decât toate,

hidrogenul şi heliul. Ele sunt cele mai simple şi cele mai comune.

— De astea n-am auzit, spuse Valona visătoare.

— 95% din univers este hidrogen, iar aproape tot restul este heliu, chiar şi spaţiul.

— Mi s-a spus odată, interveni Valona, că spaţiul este vid. Mi s-a explicat că asta înseamnă nimic. Era greşit?

— Nu chiar. Nu există *aproape* nimic acolo. Dar vezi tu, eu am fost un Spaţio-analist, ceea ce însemna că rătăceam prin spaţiu colectând cantităţi extrem de mici de elemente pe care apoi le analizam. Adică cercetam cât era hidrogen, cât heliu şi cât alte elemente.

— De ce?

— Păi, e complicat. Vezi, aranjarea elementelor nu este aceeaşi peste tot în spaţiu. În unele regiuni există puţin mai mult heliu decât în mod normal, în alte locuri, mai mult sodiu, şi aşa mai departe. Aceste regiuni cu o compoziţie analitică specială se deplasează şerpuind ca nişte curenţi prin spaţiu. Chiar aşa sunt numiţi: curenţii spaţiului. Este important de ştiut cum aceşti curenţi sunt distribuiţi, pentru că asta ar putea explica felul în care a fost creat universul şi, cum a evoluat după aceea.

— Şi cum s-ar putea explica asta?

Rik ezită.

— Nimeni nu ştie exact. Continuă în grabă, jenat că acest imens stoc de cunoştinţe, în care mintea îi înota recunoscătoare, se putea bloca într-o fundătură pe care stătea scris „necunoscut”, datorită întrebărilor unei… unei… Brusc îşi dădu seama că, în fond, Valona nu era nimic altceva decât o sărmană floriniană.

Spuse:

— Apoi aflăm densitatea, ştii, grosimea acestui gaz din spaţiu, în toate regiunile Galaxiei. Este diferit în diferite locuri şi noi trebuie să aflăm exact ce este, pentru a permite navelor să calculeze cu exactitate cum să sară prin hiperspaţiu. E ca şi cum… Vocea i se stinse.

Valona se crispă şi aşteptă neliniştită ca el să continue, dar nu urmă decât tăcere. Glasul ei păru aspru în întunericul total:

— Rik? Ce s-a întâmplat, Rik?

Din nou tăcere. Mâinile ei îl apucară de umeri scuturându-l.

— Rik! Rik!

Şi, într-un fel, fu vocea celuilalt Rik care răspunse. Era slabă, înspăimântată, lipsită de bucurie şi încredere.

— Lona. Am făcut o greşeală.

— Ce s-a întâmplat? Cu ce am greşit?

Amintirea scenei în care patrula îl omorâse pe Brutar îi acaparase mintea; era gravată adânc şi clar, scoasă la iveală de fluxul nestăvilit al memoriei. Spuse:

— N-ar fi trebuit să fugim. N-ar trebui să fim aici, pe nava asta.

Era cuprins de un tremur necontrolabil şi Valona încercă în zadar să-i şteargă umezeala de pe frunte cu mâna.

— De ce? întrebă ea. De ce?

— Pentru că ar fi trebuit să ne dăm seama că dacă Brutarul dorea să ne scoată la lumina zilei, nu se aştepta la necazuri din partea patrulelor. Îţi aminteşti de cel care l-a doborât pe Brutar?

— Da.

— Îţi aminteşti chipul lui?

— N-am îndrăznit să mă uit.

— Eu m-am uitat. Şi am observat ceva ciudat, dar nu m-am gândit… Nu m-am gândit. Lona, acela *nu era* un membru al patrulelor. Era Oficialul, Lona. Era Oficialul îmbrăcat într-o uniformă a patrulelor.

8. Doamna

Samia de Fife avea cinci picioare înălţime, fix, şi toţi cei 60 de inci ai ei tremurau de exasperare. Cântărea o livră şi jumătate pe fiecare inci şi, în acel moment, fiecare din cele 90 de livre nu erau altceva decât 16 uncii de mânie solidă.

Păşea nervoasă de la un capăt la altul al camerei; părul îi era adunat într-un coc şi părea mai înaltă decât era din cauza tocurilor cui, iar bărbia îngustă, cu gropiţa pronunţată, îi tremura.

Spuse:

— Nu. Nu se poate. Nu-mi poate face aşa ceva. E imposibil. Căpitane!

Vocea îi era stridentă, conţinând greutatea autorităţii. Căpitanul Racety se înclină în faţa furtunii.

— Doamnă?

Pentru un florinian, desigur, căpitanul Racety ar fi fost un „Aristocrat”. Pur şi simplu. Pentru florinieni, de altfel, toţi sarkienii erau Aristocraţi. Dar din punctul de vedere al sarkienilor, era mare diferenţă între Aristocraţii de rând şi cei *adevăraţi*. Căpitanul era un Aristocrat pur şi simplu, în timp ce Samia de Fife era un Aristocrat adevărat – sau echivalentul feminin al unuia, ceea ce era cam acelaşi lucru.

— Doamnă? întrebă el.

Ea spuse:

— Mie n-o să-mi comande nimeni ce trebuie să fac. Sunt majoră şi sunt propria mea stăpână. Doresc să rămân aici.

Căpitanul spuse cu grijă:

— Vă rog să înţelegeţi, doamnă, că eu n-am nimic de-a face cu asta. Mie nici nu mi s-a cerut părerea. Mi s-a spus pur şi simplu ce să fac.

Bâjbâi în căutarea documentului pe care era scris ordinul, fără tragere de inimă. Mai încercase de două ori să-i arate dovada, dar ea refuzase să o ia în considerare, de parcă, dacă n-ar fi văzut-o, ar fi putut continua, cu conştiinţa curată, să-i nege îndatoririle.

Spuse încă o dată, exact ca înainte:

— Nu mă interesează ordinele dumitale.

El continuă, cu o voce moale:

— Ordinele includ instrucţiuni care mă obligă ca, în cazul în care vă veţi opune, să, vă rog să mă scuzaţi, vă duc cu forţa până la navă.

Ea se întoarse spre el:

— N-ai să îndrăzneşti să faci aşa ceva.

— Dacă iau în considerare, spuse Căpitanul, cine mi-a ordonat să o fac, aş îndrăzni orice.

Ea încercă să-l ia cu binişorul:

— Dar bine, Căpitane, nu există niciun pericol real. Toată povestea este ridicolă, e de-a dreptul o nebunie. Oraşul este paşnic. Nu s-a întâmplat altceva decât că un gardian a fost atacat ieri după-amiază în Bibliotecă. Zău aşa!

— Un alt membru al patrulei a fost omorât în dimineaţa asta, tot de către un florinian.

Asta o făcu să devină atentă, dar pielea ei măslinie se întunecă şi mai mult, iar ochii ei negri aruncară scântei.

— Dar ce legătură are asta cu mine? Eu nu sunt membru al patrulei.

— Doamnă, nava este pregătită. Va pleca în curând. Va trebui să fiţi la bord.

— Şi munca mea? Cercetările mele? Îţi dai seama… Nu, n-ai cum să-ţi dai seama.

Căpitanul nu spuse nimic. Ea se întorsese cu spatele. Rochia ei din fire de kyrt de culoarea cuprului, cu fâşii strălucitoare de argint alburiu, îi evidenţia frăgezimea caldă a umerilor şi a braţelor. Căpitanul Racety o privi cu ceva mai mult decât politeţea şi umilinţa pe care orice sarkian de rând le datora unei astfel de mari Doamne. Se întrebă de ce oare o femeie atât de atrăgătoare îşi petrecea timpul maimuţărind preocupările unui universitar bătrân.

Samia ştia foarte bine că titlul ei academic, obţinut cinstit, o făcea obiectul unei uşoare zeflemeli, din partea unor oameni obişnuiţi să se gândească la Doamnele nobile sarkiene ca fiind destinate doar strălucirii înaltei societăţi şi, eventual, folosite ca incubatoare pentru cel puţin, dar nu mai mult, de doi viitori Aristocraţi ai Sarkului. Nu-i păsa, însă.

Mulţi o vizitau, întrebând-o cu uimire: „Scrii într-adevăr o carte, Samia?” Îi cereau să le-o arate şi chicoteau.

Aşa făceau femeile. Bărbaţii, şi mai rău. Cu uşoara lor condescendenţă şi convingerea evidentă că doar o privite de-a

lor sau un braţ în jurul taliei ei ar vindeca-o de cai verzi pe pereţi şi i-ar întoarce mintea la lucruri mai serioase.

Totul începuse de foarte multă vreme, nici nu-şi mai amintea de când. Fusese parcă dintotdeauna îndrăgostită de kyrt, în vreme ce majoritatea oamenilor nu-i dădeau mare atenţie, folosindu-l fără să se gândească prea mult la el. Kyrtul. Regele, împăratul, zeul fibrelor. Nu exista o metaforă mai puternică decât asta.

Din punct de vedere chimic, nu era mai mult decât o varietate de celuloză. Chimiştii erau siguri de asta. Şi totuşi, cu toate instrumentele şi teoriile lor, nu reuşiseră încă să explice de ce pe Florina şi numai pe Florina, din toată Galaxia, celuloza devenea kyrt. Era vorba de o anume stare fizică; aşa spuneau ei. Dar dacă îi întrebai în ce mod varia acea stare fizică de la celuloza ordinară la preţiosul kyrt, amuţeau.

Învăţase la început ce înseamnă ignoranţa, de la doi astfel de chimişti.

— De ce străluceşte, doică?

— Pentru că este kyrt, Miakins.

— De ce nu strălucesc şi alte lucruri aşa, doică?

— Alte lucruri nu sunt kyrt, Miakins.

Asta era. Abia cu trei ani în urmă apăruse o monografie în două volume asupra subiectului. O citise cu atenţie şi constatase că totul se reducea la nu mai mult decât explicaţia doicii. Kyrtul era kyrt pentru că era kyrt. Lucrurile care nu erau kyrt, nu erau kyrt pentru că nu erau kyrt.

Desigur, kyrtul nu strălucea chiar de la sine, dar tors cum trebuie, firul licărea în lumina soarelui într-o varietate de culori sau în toate culorile deodată. O altă metodă de tratare putea adăuga firului o strălucire de diamant. Putea fi făcut, cu puţin efort, foarte rezistent la căldură, până la 600 de grade Celsius, şi inactiv la contactul cu majoritatea substanţelor chimice. Fibra de kyrt putea fi toarsă în firul cel mai delicat dintre toate materialele sintetice şi totuşi avea o rezistenţă la torsiune neegalată de niciun aliaj de oţel cunoscut.

Avea o mai mare aplicabilitate decât orice altă substanţă cunoscută omului. Dacă n-ar fi fost atât de scump, kyrtul ar fi putut fi folosit pentru a înlocui sticla, metalul sau plasticul, într-o infinitate de aplicaţii industriale. Era cel mai bun material folosit pentru echipamentul optic, pentru turnarea hidrocronilor utilizaţi

la motoarele hiperatomice, înlocuind metalul, ca material durabil şi foarte uşor, atunci când acesta se dovedea prea fragil sau prea greu.

Dar astea erau aplicaţii pe scară destul de redusă, căci, de fapt, recolta de kyrt a Florinei se folosea, în cea mai mare parte, pentru fabricarea ţesăturii celor mai fabuloase vestimentaţii din istoria Galactică. Florina îmbrăca nobilimea a milioane de lumi şi recolta de kyrt a unei singure lumi, Florina, trebuia administrată cu zgârcenie. Douăzeci de femei dintr-o lume puteau avea haine din kyrt; alte două mii puteau avea o preţioasă jachetă sau doar o pereche de mănuşi din acest material. Alte douăzeci de milioane priveau cu jind doar.

Milioanele de lumi ale Galaxiei foloseau aceeaşi expresie pentru a defini o snoabă. Era singura expresie care era uşor şi exact înţeleasă pretutindeni: „Ai zice că şi-a suflat nasul în kyrt!”

Când Samia a mai crescut, l-a întrebat pe tatăl ei: „Ce este kyrtul, tăticule?” „Este pâinea şi untul tău, Mia.” „Ale mele?” „Nu numai ale tale, Mia. Ci ale întregului Sark.”

Desigur! Avea să afle destul de curând semnificaţia acelor cuvinte. Nu exista lume în întreaga Galaxie care să nu fi încercat să cultive kyrtul, pe solul propriu. La început, Sarkul aplicase pedeapsa cu moartea oricui făcea contrabandă cu seminţe de kyrt, indiferent dacă era băştinaş sau străin. Măsurile însă nu au reuşit să împiedice în întregime încercările de scoatere a seminţelor de pe Florina şi, pe măsură ce secolele au trecut şi adevărul a ieşit la iveală, legea aceea a fost abolită. Oameni de pretutindeni puteau duce cu ei oricâte seminţe de kyrt ar fi dorit, evident la un preţ care echivala cu cel al materialelor finisate făcute din fibra de kyrt.

N-aveau decât să cumpere seminţele pe care le credeau atât de preţioase, pentru că, semănat oriunde în Galaxie, în afară de Florina, kyrtul devenea pur şi simplu celuloză: o fibră albă, flască şi fără niciun folos, nici măcar de calitatea bietului bumbac.

Era oare din cauza solului? Ceva caracteristic radiaţiilor soarelui florinian? Ceva legat de compoziţia bacteriilor de pe planetă? Totul fusese încercat. Fuseseră luate eşantioane din solul florinian. Arcuri de lumină artificiale imitaseră spectrul cunoscut al soarelui Florinei. Solul altor planete a fost infestat cu

bacterii tipic floriniene. Dar întotdeauna kyrtul creştea alb, flasc şi fără niciun folos. Erau atât de multe de spus despre kyrt, lucruri care nu fuseseră spuse niciodată. Altele decât informaţiile din rapoartele tehnice sau din lucrările de cercetare sau chiar de prin ghidurile turistice. De cinci ani de zile, Samia visa să scrie o carte adevărată despre povestea kyrtului; despre pământul pe care creştea şi despre oamenii care îl cultivau.

Era un vis înconjurat de zâmbete batjocoritoare, dar nu renunţase la el. Insistase să vină pe Florina. Avea de gând să petreacă un sezon pe câmpuri şi câteva luni în fabrici. Avea de gând să...

Dar ce mai conta ce intenţionase ea să facă. I se ordona acum să se întoarcă acasă.

Cu brusca impulsivitate care îi marca orice acţiune, se decise. Avea de gând să se lupte pentru cauza ei, pe Sark. Îşi promise că se va întoarce negreşit pe Florina, nu peste mai mult de o săptămână.

Se îndreptă spre Căpitan şi îi spuse pe un ton glacial:

— Când plecăm, domnule?

* * *

Samia rămase în dreptul hubloului până ce Florina nu se mai zări deloc. Era o lume primăvăratică, verde, cu o climă mult mai plăcută decât cea de pe Sark. Abia aşteptase să-i studieze pe băştinaşi. Nu-i plăceau florinienii de pe Sark, oameni care nu îndrăzneau s-o privească, întorcându-se cu spatele de câte ori trecea, aşa cum era legea. În lumea lor însă, băştinaşii, după câte se spunea, erau fericiţi şi lipsiţi de griji. Iresponsabili, desigur, asemenea copiilor, dar cu şarmul lor.

Căpitanul Racety îi întrerupse gândurile. Spuse:

— Doamnă, doriţi să vă retrageţi în camera dumneavoastră?

Ea ridică privirea, încruntându-se uşor.

— Ce alte ordine ai mai primit, Căpitane? Sunt prizonieră?

— Desigur că nu. E doar o măsură de precauţie. Spaţiodromul a fost neobişnuit de pustiu înainte de decolare. Se pare că a avut loc o altă crimă, înfăptuită tot de un florinian. Iar patrulele care păzeau spaţiodromul au fost mobilizate alături de restul efectivelor din Oraş.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Vreau să spun că, având în vedere circumstanţele, eu ar fi trebuit să reacţionez plasând câteva gărzi la intrarea pe navă

(ceea ce n-am făcut şi sunt nevoit să-mi recunosc greşeala); de aceea, e posibil ca persoane neautorizate să se fi putut urca la bord.

— Pentru ce motiv?

— N-aş putea spune, dar, în orice caz, nu ca să ne facă nouă plăcere.

— Astea-s poveşti, Căpitane.

— Mi-e teamă că nu, Doamnă. Energometrele noastre au fost, desigur, inactive câtă vreme ne-am aflat în apropierea soarelui Florinei, dar acum au fost activate şi am motive să cred că există un exces clar de radiaţii de căldură în zona unde sunt stocate rezervele de urgenţă.

— Vorbeşti serios?

Chipul slab, lipsit de expresie, o privi cu reproş o clipă. Spuse:

— Radiaţia este echivalentă cu cea eliberată de doi oameni obişnuiţi.

— Sau de vreun echipament de încălzire uitat în funcţiune.

— Nu este nicio scurgere din sistemul nostru de energie, Doamnă. Suntem gata să facem investigaţii şi nu vă cer decât să vă retrageţi în camera dumneavoastră pentru a putea începe.

Ea aprobă din cap şi părăsi încăperea. Două minute mai târziu, vocea lui calmă se auzi în sistemul de comunicare al navei: „Pătrundeţi în compartimentul rezervelor de urgenţă!”

* * *

Myrlyn Terens, dacă şi-ar fi destins cât de puţin nervii întinşi la maximum, ar fi izbucnit uşor într-un acces de isterie. Ajunsese doar cu câteva clipe mai târziu la brutărie. Ei plecaseră deja de acolo şi îi întâlnise pe stradă doar printr-un mare noroc. Cât despre următoarea lui acţiune, n-avusese de ales; şi Brutarul se prăbuşise în faţa lui, mutilat îngrozitor.

După aceea, Rik şi Valona se topiseră în mulţimea şerpuitoare, iar vehiculele aeriene ale patrulelor începuseră să planeze ca nişte vulturi deasupra. Aşa că ce putea face?

Şi-a suprimat primul impuls de-a o lua la fugă după cei doi. Nu i-ar fi ajutat la nimic. Nu i-ar fi ajuns din urmă, în schimb el putea fi descoperit de patrule. Deci s-a îndreptat în altă direcţie, către brutărie.

Singura lui şansă stătea în însuşi modul de organizare a patrulelor. Timp de generaţii, viaţa fusese liniştită şi, de-a lungul

a două secole, nu izbucnise nicio revoltă floriniană. Oficialii (gândul îl făcu să zâmbească sarcastic) îşi dovediseră din plin eficienţa, iar patrulele nu îndepliniseră altceva decât îndatoriri mărunte de poliţai. Le lipsea pregătirea de care ar fi beneficiat în alte condiţii.

Aşa că fusese posibil ca el să intre firesc într-un sediu al patrulelor, în zori, chiar acolo unde semnalmentele lui probabil că fuseseră trimise, fără însă a fi luate în serios. Gardianul care era de serviciu părea un amestec de indiferenţă şi iritare. I-a cerut lui Terens să spună cu ce treburi venise, dar treburile lui includeau un par din plastic pe care îl smulsese dintr-o cocioabă de la marginea oraşului.

Îl pocnise pe gardian în cap şi îi luase hainele şi armele. Lista crimelor sale era deja impresionantă, aşa că nu l-a mai deranjat prea mult când a descoperit că lovitura îl omorâse pe gardian.

Şi totuşi încă mai era liber, iar maşinăria ruginită a organizării patrulelor scârţâise în van până atunci, în căutarea lui.

Ajunse la brutărie. Ajutorul bătrân al Brutarului, care stătea în cadrul uşii, încercând în zadar să afle noutăţi despre evenimentele din oraş, schiţă un zâmbet chinuit la vederea uniformei negru-argintie şi se strecură înapoi în prăvălie.

Oficialul dădu buzna după el, îl prinse de gulerul murdar de făină şi i-l răsuci.

— Unde se ducea Brutarul?

Buzele bătrânului se deschiseră, dar nu se auzi niciun sunet.

Oficialul spuse:

— Am omorât un om acum două minute. Nu-mi pasă dacă o să mai omor încă unul.

— Vă rog! Vă rog! Nu ştiu, domnule.

— O să mori pentru că nu ştii.

— Dar nu mi-a spus mie. A făcut un fel de rezervări.

— Va să zică ceva ţi-a ajuns la ureche. Şi ce-ai mai auzit?

— A spus ceva de Wotex. Cred că rezervările erau pentru o navă.

Terens îl împinse cât colo.

Va trebui să aştepte. Să lase agitaţia de afară să se mai domolească. Dar asta însemna să rişte sosirea adevăratelor patrule la brutărie.

Dar nu pentru multă vreme. Putea ghici cam care era itinerariul prietenilor lui. Rik era imprevizibil, desigur, dar Valona era o fată inteligentă. După felul în care fugiseră, probabil că îl crezuseră o patrulă adevărată şi Valona hotărâse, fără îndoială, să urmeze planul pus la cale de Brutar.

Li se făcuseră nişte rezervări. O navă urma să-i aştepte. Iar ei se vor îndrepta către ea.

Va trebui să ajungă înaintea lor.

Se afla într-o situaţie disperată. Nimic nu mai conta. Dacă îl pierdea pe Rik, dacă pierdea această armă potenţială împotriva tiranilor de pe Sark, viaţa lui nu mai era decât o mică pierdere adiţională.

Aşa că atunci când se hotărî să plece o făcu fără nicio teamă, deşi era în plină zi, deşi de-acum patrulele căutau probabil un om îmbrăcat în uniformă, deşi văzuse chiar două vehicule de-ale lor prin apropiere.

* * *

Terens ştia unde este spaţiodromul pentru că nu era decât unul singur pe toată planeta. Sigur că mai erau câteva mai mici, în Oraşul Superior, folosite de cei care aveau iahturi spaţiale, şi alte câteva zeci folosite în exclusivitate pentru marfă, pentru navele care cărau baloturi uriaşe de fibră de kyrt pe Sark, aducând apoi pe Florina utilaje şi bunuri de consum. Dar dintre toate doar un singur spaţiodrom era folosit pentru navele de călători obişnuiţi, pentru sarkienii mai puţin înstăriţi, pentru funcţionarii florinieni ori pentru puţinii străini care izbuteau să obţină permisiunea de a vizita Florina.

Florinianul de la poarta de acces privea apropierea lui Terens cu interes. Rămăsese absolut singur în tot perimetrul spaţiodromului pustiu.

— Salut, domnule. Vocea îi trăda o uşoară nuanţă de nerăbdare. În fond, fuseseră omorâţi câţiva membri ai patrulei.

— Tulburări considerabile în Oraş, nu-i aşa?

Terens nu muşcă din momeală. Îşi lăsase vizorul căştii în jos şi îşi încheiase tunica până la ultimul nasture.

Replică morocănos.

— Două persoane, un bărbat şi o femeie, au intrat recent în spaţiodrom, în drum spre Wotex?

Omul păru surprins. O clipă înghiţi în sec şi apoi, pe un ton supus, zise:

— Da, domnule. Cam în urmă cu jumătate de oră. Poate mai puţin. Se înroşi brusc. Există vreo legătură între ei şi... Dar aveau actele în regulă. N-aş lăsa eu străini să treacă fără acte în regulă.

Terens se făcu că-i ignoră remarca. Acte în regulă! Brutarul reuşise să le procure în cursul unei singure nopţi. Pe Galaxie! îşi spuse el uimit. Cât de adânc era implicată organizaţia de spionaj de pe Trantor în administraţia sarkiană?

— Ce nume au declarat?

— Gareth şi Hansa Barne.

— Nava lor a plecat? Spune repede!

— N-n-nu, domnule.

— Ce dană?

— 17.

Terens se strădui să nu o rupă la goană, dar mersul lui nu era prea departe de asta. Dacă ar fi existat vreo patrulă adevărată prin preajmă, mersul acela rapid şi nedemn ar fi fost ultima lui plimbare în libertate.

Un membru al echipajului navei stătea chiar în dreptul unei guri de aerisire.

Terens gâfâia uşor. Spuse:

— Gareth şi Hansa Barne sunt la bordul navei?

— Nu, nu sunt, răspunse flegmatic omul. Era sarkian şi un membru al patrulei nu însemna nimic pentru el. Ai vreun mesaj de la ei?

Cu o răbdare abia stăpânită, Terens spuse:

— Deci *nu* sunt la bord?

— Păi, asta am spus. Şi n-o să-i mai aşteptăm. Plecăm la ora stabilită, cu sau fără ei.

Terens îi întoarse spatele.

Ajunse din nou în ghereta portarului.

— Au plecat?

— Plecat? Cine, domnule?

— Familia Barne. Cei care erau în drum spre Wotex. Nu sunt la bordul navei. Au plecat?

— Nu, domnule. După câte ştiu eu, nu.

— Dar pe celelalte porţi?

— Acelea nu sunt ieşiri, domnule. Asta e singura.

— Verifică-le, idiotule!

Portarul se conformă cuprins de panică. Niciun membru al patrulei nu-i vorbise vreodată astfel şi îi era frică de mânia gardianului din faţa lui. În două minute fu în stare să-i comunice rezultatul verificării:

— N-a părăsit nimeni spaţiodromul, domnule.

Terens îl fixă. Sub casca neagră, părul de culoarea nisipului i se lipise umed de craniu, iar transpiraţia îi curgea pe obraji.

Spuse:

— A plecat vreo navă de când au apărut ei aici?

Portarul îşi consultă agenda.

— Una, spuse el. Nava de linie *Stăruinţa*.

Continuă foarte volubil, nerăbdător să intre în graţiile gardianului supărat:

— *Stăruinţa* face un drum special până pe Sark pentru a o duce pe Doamna Samia de Fife.

Nu se obosi să descrie exact prin ce procedee rafinate de tras cu urechea izbutise să afle asta.

Dar pentru Terens acum nimic nu mai conta.

Se îndepărtă încet. Eliminând imposibilul, ceea ce mai rămânea, oricât de improbabil, era adevărul. Rik şi Valona intraseră în perimetrul spaţiodromului. Nu fuseseră capturaţi, pentru că portarul ar fi aflat. Nu rătăceau pur şi simplu prin zonă pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost prinşi până acum. Nu erau nici pe nava pentru care avuseseră bilete. Nu părăsiseră spaţiodromul. Singurul obiect care părăsise zona era *Stăruinţa*. Deci pe ea, Rik şi Valona erau ori pasageri clandestini, ori captivi.

Iar cele două situaţii erau echivalente. Dacă erau pasageri clandestini aveau să fie prinşi foarte curând. Doar o fată de la ţară şi o creatură cu mintea răvăşită nu-şi puteau da seama că pe o navă modernă nu se putea călători clandestin.

Şi dintre toate navele spaţiale pe care le-ar fi putut alege, au ales-o tocmai pe aceea care o transporta pe fiica Seniorului de Fife!

9. Seniorul

Seniorul de Fife era omul cel mai important de pe Sark şi din acest motiv nu-i plăcea să fie văzut stând în picioare. Era scund, ca şi fiica lui, dar, spre deosebire de ea, nu era deloc proporţionat, având picioarele foarte scurte. Bustul îi era chiar puternic, iar capul era, fără îndoială, maiestuos, dar corpul îi era fixat pe picioare butucănoase care se clătinau greoi pentru a-şi purta povara.

Aşa că stătea în spatele unui birou şi, în afară de fiica lui şi de servitorii apropiaţi – ca şi nevasta sa, atâta vreme cât trăise – nimeni nu îl văzuse vreodată în altă poziţie. Acolo arăta impunător. Capul lui mare, cu gura largă, aproape lipsită de buze, nasul puternic cu nări mari şi bărbia ascuţită marcată de o adâncitură ce o împărţea în două, putea arăta, cu aceeaşi uşurinţă, când benign, când inflexibil. Părul lui, periat spre spate şi căzându-i aproape până pe umeri, era de un negru cu reflexe albăstrii, fără niciun fir alb. O umbră îi marca obrajii, buzele şi bărbia, acolo unde era zilnic bărbierit de către un florinian.

Seniorul era un Aristocrat care poza şi era conştient de asta. Avea o expresie studiată şi îşi ţinea totdeauna mâinile puternice, cu degete scurte, împreunate pe suprafaţa netedă şi lustruită a biroului mare şi gol. Nu era pe el nicio hârtie, niciun fel de ornament, prezenţa Seniorului fiind evidenţiată tocmai prin această austeritate.

Îi vorbi secretarului său palid, cu pielea extrem de albă, recurgând la tonul fără viaţă pe care îl folosea atunci când dădea ordine sau când vorbea cu funcţionarii florinieni:

— Presupun că toţi au acceptat?

De fapt nu avea nicio îndoială asupra răspunsului.

Secretarul îi răspunse pe acelaşi ton oficial:

— Seniorul de Bort a afirmat că probleme presante, deja programate, îl împiedică să vină mai devreme de trei.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Am evidenţiat faptul că natura acestei întruniri nu suportă amânare.

— Rezultatul?

— Va fi aici, domnule. Restul au fost de acord fără nicio remarcă.

Fife zâmbi. Jumătate de oră mai devreme sau mai târziu n-ar fi însemnat mare lucru. Era însă implicat un principiu nou, asta

era tot. Marii Seniori erau prea irascibili când era vorba de propria lor independenţă, iar această trăsătură trebuia controlată.

Acum aştepta. Camera era mare, locurile pentru ceilalţi erau pregătite. Marele cronometru, a cărui scânteie de radioactivitate nu dăduse greş niciodată într-o mie de ani, arăta ora două şi douăzeci şi unu.

Ce explozie în ultimele două zile! Bătrânul cronometru ar putea fi încă martorul unor evenimente pe măsura celor din trecut.

Şi totuşi, cronometrul acela văzuse multe în mileniul său de existenţă. Când măsurase primele minute, Sarkul era o lume nouă cu oraşe abia înjghebate, care aveau legături nesigure cu celelalte lumi mai vechi. Cronometrul fusese atârnat atunci pe peretele unei vechi clădiri de cărămidă, care devenise de mult praf şi pulbere. Tonul lui grav se auzise de-a lungul a trei „imperii” sarkiene cu viaţă scurtă, când soldaţii nedisciplinaţi ai Sarkului izbutiseră să guverneze, pentru un interval mai lung sau mai scurt, cam o jumătate de duzină de lumi înconjurătoare. Atomii lui radioactivi explodaseră într-o secvenţă strict statistică de-a lungul a două perioade în care flotele lumilor învecinate dictaseră politica pe Sark.

Cu 500 de ani în urmă, venerabilul cronometru marcase o perioadă calmă, când Sarkul descoperise că lumea cea mai apropiată, Florina, avea în solul ei o comoară de neînchipuit. Măsurase timpul constant, de-a lungul a două războaie victorioase şi înregistrase solemn stabilirea unei păci favorabile cuceritorului. Sark îşi abandonase imperiile, concentrându-se asupra Florinei, şi devenise puternic într-un mod pe care nici Trantor nu-l putea imita.

Trantor dorea şi el Florina, aşa cum şi alte puteri şi-o doriseră. Secolele marcaseră Florina ca fiind o lume râvnită de foarte mulţi. Dar numai Sark fusese mâna care se încleştase puternică asupra prăzii şi, mai degrabă decât să-şi slăbească strânsoarea, era capabilă să declanşeze un război Galactic. Trantor ştia asta!

Era de parcă ritmul silenţios al cronometrului ar fi declanşat micul refren în creierul Seniorului.

Era 2:23.

* * *

Aproape cu un an în urmă, cei cinci Mari Seniori ai Sarkului se întâlniseră. Atunci, ca şi acum, totul avusese loc aici, în biroul lui. Atunci, ca şi acum, Seniorii, răspândiţi pe toată suprafaţa planetei, fiecare pe propriul lui continent, se întâlniseră prin intermediul personificării trimensice.

Cu alte cuvinte, asta însemna un fel de televiziune tridimensională, în mărime naturală, cu sunet şi culoare. Un aparat capabil de asemenea performanţe putea fi găsit în orice casă de pe Sark, însă în cazul acesta, neobişnuit era faptul că nu exista niciun fel de receptor vizibil. Cu excepţia lui Fife, Seniorii prezenţi erau prezenţi în toate modurile posibile, dar nu şi în realitate. Peretele din spatele lor nu putea fi văzut, ei nu licăreau şi totuşi o mână ar fi putut trece prin corpurile lor.

Adevăratul corp al Seniorului de Rune se afla la antipozi, continentul lui fiind singurul în care, în acel moment, era noapte. Suprafaţa cubică, care îi înconjura imaginea din biroul lui Fife, avea strălucirea rece şi albă a luminii artificiale, întunecată de lumina zilei din jur.

Adunat într-o singură cameră, cu trupul sau doar cu imaginea, era însuşi Sarkul. Era o stranie şi nu lipsită de eroism personificare a planetei. Rune era chel, gras şi rozaliu, în timp ce Balle era albit şi plin de riduri. Steen era pudrat şi rujat, purtând zâmbetul disperat al unui om ostenit care aspira la vitalitatea pe care nu o mai avea, iar Bort îşi arăta indiferenţa faţă de fleacuri până la a apărea cu o barbă de două zile şi cu unghiile murdare.

Şi totuşi ei erau cei cinci Mari Seniori.

Ei reprezentau treapta cea mai de sus a puterii conducătoare de pe Sark. Treapta cea mai de jos era formată din Serviciul Civil florinian, care rămânea constant, indiferent de vicisitudinile care marcau înălţarea şi decăderea familiilor nobile de pe Sark. Ei erau aceia care ungeau axele şi făceau să se rotească roţile guvernului. Deasupra lor erau şefii de ministere şi departamente, numiţi de Şeful Statului a cărui funcţie era ereditară şi inofensivă. Numele lor şi acela al şefului însuşi apăreau pe hârtiile oficiale, dându-le valabilitate legală, dar singurele lor îndatoriri constau în a-şi pune semnătura.

Treapta cea mai înaltă era ocupată de aceştia cinci, fiecăruia fiindu-i atribuit în mod tacit câte un continent, de către ceilalţi patru. Ei erau capii familiilor care controlau cea mai mare parte

a volumului comerţului cu kyrt, precum şi veniturile aferente acestui comerţ. Banii dădeau puterea şi, în cele din urmă, dictau politica pe Sark, iar ei îi aveau. Din cei cinci însă, Fife avea cei mai mulţi.

Seniorul de Fife, deci, cu aproape un an în urmă, îi primise pe cei patru şi le spusese celorlalţi stăpâni ai planetei aflate imediat în vecinătatea Trantorului (din punct de vedere al bogăţiei, ceea ce nu era, desigur, puţin lucru, căci Trantor domina o jumătate de milion de lumi).

— Am primit un mesaj curios.

Ceilalţi n-au spus nimic, aşteptând ca Fife să continue. Acesta i-a înmânat o fâşie de film metaluminos secretarului său, care a trecut pe la fiecare, ţinându-l sus ca să poată fi văzut, zăbovind doar atât cât era necesar pentru ca fiecare să poată citi.

Pentru fiecare din cei patru participanţi la conferinţa din biroul lui Fife, el, el însuşi, era real, iar ceilalţi, inclusiv Fife, nu erau decât umbre. Filmul metaluminos era şi el o umbră. Ei puteau doar sta jos, observând razele de lumină care străbăteau vaste zone ale planetei, de la continentul lui Fife până la acelea ale lui Balle, Bort, Steen şi continentul-insulă al lui Rune. Cuvintele pe care le-au citit nu erau decât umbre pe o altă umbră.

Doar Bort, neobişnuit cu subtilităţile a uitat acest lucru şi a întins mâna după mesaj.

Mâna lui s-a întins către marginea receptorului rectangular de imagine şi a fost retezată. Braţul i s-a transformat într-un ciot fără trăsături. În încăperea unde se afla, Fife ştia asta, braţul lui Bort se întinsese şi nu izbutise să prindă nimic în pumn, mâna trecându-i prin mesajul filmat. A zâmbit; şi la fel au făcut şi ceilalţi. Steen a chicotit.

Bort s-a înroşit. Şi-a retras braţul şi mâna i-a reapărut.

Fife a spus:

— Fiecare din voi l-aţi văzut. Dacă nu vă supăraţi, acum am să-l citesc cu glas tare, ca să-i puteţi prinde semnificaţia.

A întins mâna şi secretarul său, grăbindu-şi paşii, a izbutit să ţină filmul într-o poziţie potrivită pentru ca degetele lui Fife să-l apuce fără nicio secundă de bâjbâială.

Fife a citit cu voce blândă, infuzând un ton dramatic cuvintelor, de parcă mesajul i-ar fi aparţinut şi s-ar fi bucurat comunicându-l.

A spus:

— Acesta este mesajul: „Eşti un Mare Senior al Sarkului şi nimeni nu te poate întrece în putere şi bogăţie. Totuşi, puterea şi bogăţia aceasta au o fundaţie şubredă. S-ar putea să crezi că o recoltă planetară de kyrt, aşa cum există pe Florina, nu poate fi, în niciun caz, o fundaţie şubredă, însă pune-ţi o întrebare: câtă vreme va mai exista Florina? Pentru totdeauna?

Nu! Florina poate fi distrusă mâine sau poate exista o mie de ani. Dar mai probabilă este prima alternativă. Nu de către mine, cu siguranţă. Va fi distrusă însă într-un mod pe care nici nu îl poţi prezice, nici întrevedea. Ar trebui să te gândeşti la asta. Consideră că bogăţia şi puterea ta ar putea fi pierdute, pentru că eu îţi cer cea mai mare parte din ele. O să ai timp să reflectezi asupra acestor lucruri, dar nu prea mult.

Încearcă să tragi prea mult de timp şi voi anunţa întregii Galaxii, şi mai ales Florinei, adevărul despre distrugerea care va veni. După asta nu va mai fi nici kyrt, nici bogăţie, nici putere. Nici pentru mine, dar cu asta eu sunt obişnuit. Nici pentru tine, lucru destul de serios, pentru că tu te-ai născut bogat.

Predă-mi majoritatea averilor tale în cantitatea şi în modul pe care ţi-l voi dicta în viitorul apropiat, şi vei rămâne cu restul. După standardele tale nu-ţi va rămâne mare lucru, desigur, dar va fi mai mult decât nimicul de care ai avea parte altminteri. Şi să nu iei în râs puţinul care îţi va rămâne. S-ar putea ca Florina să dureze până la moartea ta şi vei trăi, dacă nu în opulenţă, cel puţin confortabil.”

Fife terminase. A tot răsucit apoi filmul în mână, l-a rulat uşor şi l-a pus într-un cilindru argintiu, translucid, prin care literele se vedeau ca printr-o ceaţă roşietică. A vorbit apoi cu vocea lui obişnuită:

— Este o scrisoare amuzantă. Nu are semnătură şi tonul, aşa cum aţi auzit, este afectat şi pompos. Ce credeţi despre ea, Seniori?

Chipul rumen al lui Rune era marcat de neplăcere. A spus:

— E în mod clar treaba unui psihopat. Îşi închipuie că scrie romane istorice. Zău, Fife, nu văd de ce mizeria asta ar fi o scuză decentă pentru a întrerupe tradiţiile noastre de autonomie

continentală, întrunindu-ne. Şi, de altfel, nu-mi place ca toate astea să se petreacă în prezenţa secretarului tău.

— Secretarul meu? Pentru că e florinian? Ţi-e teamă că o să i se tulbure mintea din cauza scrisorii ăsteia? Prostii. Tonul i s-a schimbat, trecând de la un uşor amuzament la o voce poruncitoare: Întoarce-te către Seniorul de Rune.

Secretarul a executat comanda. Ochii lui erau în mod discret coborâţi, iar faţa lui albă era lipsită de riduri şi fără nicio expresie. Părea aproape fără viaţă.

— Acest florinian, a spus Fife fără a lua în seamă prezenţa lui, este servitorul meu personal. Nu este niciodată departe de mine, nu se vede niciodată cu cei de pe planeta lui; dar nu din acest motiv am absolută încredere în el. Priviţi-l! Priviţi-i ochii! Nu vă este clar că a fost supus unui sondaj psihic? Este incapabil de orice gând care n-ar fi loial faţă de mine. Fără a vrea să ofensez pe nimeni, aş putea spune că aş avea mai multă încredere în el decât în oricare dintre voi.

Bort a chicotit:

— Nu te condamn. Nici unul dintre noi nu-ţi datorează loialitatea unui servitor florinian supus sondei psihice.

Steen s-a cuibărit zâmbind şi foindu-se de parcă i s-ar fi încălzit scaunul.

Nici unul dintre ei n-a făcut vreun comentariu despre faptul că Fife folosea sonda psihică pe proprii lui servitori. Fife ar fi fost uimit să afle că şi ei făceau acelaşi lucru. Utilizarea sondei, pentru orice alt motiv decât corectarea dezordinii mintale sau îndepărtarea impulsurilor criminale, era interzisă. Strict vorbind, era interzisă chiar şi Marilor Seniori.

Şi totuşi Fife folosea sondajul ori de câte ori i se părea necesar, mai ales dacă era vorba despre un florinian. Sondajul unui sarkian era o problemă mult mai delicată. Seniorul de Steen, a cărui crispare, atunci când fusese menţionată sonda, lui Fife nu i-a scăpat, era binecunoscut pentru faptul că folosea sondajul pe florinieni de ambele sexe, pentru scopuri mult mai îndepărtate decât cele de secretariat.

Fife şi-a împreunat degetele lui boante.

— De fapt, nu v-am adunat pe toţi pentru lectura unei scrisori trimise de un nebun inofensiv. Sper că asta s-a înţeles. De fapt, mi-e teamă că avem o problemă destul de importantă de rezolvat. Mai întâi de toate, mă întreb de ce şi-o fi bătut

capul doar cu mine? Desigur, eu sunt cel mai bogat dintre Seniori, dar singur controlez doar o treime din comerţul cu kyrt, în timp ce toţi cinci la un loc îl controlăm în întregime. E uşor să faci cinci celo-copii ale unei scrisori, la fel de uşor cum este să faci doar una.

— Foloseşti prea multe cuvinte, murmură Bort. Ce vrei?

Buzele zbârcite şi lipsite de culoare ale lui Balle se mişcară pe chipul lui cenuşiu.

— Vrea să ştie dacă şi noi am primit copii ale scrisorii.

— Păi, de ce nu spune aşa?

— Am crezut că am fost clar, a spus Fife, pe un ton plat. Ei?

S-au privit unul pe altul, bănuitori sau sfidători, conform personalităţii fiecăruia.

Rune a vorbit primul. Fruntea lui roz era umezită de broboane discrete de transpiraţie; a dat la iveală o batistă de kyrt pentru a şterge sudoarea acumulată în faldurile de grăsime care formau semicercuri de la o ureche la alta.

A spus:

— Habar n-am, Fife. Îmi pot întreba secretarii, care sunt toţi sarkieni, apropo. În fond, chiar dacă o astfel de scrisoare ar fi ajuns la biroul meu, ar fi fost considerată – cum se spune? – o cacealma. N-ar fi ajuns niciodată la mine. Asta-i sigur. Doar din cauza ciudatului tău sistem secretarial te-ai pricopsit cu porcăria asta.

A privit apoi în jur zâmbind, cu gingiile umede strălucind între buze, deasupra şi dedesubtul dinţilor artificiali din oţel crom-aliat. Fiecare dinte era adânc îngropat în maxilar, fiind cu mult mai puternic decât un biet dinte de email. Zâmbetul lui era mai înspăimântător chiar decât îi era încruntarea.

Balle a dat din umeri.

— Îmi imaginez că ce a spus Rune e valabil pentru toţi.

Steen a chicotit.

— Nu citesc niciodată corespondenţa. Zău, niciodată. E atât de plictisitor şi îmi vin atât de multe scrisori, încât pur şi simplu ar trebui să nu mai fac nimic altceva. A privit apoi în jur nerăbdător, de parcă ar fi fost necesar să-i convingă pe ceilalţi de spusele lui.

Bort a spus:

— Prostii. Ce aveţi cu toţii? Vă e frică de Fife? Ascultă, Fife, eu nu ţin niciun secretar, pentru că n-am nevoie de nimeni între

mine şi afacerile mele. Am primit o copie a acelei scrisori şi sunt sigur că şi ăştia trei au primit câte una. Vrei să ştii ce am făcut cu a mea? Am aruncat-o. Ceea ce te sfătuiesc şi pe tine. Hai să terminăm odată. Sunt obosit. A ridicat mâna către butonul care întrerupea contactul, făcând să-i dispară imaginea din faţa lui Fife.

— Aşteaptă, Bort. Vocea lui Fife a răsunat strident. Încă n-am terminat. Doar nu vrei să luăm măsuri şi să ajungem la decizii în absenţa ta. Cu siguranţă că nu ţi-ar place.

— Hai să mai rămânem, Bort, a intervenit Rune împăciuitor, deşi ochii lui înecaţi în grăsime nu păreau amabili. Mă întreb oare de ce Seniorul Fife pare atât de îngrijorat din cauza unui fleac.

— Probabil, a adăugat Balle, zgâriindu-le urechile cu vocea lui uscată, Fife crede că amicul care ne-a scris are informaţii despre un atac Trantorian asupra Florinei.

— Ei, asta-i! a spus Fife cu dispreţ. De unde ar putea să ştie, indiferent cine ar fi el? Serviciul nostru secret funcţionează bine, vă asigur. Şi cum ar putea el să oprească atacul dacă ar primi în schimb proprietăţile noastre? Nu, nu. Vorbeşte de distrugerea Florinei de parcă s-ar referi la distrugerea fizică şi nu la cea politică.

— Pare incredibil, a spus Steen.

— Da, a zis Fife. Deci nu vedeţi semnificaţia evenimentelor din ultimele două săptămâni.

— Care evenimente? a întrebat Bort.

— Se pare că un Spaţio-analist a dispărut. Probabil că aţi auzit de asta.

Bort arăta în continuare plictisit şi neconvins.

— Mi-a spus ceva despre asta Abel din Trantor. Şi ce? Nu ştiu nimic despre Spaţio-analişti.

— Cel puţin ai citit o copie a ultimului său mesaj? Se adresa bazei lui de pe Sark, înainte de dispariţie.

— Mi-a arătat-o Abel, dar nu i-am acordat nicio importanţă.

— Dar voi, ceilalţi? Ochii lui Fife i-au privit întrebători pe fiecare în parte. Mai sunteţi în stare să ţineţi minte ceea ce s-a întâmplat în urmă cu o săptămână?

— Am citit-o, a spus Rune. Mi-o amintesc şi eu. Desigur! Spunea ceva şi despre distrugere. Asta vrei să spui?

— Ascultă, a vorbit Steen cu voce stridentă, mesajul era plin de aluzii fără sens. Sper că n-o să discutăm asta acum. Abia am reuşit să scap de Abel. Pe deasupra, mai era şi înainte de masă. E deprimant, zău.

— N-avem ce face, Steen, a spus Fife cu ceva mai mult decât o urmă de nerăbdare (ce se putea face cu unul ca Steen?). Trebuie să vorbim din nou despre asta. Spaţio-analistul menţiona distrugerea Florinei. În acelaşi timp cu dispariţia lui, noi primim mesaje care ne ameninţă, de asemenea, cu distrugerea Florinei. Se poate numi asta o coincidenţă?

— Vrei să spui că Spaţio-analistul a trimis mesajul de şantaj? a şoptit bătrânul Balle.

— Foarte puţin probabil. De ce ar fi spus-o deschis pentru ca mai apoi să trimită scrisoarea anonimă?

— Păi, când a spus-o prima oară, el comunica cu biroul lui districtual, nu cu noi.

— Chiar şi aşa. Un şantajist nu spune nimănui ce are de gând, decât victimei sale, dacă ştie ce vrea.

— Şi?

— A dispărut. Să presupunem că Spaţio-analistul este onest. Dar a transmis o informaţie periculoasă. Acum este în mâinile altora, care nu sunt cinstiţi şi vor să ne şantajeze.

— Care alţii?

Fife s-a lăsat pe spate în scaun şi a rostit leneş:

— Mă întrebi serios? Trantor.

Steen s-a înfiorat.

— Trantor! Vocea stridentă i s-a spart.

— De ce nu? Ce modalitate mai bună ar putea avea pentru a obţine controlul asupra Florinei? Doar e unul din scopurile lor principale în politica externă. Şi dacă ar putea s-o facă fără război, ar fi cu atât mai bine pentru ei. Ascultaţi-mă, dacă cedăm asupra acestui ultimatum imposibil, Florina e a lor. Ne oferă puţin – îşi apropie de chip două degete lipite – dar pentru câtă vreme o să avem chiar şi asta? Pe de altă parte, chiar dacă am ignora faptele, tot n-am avea nicio scăpare. Ce va face atunci Trantor? Va răspândi probabil zvonul despre un sfârşit iminent al lumii, printre ţăranii de pe Florina. Pe măsură ce zvonurile vor lua amploare, ei vor intra în panică şi ce altceva ar urma decât dezastrul? Ce forţă îl poate face pe un om să

muncească, dacă el crede că sfârşitul va veni mâine? Recolta va fi compromisă. Depozitele se vor goli.

Steen şi-a ridicat un deget către unul din obrajii împurpuraţi, aruncând în acelaşi timp o privire către oglinda din propriul apartament, aflată în afara perimetrului receptorului.

A zis:

— Nu cred că asta o să ne facă prea mult rău. Dacă proviziile scad, nu va creşte preţul? Apoi, după o vreme, nu se va dovedi că Florina va fi tot la locul ei, iar ţăranii nu se vor întoarce din nou la lucru? În afară de asta, am putea oricând ameninţa cu reducerea exportului. Nu văd cum orice lume civilizată s-ar putea împăca să trăiască fără kyrt. Kyrtul rămâne rege. Cred că toate astea sunt mult zgomot pentru nimic.

S-a prăbuşit într-o atitudine de plictiseală, cu un deget plasat în mod delicat pe un obraz.

Bătrânii ochi ai lui Balle stătuseră mai tot timpul închişi, în timp ce Steen vorbise. A spus:

— E imposibil să mai creştem preţurile acum. Au atins deja plafonul maxim.

— Exact, a intervenit Fife. Oricum, nu va duce la o disfuncţie serioasă. Trantor pândeşte orice semn de dezordine pe Florina. Dacă ar putea demonstra Galaxiei perspectiva unui Sark incapabil să garanteze transportul de kyrt, ar fi cel mai natural lucru din lume să intervină pentru a menţine ceea ce numesc ei ordine, pentru repunerea comerţului pe picioare. Iar pericolul stă în faptul că lumile libere ale Galaxiei i-ar putea susţine, de dragul kyrtului. Mai ales dacă Trantor ar fi de acord să întrerupă monopolul, să mărească producţia şi să scadă preţurile. După aceea va fi o altă poveste, dar, între timp, ar obţine suportul de care are nevoie. Este singura modalitate logică prin care Trantor ar putea pune mâna pe Florina. Dacă ar fi doar prin forţă, Galaxia liberă, din afara sferei de influenţă Trantoriene, ni s-ar alătura, pur şi simplu pentru a se autoproteja.

Rune a spus:

— Şi ce rol joacă Spaţio-analistul în toate astea? Este necesar? Dacă teoria ta este viabilă ar trebui să explice şi asta.

— Cred că explică. Aceşti Spaţio-analişti sunt, în general, dezechilibraţi, iar cel în cauză – degetele lui Fife s-au mişcat construind parcă o structură invizibilă – a emis o teorie nebunească. Nu contează care. Trantor nu o poate face publică,

pentru că Biroul Spaţio-analitic ar înăbuşi-o. Punând mâna pe om şi aflând detaliile, ar putea astfel deţine o aparenţă de verosimilitate pentru nespecialişti, folosibilă pentru sporirea credibilităţii. Biroul este o marionetă Trantoriană şi dezminţirile lui, odată ce povestea este răspândită prin zvonuri bine puse la punct, nu vor avea niciodată un impact destul de mare pentru a se ridica deasupra minciunii.

— Sună prea complicat, a zis Bort. Prostii. Pe de o parte, Trantor nu poate face publică teoria respectivă, dar până la urmă o răspândeşte.

— Nu o poate răspândi drept o teorie ştiinţifică serioasă. Care să ajungă astfel la BSI, a spus Fife răbdător. Dar o pot pune în circulaţie sub formă de zvon, nu vă daţi seama?

— Şi atunci de ce îşi pierde timpul bătrânul Abel căutându-l pe Spaţio-analist?

— Te-ai aştepta să declare singur că a pus mâna pe el? Ce face Abel şi ceea ce *pare* că face sunt două lucruri cu totul diferite.

— Da, a zis Rune, ai dreptate. Ce facem?

Fife a spus:

— Am aflat care-i pericolul şi ăsta-i lucrul cel mai important. Ne vom strădui să-l găsim noi pe Spaţio-analist. Trebuie să-i supraveghem cu atenţie pe toţi agenţii cunoscuţi ai Trantorului, fără însă a ne amesteca, pentru că din acţiunile lor s-ar putea să aflăm ce se va întâmpla în continuare. Trebuie să înăbuşim complet orice propagandă pe Florina, referitoare la distrugerea planetei. Primul zvon, cât de neînsemnat, trebuie contracarat cât se poate de rapid şi violent. Şi, mai presus de toate, trebuie să rămânem uniţi. În opinia mea, ăsta-i scopul principal al întâlnirii noastre. Formarea unui front comun. Cred că suntem cu toţii de acord asupra autonomiei continentale şi nimeni nu ţine mai mult la asta ca mine. Vreau să spun, în circumstanţe obişnuite. Numai că astea nu sunt circumstanţe obişnuite. Vă daţi seama?

De bine, de rău, fiindcă autonomia continentală nu era un lucru pe care să-l abandonezi aşa uşor, toţi îşi dădeau seama de asta.

— Atunci, a spus Fife, vom aştepta următoarea mutare.

* * *

Asta fusese cu un an în urmă. Se despărţiseră şi apoi urmase cel mai ciudat şi mai complet eşec din cariera destul de lungă şi de îndrăzneaţă a Seniorului de Fife.

Dar nu apăru nicio altă mutare. Nici unul dintre ei nu mai primi nicio scrisoare. Spaţio-analistul rămase de negăsit, în vreme ce Trantor continuă să-l caute fără prea mult zel. Nu apăru nicio urmă de zvon apocaliptic pe Florina, iar cultivarea şi prelucrarea kyrtului continuară în mod obişnuit.

Seniorul de Rune prinse obiceiul de a-l căuta pe Fife săptămânal. „Fife – îl interpela el – nimic nou?” Cărnurile îi tremurau de plăcere şi hohote groase îi ieşeau din gâtlej.

Fife îl asculta mohorât şi nepăsător. Ce putea face? Cântărea mereu faptele. Fără niciun folos, însă. Ceva lipsea. Un element vital.

Şi apoi totul explodă brusc, iar el găsi răspunsul. *Ştia* că avea răspunsul şi era ceea ce *nu* se aşteptase să fie.

Pusese la cale din nou o întâlnire. Cronometrul arăta acum ora două douăzeci şi nouă.

Începeau să apară. La început Bort, cu buzele strânse, cu un deget a cărui unghie lungă scărpina obrazul aspru. Apoi Steen, cu faţa proaspăt spălată de pomezi, arătând palid şi nesănătos. Balle indiferent şi obosit, cu obrajii supţi, cuibărit în fotoliu, cu un pahar de lapte cald alături. Şi la urmă, Rune, cu două minute întârziere, îmbufnat, înconjurat din nou de întuneric. De data aceasta lumina artificială care îl înconjura era puţină, făcând ca el să apară ca o grămăjoară ceţoasă într-un cub de umbră din care luminile încăperii lui Fife n-ar fi putut să-l scoată nici dacă ar fi avut puterea soarelui sarkian.

Fife începu:

— Seniori! Anul trecut am vorbit despre un pericol potenţial îndepărtat. Procedând aşa, am căzut într-o capcană. Pericolul există, dar nu-i departe. Este aproape de noi, foarte aproape. Unul dintre voi ştie la ce mă refer. Ceilalţi vor afla în curând.

— La ce te referi? întrebă Bort.

— Înaltă trădare! spuse Fife răspicat.

10. Fugarul

Myrlyn Terens nu era un om de acţiune. Şi-o spuse ca un fel de scuză, de vreme ce acum, părăsind spaţiodromul, avea mintea paralizată.

Trebuia să-şi potrivească pasul cu grijă, nu prea încet, ca să nu pară că pierde vremea, nu prea iute, ca să nu pară că fuge. Doar vioi, aşa cum ar merge un membru al patrulei care îşi vede de treabă, gata să urce la bordul vehiculului său de teren.

Ce bine i-ar fi prins un asemenea vehicul acum! Din nefericire însă, pilotarea unuia nu făcea parte din educaţia unui florinian, nici măcar a unui Oficial florinian, aşa că încerca să se gândească, pe măsură ce înainta pe jos, fără să reuşească, de altfel. Avea nevoie de un răgaz de linişte şi siguranţă.

Şi se simţea prea slăbit pentru a merge. Chiar dacă nu era un om de acţiune, fusese activ până la epuizare, timp de o zi şi o noapte şi încă o bună parte a următoarei zile. Simţea că, în acest interval, i se epuizase întregul stoc de energie nervoasă.

Dar nu îndrăznea să se oprească.

Dacă ar fi fost noapte, ar fi putut avea la dispoziţie câteva ore pentru a se concentra. Dar era după-amiază devreme.

Dacă ar fi ştiut să conducă un vehicul, s-ar fi putut îndepărta mai repede de Oraş. La o distanţă suficientă pentru a-şi pune în ordine mintea răvăşită. Dar nu avea decât picioarele.

Dacă ar fi putut gândi. Asta era. Dacă ar fi putut gândi. Dacă ar fi putut suspenda orice mişcare, orice acţiune. Dacă ar fi putut prinde universul între două coordonate de timp, ordonându-i să se oprească câtă vreme el şi-ar fi pus ordine în gânduri. Trebuie să existe o cale.

Se cufundă în umbra bine venită a Oraşului Inferior. Înaintă ţeapăn, aşa cum văzuse că merg patrulele. Îşi legăna bastonul-şoc pe care îl ţinea strâns. Străzile erau goale. Băştinaşii se ascundeau în barăcile lor. Cu atât mai bine.

Oficialul îşi alese cu grijă casa. Una dintre cele mai arătoase, cu petice de plastic colorat şi sticlă polarizată la ferestre. Cei mai săraci erau ursuzi. Aveau mai puţine de pierdut. Un om cu oarecare stare s-ar fi dat peste cap ca să fie de folos.

Înaintă pe o potecă îngustă către casă. Era aşezată ceva mai departe de stradă, un alt semn de bunăstare. Ştia că nu va fi nevoie să bată cu pumnul în uşă sau să intre cu forţa. O uşoară mişcare deja fusese perceptibilă la una dintre ferestre, în vreme

ce el se apropia. (Nevoia perpetuată timp de generaţii îi dădea posibilitatea unui florinian să adulmece apropierea unei patrule.) Uşa avea să se deschidă.

Şi se deschise, într-adevăr.

Îl întâmpină o fată tânără, cu ochii ca nişte cerculeţe tivite cu alb. Era stângace în rochia ale cărei volane dezvăluiau un efort hotărât din partea părinţilor de a-şi ridica statutul dincolo de cel al „gunoiului florinian” obişnuit. Se dădu la o parte, lăsându-l să treacă, cu respiraţia întretăiată.

Oficialul îi făcu semn să închidă uşa.

— Tatăl tău e aici, fetiţo?

Ea strigă: „Tăticule!”, apoi se grăbi să răspundă:

— Da, domnule.

„Tăticul” apăru umil dintr-o altă cameră. Mergea foarte încet. Nu era o noutate pentru el ca un membru al patrulei să-i apară în prag. Era mult mai sigur să lase un copil să deschidă, fiindcă era mai puţin probabil ca gardianul s-o lovească pe fată, în cazul în care ar fi fost nervos.

— Numele dumitale? întrebă Oficialul.

— Jacof, cu voia dumneavoastră, domnule.

Uniforma lui Terens avea într-unul din buzunare un carnet subţire. Oficialul îl deschise, îl studie câteva momente, notă ceva şi spuse:

— Jacof! Da! Vreau să văd imediat pe toţi membrii acestei familii. Repede!

Dacă ar fi găsit loc pentru orice alt tip de emoţie decât cea de copleşitoare disperare, Terens mai că s-ar fi distrat. Nu era imun la plăcerile seducătoare ale autorităţii.

Se înşirară. O femeie slabă, îngrijorată, cu un copil de vreo doi ani agitându-i-se în braţe, apoi fata care îi deschisese şi un frate mai mic.

— Asta-i tot?

— Da, domnule, spuse Jacof umil.

— Pot să mă ocup de ăsta mic? întrebă femeia, îngrijorată. Trebuie să-l culc. E ora lui de somn. Întinse copilul în faţă, de parcă vederea inocenţei ar fi putut înmuia inima gardianului.

Oficialul nu se uită la ea. O patrulă, îşi imagină el, nu i-ar acorda atenţie, iar el era un membru al patrulei. Spuse:

— Pune-l jos şi dă-i o suzetă ca să tacă. Iar tu, Jacof…

— Da, domnule.

— Eşti un băiat responsabil, nu-i aşa? Un băştinaş, indiferent ce vârstă ar fi avut, nu putea fi decât un „băiat”.

— Da, domnule. Ochii lui Jacof se aprinseră şi umerii i se ridicară imperceptibil. Sunt funcţionar la centrul de procesare a hranei. Am studiat matematica, ştiu să fac logaritmi.

Da, se gândi Oficialul, ţi-au arătat cum să foloseşti un tabel de logaritmi, te-au învăţat cum să pronunţi cuvântul.

Cunoştea genul ăsta de om. Tipul era mai mândru de logaritmii lui decât un mic Aristocrat de iahtul său. Sticla polarizată din ferestre era consecinţa acelor logaritmi. Iar peticele de plastic colorat făceau reclamă studiilor lui de matematică. Dispreţul pentru concetăţeanul needucat era egal cu cel al Aristocratului de mijloc pentru toţi băştinaşii, iar ura lui era mai intensă pentru că trebuia să trăiască în mijlocul lor, fiind adesea luat drept unul dintre ei de către superiorii lui.

— Crezi în lege, nu-i aşa, băiete, şi în bunii Aristocraţi? Oficialul se prefăcu în continuare interesat de notiţele din carnet.

— Soţul meu este un bun cetăţean, izbucni femeia volubil. N-a avut niciodată niciun necaz. Nu se amestecă cu plebea, şi nici eu. Cu atât mai puţin copiii noştri. Noi întotdeauna…

Terens îi făcu semn să tacă.

— Da. Da. Acum ascultă, băiete! Vreau să stai aici şi să faci ce-ţi spun. Îmi trebuie o listă cu toate persoanele pe care le cunoşti în zona asta. Nume, adrese, cu ce se ocupă şi ce fel de băieţi sunt. Mai ales asta. Vreau să ştiu dacă e vreunul din ăia care ne dau de furcă. Avem de gând să facem curăţenie. Ai înţeles?

— Da, domnule. Da, domnule. În primul rând ar fi Husting. Stă puţin mai jos de noi. El…

— Nu aşa, băiete. Tu adu-i o foaie de hârtie. Iar tu stai jos acolo şi scrie tot ce ştii. Absolut tot. Scrie încet pentru că eu nu pot să citesc mâzgăliturile băştinaşilor.

— Am experienţa scrisului, domnule.

— Păi atunci, să vedem.

Jacof se puse pe treabă, mişcându-şi mâna încet. Nevastă-sa i se uita peste umăr.

Terens i se adresă fetei care îi deschisese.

— Du-te la fereastră şi anunţă-mă dacă alţi colegi de-ai mei vin încoace. Vreau să le vorbesc. Să nu cumva să îi strigi tu. Trebuie doar să mă anunţi.

În sfârşit, se putea relaxa. Îşi construise o temporară nişă de securitate în mijlocul pericolului.

Cu excepţia zgomotului pe care îl făcea copilul sugând într-un colţ, se instalase o linişte rezonabilă. Urma să fie prevenit de apropierea inamicului la timp pentru a avea o şansă de scăpare prin luptă.

Acum putea reflecta.

În primul rând, rolul lui de gardian era pe cale de a lua sfârşit. Fără îndoială că drumurile erau blocate la toate ieşirile din oraş, iar patrulele ştiau probabil că el nu putea folosi alt mijloc de transport mai complicat decât un scuter diamagnetic. Nu avea să dureze prea mult până ce, odată cu zorii, patrulele îşi vor începe investigările, parcelând sistematic zonele oraşului, fiecare cartier şi fiecare casă, pentru a da de fugarul căutat.

Când îşi vor declanşa cercetările, vor începe, cu siguranţă, de la periferie către centrul oraşului. Dacă avea să se întâmple aşa, casa în care se afla Terens urma să fie printre primele în care aveau să intre patrulele, aşa că timpul lui era extrem de limitat.

Până acum, în ciuda negrului şi argintiului care săreau în ochi, uniforma de gardian îi fusese totuşi de folos. Băştinaşii nu-i puseseră la îndoială autenticitatea. Nu se opriseră să-i privească mai atent chipul palid, de florinian; nu-i studiaseră înfăţişarea. Faptul că purta uniformă fusese suficient.

Peste puţină vreme, urmăritorii lui îşi vor da seama de asta şi, odată cu zorii, vor răspândi în rândul populaţiei instrucţiuni să reţină orice membru al patrulei fără documente, mai ales unul cu pielea albă şi părul nisipiu. Toate patrulele vor avea acte cu care se vor legitima. Se vor oferi recompense. Probabil că doar unul dintr-o sută de băştinaşi ar avea curajul să abordeze o patrulă, indiferent cât de încredinţat ar fi de falsitatea uniformei gardianului. Dar unul dintr-o sută ar fi, totuşi, suficient şi i-ar face deghizarea riscantă.

Aşa că ceea ce îi rămânea de făcut era să renunţe la uniformă. Asta, în primul rând. Apoi, era evident că, de-acum încolo, n-avea să mai fie niciodată în siguranţă pe Florina. Uciderea unui gardian era crima cea mai gravă şi, chiar peste 50

de ani, dacă ar fi izbutit să scape neprins atâta vreme, pedeapsa ar fi la fel de îngrozitoare. Deci, era clar că trebuia să părăsească Florina.

Cum?

În orice caz, îşi mai acorda încă o zi de libertate. Şi asta era o estimare generoasă. Luând în considerare organizarea stupidă a patrulelor şi formidabilul lui noroc.

Într-un fel, ăsta era un avantaj. Ce însemna să rişti 24 de ore din viaţă? Însemna că putea risca ceea ce niciun om în toate minţile n-ar fi riscat.

Se ridică.

Jacof înălţă privirea de pe hârtie.

— Încă n-am terminat, domnule. Scriu cu mare grijă.

— Ia să văd ce-ai scris.

Se uită peste hârtia care îi fu înmânată şi spuse:

— E destul. Dacă vor veni şi alte patrule, să nu-i obligi să-şi piardă timpul povestindu-le că ai făcut deja o listă. Se grăbesc şi s-ar putea să aibă alte însărcinări pentru tine. Tu să faci aşa cum îţi vor spune ei. Au apărut cumva?

Fata de la fereastră spuse:

— Nu, domnule. Să ies în stradă să mă uit?

— Nu e nevoie. Ia să vedem acum. Unde este liftul cel mai apropiat?

— E cam la un sfert de milă spre stânga, imediat ce ieşiţi din casă. Puteţi…

— Da, da. Condu-mă!

Un grup de gardieni apăru pe stradă, tocmai când uşa liftului se închisese în urma Oficialului. Îşi simţea inima bătând nebuneşte. Probabil că cercetarea sistematică începuse şi se aflau pe urmele lui.

Un minut mai târziu, cu inima încă bubuind, ieşi din lift păşind în Oraşul Superior. Aici nu avea unde să se ascundă. Nu existau piloni şi nici vreun plafon care să-i ofere locuri umbrite.

Se simţea ca un punct negru mişcător pe fondul strălucitor al clădirilor strident colorate. I se părea că e vizibil de la mile depărtare, cu săgeţi indicatoare îndreptate către el.

Nu se vedea nicio patrulă prin preajmă. Aristocraţii care treceau nu-i acordau nicio atenţie. Dacă un membru al patrulei era motiv de panică pentru florinieni, el nu însemna nimic pentru Aristocraţi. Iar acest lucru nu putea decât să-l salveze.

Avea o vagă noţiune despre geografia Oraşului Superior. Undeva, în zona asta era Parcul Oraşului. Lucrul cel mai logic ar fi fost să roage pe cineva să îi arate drumul, iar apoi să intre în prima clădire destul de înaltă şi să privească de sus, de pe una din terase. Prima alternativă era imposibilă. Patrulele nu aveau, în mod obişnuit, nevoie de indicaţii. A doua era prea riscantă. În interiorul unei clădiri, un gardian ar fi putut da de bănuit, ar fi sărit în ochi.

Aşa că pur şi simplu o luă în direcţia indicată de amintirea hărţilor Oraşului Superior pe care le văzuse cândva. Amintirea îi fu de folos. Locul unde ajunse peste cinci minute era, fără îndoială, Parcul Oraşului.

Parcul Oraşului era un petic artificial de verdeaţă, cam de o sută de acri. Chiar şi pe Sark, Parcul avea o reputaţie exagerată în privinţa multor lucruri, începând de la o pace bucolică până la orgii nocturne. Pe Florina, cei care auziseră vag de el, şi-l imaginau de zeci de ori mai mare decât era şi de sute de ori mai luxuriant.

Realitatea era destul de plăcută. Verdele predomina tot anul datorită climei blânde de pe Florina. Avea pajişti, suprafeţe împădurite şi grote săpate în piatră. Avea chiar şi o mică piscină cu peşti decorativi şi un lac amenajat unde copiii se puteau plimba cu barca. Noaptea funcţionau puternice lumini colorate până în momentul când începea să cadă ploaia uşoară specifică Florinei. Între amurg şi ploaie era intervalul cel mai animat al parcului. Se dansa, se vizionau spectacolele tridimensionale şi multe cupluri se pierdeau de-a lungul aleilor şerpuitoare.

Terens nu călcase niciodată acolo. Artificialitatea Parcului i se păru respingătoare. Ştia că solul şi rocile pe care călca, apa şi copacii din jur, toate se sprijineau pe un plafon de ciment aliat. Şi asta îl întrista. Se gândi la câmpurile de kyrt, lungi şi netede, la lanţurile de munţi din sud. Îi dispreţuia pe străinii care trebuiseră să-şi construiască jucării în mijlocul opulenţei lor.

Timp de o jumătate de oră Terens hoinări pe alei fără niciun scop. Ceea ce avea de făcut va trebui făcut în Parcul Oraşului. Chiar şi aici s-ar putea să fie imposibil. Dar oriunde în altă parte era evident imposibil.

Nimeni nu-l zărise. Nimeni nu-l luase în seamă. Era sigur de asta. Ar fi putut foarte bine să-i întrebe pe Aristocraţii şi Aristocratele care treceau pe lângă el: „N-aţi văzut un membru

al patrulei prin Parc, ieri?” Ei însă nu vor putea decât să facă ochii mari, nedumeriţi de întrebare ca şi cum ar fi fost chestionaţi dacă n-au zărit cumva o musculiţă de copac traversând aleea.

Parcul era *prea* liniştit. Simţi cum începe să-l cuprindă panica. Îşi croi drum pe o scară aşezată între bolovani şi apoi începu să coboare într-o adâncitură în formă de cupă, încercuită de mici peşteri care erau construite cu scopul de a adăposti cuplurile prinse de ploaia nocturnă, deşi multe căutau acolo refugiu nu numai din cauza ploii.

Terens zări ceea ce căuta. Un bărbat! Un Aristocrat, mai degrabă. Păşind repede încolo şi-ncoace, cu restul unei ţigări în colţul gurii, trăgând din ea cu mişcări bruşte şi apoi strivind-o într-un dispozitiv special, care o făcu imediat dispărută. Omul îşi consulta ceasul.

Nu mai era nimeni în grotă. Era un loc pentru întâlniri mai degrabă nocturne.

Aristocratul aştepta, în mod evident, pe cineva. Terens privi în jur. Nimeni nu venea după el pe scări.

Dar ar fi putut exista şi alte scări. Cu siguranţă că existau. Dar n-avea importanţă. Nu putea să lase să-i scape şansa.

Se îndreptă către Aristocrat. Acesta nu-şi dădu seama de prezenţa lui decât atunci când Terens spuse:

— Scuzaţi-mă…

Era destul de respectuos, dar un Aristocrat nu era obişnuit ca o patrulă să-i atingă cotul, indiferent care ar fi fost cuvintele folosite pentru abordare.

— Ce naiba?!

Terens nu abandonă nici respectul, nici urgenţa din ton. (Ţine-l de vorbă, fă-l să se uite în ochii tăi, măcar pentru o jumătate de minut! îşi spuse.) Zise:

— Pe aici, domnule. Este în legătură cu cercetările întreprinse în tot oraşul pentru găsirea criminalului băştinaş.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Nu va dura decât o clipă.

Imperceptibil, Terens îşi scosese biciul neuronic. Aristocratul n-a mai apucat să-l vadă niciodată. Arma a bâzâit o clipă, doborându-şi victima în fracţiunea următoare.

Oficialul nu ridicase niciodată mâna împotriva vreunui Aristocrat. Era surprins de sentimentul de vinovăţie care îl invada.

Încă nu era nimeni împrejur. Târî corpul ţeapăn, care avea ochii larg deschişi, până în fundul unei peşteri laterale.

Îl dezbrăcă pe Aristocrat cu destulă dificultate, datorită rigidităţii membrelor. Îşi scoase uniforma prăfuită şi pătată de transpiraţie şi îmbrăcă mai întâi lenjeria Aristocratului. Pentru prima oară, simţi textura kyrtului şi cu altă parte a corpului decât prin intermediul degetelor.

Îşi puse apoi şi restul hainelor, acoperindu-şi în final capul cu chipiul Aristocratului. Acesta era necesar. Chipiele nu prea erau la modă printre tineri, dar unii le purtau totuşi. Printre ei fiind, din fericire, şi acest Aristocrat. Pentru Terens era o necesitate, fiindcă altfel părul lui deschis la culoare l-ar fi trădat imediat. Îşi trase bine chipiul până peste urechi.

Apoi făcu ceea ce se impunea. Uciderea unui gardian nu era, îşi dădu el seama brusc, crima cea mai grozavă dintre toate, în fond.

Îşi potrivi dezintegratorul la gradul de dispersie maximă şi îl îndreptă către Aristocratul inconştient. În zece secunde, din el nu mai rămaseră decât nişte resturi carbonizate. Asta urma să întârzie identificarea, încurcându-i pe urmăritori.

Folosind din nou dezintegratorul, transformă uniforma de gardian într-o cenuşă albă, din care scoase nasturii şi cataramele de argint înnegrite. Şi asta avea să facă mai dificilă căutarea. Probabil că nu făcea decât să câştige o oră în plus, dar chiar şi pentru atât merita totuşi efortul.

Iar acum trebuia să plece fără nici cea mai mică întârziere. Se opri o clipă la marginea peşterii şi trase aer în piept. Arma îi funcţionase perfect. În aer nu mai rămăsese decât un foarte uşor miros de carne arsă, pe care briza avea să-l risipească foarte curând.

Tocmai cobora scările, când o tânără trecu pe lângă el, urcând. Timp de o clipă, îşi coborî ochii, conform obiceiului. Era o Aristocrată. Îi ridică la timp ca să vadă că era tânără şi destul de drăguţă şi că se grăbea.

Se crispă. Desigur, n-o să-l găsească. Probabil că întârziase, altfel el nu s-ar fi uitat la ceas. Ar putea să creadă că omul se plictisise de atâta aşteptat şi că plecase. Începu să meargă ceva

mai repede. Nu voia ca ea să se întoarcă, să vină după el cu sufletul la gură şi să-l întrebe dacă nu cumva îl văzuse.

Ieşi din Parc, mergând cu paşi mari, la întâmplare. Mai trecu o jumătate de oră.

Şi acum? Nu mai era membru al patrulei, era Aristocrat.

Şi?

Se opri într-o piaţetă unde, în mijlocul unei pajişti, se afla o fântână. Apei îi fusese adăugată o oarecare cantitate de detergent, aşa că spuma împrăştia în jur raze multicolore.

Se aplecă deasupra balustradei, cu spatele către soare şi, încet, bucată cu bucată, aruncă piesele de argint înnegrite în fântână.

Se gândi la fata care trecuse pe lângă el, în timp ce făcea asta. Era foarte tânără. Apoi se gândi la Oraşul Superior şi spasmul momentan de remuşcare îl părăsi.

Termină de aruncat piesele de argint şi rămase cu mâinile goale. Se apucă apoi să se caute prin buzunare, încercând să fie cât mai firesc.

Conţinutul buzunarelor nu era neobişnuit. Un portofel cu câteva compartimente pentru chei şi bani, pentru documentele de identitate. (Sfinte Sark! Chiar şi Aristocraţii aveau aşa ceva. Doar că ei nu erau nevoiţi să-şi arate actele de câte ori întâlneau o patrulă.)

Se părea că numele lui era Alstare Deamone. Spera să nu aibă nevoie de el. Nu erau decât zece mii de bărbaţi, femei şi copii în Oraşul Superior. Şansa de a întâlni pe cineva care îl cunoştea pe Deamone personal nu era mare, dar nu era nici insignifiantă.

Avea, deci, 29 de ani. Din nou, simţi că i se face rău când îşi aduse aminte de ceea ce lăsase în urmă acolo, în peşteră, dar se strădui să depăşească senzaţia. Un Aristocrat era un Aristocrat. Câţi florinieni de 29 de ani nu muriseră de mâna lor sau din ordinul lor? Şi câţi florinieni de 9 ani?

Avea, de asemenea, şi o adresă, care însă nu îi spunea nimic. Cunoştinţele lui despre geografia Oraşului Superior erau rudimentare.

Ia te uită!

Un portret color pseudo-tridimensional al unui băieţel cam de trei ani. Culorile se intensificară când scoase fotografia din

suport, estompându-se apoi când o vârî la loc. Un fiu? Un nepot? Mai era şi fata din Parc, aşa că nu putea fi un fiu, nu?

Sau era căsătorit? Era una dintre întâlnirile acelea cărora ei le spuneau clandestine? O astfel de întâlnire putea avea loc în plină zi? De ce nu, în anumite circumstanţe?

Nu-i rămânea decât să spere. Dacă fata s-ar fi întâlnit cu un om căsătorit, nu s-ar fi grăbit să-i anunţe dispariţia. Ar fi presupus că nu putuse pleca de lângă nevastă. Asta i-ar mai da lui ceva timp.

Ba nu. Dezamăgirea îl copleşi. Copiii jucându-se de-a v-aţi ascunselea vor da peste rămăşiţele din peşteră şi vor alega ţipând. Iar asta avea să se întâmple în cel mult 24 de ore.

Scotoci mai departe prin buzunare. Un permis de pilotare a iahtului. Nu-i acordă atenţie. Toţi sarkienii mai înstăriţi aveau iahturi. Era moda secolului. Apoi dădu peste nişte cărţi de credit sarkiene. Ei, da, astea ar fi putut fi folositoare.

Îşi dădu seama că nu mâncase de când plecase de la Brutar. Cât de rapid poate deveni cineva conştient de senzaţia de foame. Reveni brusc la permisul pentru iaht. Aha, iahtul nu era folosit acum pentru că proprietarul era mort. Şi era iahtul *lui*. Numărul hangarului unde se afla era 26, în Portul 9. Păi…

Dar unde era Portul 9? N-avea nici cea mai mică idee.

Îşi lăsă fruntea să atingă răceala balustradei care înconjura fântâna. Ce era de făcut?

Vocea îl sperie.

— Bună, spuse. Nu cumva ţi-e rău?

Terens ridică privirea. Era un Aristocrat mai în vârstă. Fuma o ţigară lungă, aromată, iar la brăţara de aur de la încheietură îi atârna o piatră verde. Expresia feţei îi era una de interes amabil, care îl uimi pe Terens aşa de tare, încât rămase fără grai, până ce îşi aminti. Făcea parte şi el din clan. Între ei, Aristocraţii se purtau probabil ca nişte fiinţe umane decente.

Oficialul spuse:

— Mă odihneam doar. M-am hotărât să fac o plimbare şi am pierdut şirul timpului. Mi-e teamă că o să întârzii la o întâlnire acum.

Îşi flutură mâna într-un gest ţeapăn. Putea imita accentul sarkian destul de bine, din cauză că avusese de-a face cu ei mai mult timp, dar nu făcu greşeala să-l exagereze. Exagerarea

accentului ar fi putut fi mai uşor detectabilă decât insuficienţa lui.

Celălalt spuse:

— Ai plecat fără scuter, nu-i aşa? Făcea pe bătrânul amuzat de nebunia tinereţii.

— Aşa e, admise Terens.

— Îl poţi folosi pe al meu, veni oferta fără ezitare. E parcat chiar în faţă. Când ajungi unde ai nevoie, îl poţi programa şi trimite înapoi. Eu nu voi avea nevoie de el cam o oră şi ceva de acum înainte.

Pentru Terens era aproape ideal. Scuterele cu reacţie ale sarkienilor erau deosebit de rapide, capabile să depăşească orice vehicul al patrulelor. Ar fi fost ideal dacă Terens ar fi fost în stare să conducă unul, dar, de vreme ce nu putea, refuză politicos.

— De-aici până pe Sark, spuse el. Cunoştea această expresie tipic sarkiană, folosită în loc de „mulţumesc”, şi o aruncă dezinvolt. Cred că voi pleca pe jos, totuşi. Nu-i departe până-n Portul 9.

— Nu, nu-i departe, fu celălalt de acord.

Dar asta nu-l ajuta cu nimic pe Terens. Încercă din nou.

— Bineînţeles, mi-ar fi plăcut să fiu mai pe aproape. O plimbare pe Autostrada kyrtului e, prin ea însăşi, destul de sănătoasă.

— Pe Autostrada kyrtului? Păi ce legătură are?

Se uita cumva bănuitor la Terens. Oficialului îi trecu prin minte că hainele lui s-ar fi putut să nu se asorteze. Spuse repede:

— Ia stai puţin. M-am încurcat. Probabil că m-am rătăcit tot plimbându-mă. Ia să vedem. Privi vag în jur.

— Eşti pe strada Recket. N-ai decât să mergi până pe Triffis şi s-o iei la stânga. De-acolo trebuie s-o ţii tot înainte până-n Port.

Arătase cu mâna în mod reflex.

Terens zâmbi. De fapt atâta aştepta.

— Aveţi dreptate. Va trebui să mă opresc din visare şi să încep să mă gândesc. De-aici până pe Sark, domnule.

— Nu vrei totuşi să foloseşti scuterul?

— Sunteţi amabil, dar…

Terens se îndepărtă, puţin cam prea repede, făcând cu mâna. Aristocratul îl urmări cu privirea.

Probabil că mâine, când vor descoperi cadavrul printre stânci, şi vor începe cercetările, Aristocratul se va gândi din nou la acea întrevedere. Probabil că va spune: „Omul avea ceva ciudat, dacă ştiţi ce vreau să spun. Avea o stranie modalitate de a se exprima. Şi nu părea să ştie unde se află. Pot să jur că nu auzise niciodată de bulevardul Triffis.”

Dar asta avea să se întâmple mâine.

Merse în direcţia arătată de Aristocrat. Dădu peste un semn strălucitor indicând „bulevardul Triffis”, atârnat pe un fundal oranj incandescent. O luă la stânga.

* * *

Portul 9 era animat de tineri în costum de iahting, cu pălării înalte şi ascuţite, cu pantaloni scurţi bufanţi. Lui Terens i se părea că sare în ochii tuturor, dar nimeni nu-i acordă nicio atenţie. Peste tot se discuta aprins, conversaţiile fiind presărate cu termeni pe care nu-i înţelegea.

Găsi Hangarul 26, dar zăbovi mai multe minute înainte de a se apropia. Nu dorea ca vreun Aristocrat de prin apropiere, proprietarul vreunui iaht din vecinătate, care ar fi putut să-l cunoască pe adevăratul Alstare Deamone, să se întrebe ce căuta un străin pe nava acestuia.

În cele din urmă, când i se păru că hangarul vecin nu reprezenta o ameninţare, porni într-acolo. Botul iahtului ieşea din hangar. Îşi lungi gâtul ca să-l privească mai bine.

Şi acum?

Omorâse trei oameni în ultimele 12 ore. Avansase de la gradul de Oficial florinian la acela de patrulă, iar apoi sfârşise prin a se deghiza în Aristocrat. Plecase din Oraşul Inferior în Oraşul Superior şi de-acolo până pe un spaţiodrom. Dar, oricum ar fi fost, era acum în posesia unui iaht, o navă cu suficientă autonomie pentru a-l duce în siguranţă pe orice lume locuită din acest sector al Galaxiei.

Exista însă încă o piedică.

Nu putea pilota un iaht. Era frânt de oboseală şi mort de foame. Ajunsese atât de departe şi acum nu era în stare să continue. Era la marginea spaţiului, fără a putea să treacă peste ea.

Probabil că patrulele îşi dăduseră seama deja că el nu era de găsit în Oraşul Inferior. Iar minţile lor încete realizaseră că trebuie căutat în Oraşul Superior. Aveau să găsească cadavrul din peşteră, ştiind apoi ce trebuie găsit: un Aristocrat fals.

Şi iată-l acum. Ajunsese la capăt, pe marginea prăpastiei, de unde nu mai exista drum de întoarcere; nu mai putea face altceva decât să pândească zgomotele, din ce în ce mai distincte, ale hăitaşilor care erau pe urmele lui.

Cu 36 de ore în urmă, avusese în mâini cea mai mare ocazie a vieţii lui. Acum, ocazia era pierdută, ceea ce avea să se întâmple şi cu viaţa lui.

11. Căpitanul

Era pentru prima oară când Căpitanului Racety îi era imposibil să-şi impună punctul de vedere asupra unui pasager. Dacă pasagerul ar fi fost chiar unul dintre Marii Seniori, tot ar fi putut conta pe o oarecare cooperare. Un Mare Senior poate fi atotputernic pe continentul lui, dar pe o navă ar fi recunoscut că nu există decât un singur stăpân: Căpitanul.

O femeie era însă cu totul altceva. Orice femeie. Iar una care era fiica unui Mare Senior dădea şi mai mult de furcă.

Spuse:

— Doamnă, cum v-aş putea lăsa să-i interogaţi în particular?

Samia de Fife, cu ochii ei întunecaţi scânteind, îi răspunse:

— De ce nu? Sunt înarmaţi, Căpitane?

— Sigur că nu. Dar nu asta-i problema.

— Oricine poate vedea că nu sunt decât o pereche de creaturi foarte înspăimântate. Sunt pe jumătate morţi de frică.

— Oamenii înspăimântaţi pot fi foarte periculoşi, Doamnă. Nu te poţi aştepta ca ei să se comporte raţional.

— Atunci de ce continui să-i înspăimânţi? Se bâlbâia uşor când era mânioasă. Ai pus să fie păziţi de trei oameni cu dezintegratoarele îndreptate către ei, sărmanii. N-am să uit asta, Căpitane.

Nu, n-o să uite, se gândi Căpitanul. Simţea că începea să cedeze.

— Doamnă, dacă sunteţi amabilă, îmi puteţi spune exact ceea ce doriţi?

— E simplu. Ţi-am spus. Vreau să vorbesc cu ei. Dacă sunt florinieni, cum zici tu, pot obţine de la ei informaţii extrem de valoroase pentru cartea mea. Dar nu pot face asta, totuşi, dacă sunt prea îngroziţi ca să vorbească. Ar fi foarte bine dacă aş putea sta de vorbă cu ei singură. Singură, Căpitane! Poţi să înţelegi un cuvânt atât de simplu? *Singură!*

— Şi ce am să-i spun tatălui dumneavoastră, Doamnă, dacă va descoperi că v-am permis să rămâneţi fără pază în prezenţa a doi criminali disperaţi?

— Criminali disperaţi! O, Spaţiu Mare! Doi amărâţi care au încercat să scape de pe planeta lor şi n-au avut mai multă minte decât să urce la bordul unei nave în drum spre Sark! Şi, pe urmă, de unde să afle tata?

— Dacă o să vă facă vreun rău, o să afle.

— De ce să-mi facă mie vreun rău? Pumnul ei mic se ridică şi vibră în timp ce ea îşi punea toată forţa de care era capabilă în glas: Îţi poruncesc, Căpitane.

Căpitanul Racety spuse:

— Dar ce spuneţi despre asta, Doamnă? Voi fi prezent doar eu. Nu voi face cât cei trei oameni cu dezintegratoare. Voi poseda o armă fără a o avea la vedere. Altfel – şi fu rândul lui să-şi pună toată hotărârea în voce – va trebui să vă refuz cererea.

— Foarte bine, atunci. Vocea îi pierise. Foarte bine. Dacă n-o să pot să-i fac să vorbească din cauza dumitale, o să am grijă personal de cariera viitoare care te aşteaptă.

* * *

Valona puse în grabă mâna peste ochii lui Rik, atunci când Samia intră în arest.

— Ce e, fetiţo? întrebă Samia pe un ton răspicat, înainte de a-şi aminti că avea de gând să vorbească cu ei luându-i cu binişorul.

Valona rosti cu dificultate:

— Nu prea are minte, Doamnă. N-are de unde să ştie că sunteţi o Doamnă. Ar fi putut ridica ochii asupra dumneavoastră. Vreau să spun, fără să vrea să facă vreun rău.

— Vai, Dumnezeule, spuse Samia. Lasă-l să se uite. Continuă, privindu-l pe Căpitan: Chiar trebuie să-i ţii aici?

— Aţi prefera un salon de primire, Doamnă?

Samia spuse:

— Cu siguranţă că ai putea găsi o celulă mai puţin întunecoasă şi deprimantă.

— Este deprimantă pentru dumneavoastră, Doamnă. Pentru ei vă asigur că e vorba de un lux. Au şi apă curentă aici. Întrebaţi-i dacă aveau aşa ceva în coliba lor de pe Florina.

— Spune-le oamenilor dumitale să plece.

Căpitanul le făcu semn, iar ei se întoarseră şi ieşiră, păşind sprinten.

Căpitanul puse jos scaunul uşor, din aluminiu, pe care îl adusese cu el. Samia îl luă.

El li se adresă brusc prizonierilor:

— Ridicaţi-vă în picioare!

Samia interveni prompt:

— Nu. Lasă-i să stea jos. Vezi-ţi de treabă, Căpitane.

Se întoarse către ei.

— Va să zică tu eşti o floriniană.

Valona scutură din cap.

— Suntem de pe Wotex.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Nu contează că eşti de pe Florina. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

— Suntem de pe Wotex.

— Dar nu-ţi dai seama că ai admis, practic, deja, că eşti de pe Florina. De ce i-ai acoperit ochii băiatului?

— Nu are voie să privească o Doamnă.

— Chiar dacă este de pe Wotex?

Valona tăcu.

Samia o lăsă să se mai gândească. Încercă să zâmbească prietenos. Apoi spuse:

— Numai florinienilor nu li se permite să privească Doamnele. Aşa că, vezi, te-ai dat de gol.

Valona izbucni:

— Dar *el* nu e florinian.

— Dar tu eşti?

— Da, sunt. Dar el nu e. Să nu-i faceţi nimic. El nu e florinian, vă jur. A fost găsit într-o zi. Nu ştiu de unde vine, dar nu este florinian. Brusc, devenise volubilă.

Samia o privi surprinsă.

— Păi atunci am să vorbesc cu el. Cum te cheamă, băiete?

Rik o privea cu ochii mari. Aşa arătau femeile Aristocrate? Atât de mici şi prietenoase? Şi mirosea aşa de frumos… Era bucuros că îl lăsase să o privească.

Samia spuse din nou:

— Cum te cheamă, băiete?

Rik se trezi la viaţă, dar se bâlbâi rău încercând să rostească o monosilabă:

— Rik, spuse. Apoi se gândi: „Ce naiba, ăsta nu e numele meu.” Cred că mă cheamă Rik.

— Nu ştii?

Valona, cu un aer mâhnit, încercă să vorbească, dar Samia o împiedică cu un gest.

Rik dădu din cap.

— Nu ştiu.

— Eşti florinian?

— Nu, răspunse el fără şovăire. Am fost pe o navă. Am venit aici din altă parte. O privea pe Samia, neputându-şi dezlipi ochii, părând a o identifica cu nava. O navă mică şi foarte prietenoasă, pe care se simţea ca acasă.

Spuse:

— Am venit cu o navă pe Florina, dar, înainte de asta, am locuit pe o planetă.

— Ce planetă?

Era de parcă gândul şi-ar fi forţat drumul prin canalele minţii care se dovedeau mult prea înguste. Apoi Rik îşi aminti şi fu încântat de sunetul vocii sale, un sunet de mult uitat.

— Pământ! Vin de pe Pământ!

— Pământ?

Rik aprobă din cap. Samia se întoarse către Căpitan.

— Unde este planeta asta?

Căpitanul Racety zâmbi subţire.

— N-am auzit niciodată de ea. Nu-l luaţi în serios, Doamnă. Un băştinaş minte aşa cum respiră. E ceva normal pentru el. Îndrugă tot ce îi trece prin minte.

— Dar nu *vorbeşte* ca un băştinaş. Se întoarse către Rik din nou. Unde este Pământul, Rik?

— Eu… Duse o mână tremurătoare la frunte. Apoi spuse: Este în sectorul Sirius. Intonaţia acestei afirmaţii o făcea pe jumătate întrebare.

Samia îi spuse Căpitanului:

— Există un Sector Sirius, nu-i aşa?

— Da, există. Mă mir că ştie aşa ceva. Dar asta nu înseamnă că şi Pământul există.

Rik rosti vehement:

— Dar există. Îmi amintesc. A trecut atât de mult de când nu mi-am mai amintit. Nu pot greşi acum.

Se întoarse, apucând-o pe Valona de mânecă.

— Lona, spune-le că vin de pe Pământ. E adevărat. E adevărat.

Ochii Valonei se lărgiseră de emoţie.

— L-am găsit într-o zi, Doamnă. Şi n-avea minte deloc. Nici nu putea să se îmbrace singur, nici să vorbească, nici să meargă. Nu ştia nimic. De atunci, îşi aminteşte puţin câte puţin. Până acum, tot ce şi-a amintit a fost real. Aruncă o privire speriată către chipul plictisit al Căpitanului. Ar putea veni cu

adevărat de pe Pământ, domnule. Nu fiindcă vreau să vă contrazic.

Ultimele cuvinte făceau parte din expresiile consacrate, menite să diminueze contrarietatea unui superior.

Căpitanul Racety mormăi:

— Dacă e să ne luăm după povestea asta, ar putea veni şi din centrul Sarkului, Doamnă.

— Poate. Dar e ceva ciudat în toate astea, insistă Samia, hotărâtă să afle detaliile istoriei. Sunt sigură… Dar de ce era atât de neputincios când l-ai găsit, fetiţo? Îi făcuse cineva vreun rău?

Valona nu spuse nimic la început. Ochii i se mişcau într-o parte şi în alta, neajutoraţi. La început către Rik, ale cărui degete erau încleştate în păr, apoi către Căpitan, care zâmbea fără umor, apoi spre Samia care aştepta.

— Răspunde-mi, fetiţo, spuse Samia.

Era o decizie grea pentru Valona, dar nicio minciună plauzibilă nu putea înlocui adevărul în acel moment. Spuse:

— Cândva l-a consultat un doctor. A spus că Rik al… al meu a fost supus unei sonde psihice.

— Sondat psihic! Samia simţi un val de repulsie străbătând-o. Împinse scaunul înapoi. Acesta se frecă cu zgomot de podeaua de metal. Vrei să spui că a fost psihopat?

— Nu ştiu ce înseamnă asta, Doamnă, spuse Valona umilă.

— Nu în sensul la care vă gândiţi, Doamnă, spuse Căpitanul aproape simultan. Băştinaşii nu sunt psihopaţi. Nevoile şi dorinţele lor sunt prea simple. În viaţa mea n-am auzit de vreun băştinaş psihopat.

— Dar atunci…

— E simplu, Doamnă. Dacă acceptăm povestea asta fantastică pe care o îndrugă fata, nu putem decât să tragem concluzia că băiatul a fost un criminal. Şi probabil că a fost tratat de vreun medic şarlatan care practică printre băştinaşi. După ce aproape că l-a omorât, l-a aruncat pe vreun maidan ca să evite să fie prins de autorităţi.

— Dar trebuie să fi fost cineva care avea o sondă psihică. Doar nu crezi că băştinaşii ar fi în stare să folosească aşa ceva.

— Probabil că nu. Dar nici nu pot crede că un doctor autorizat ar folosi o sondă atât de brutal. Faptul că am ajuns la o contradicţie, dovedeşte că povestea e în întregime o minciună.

Dacă îmi veţi accepta sugestia, Doamnă, cred că ar fi mai bine să lăsaţi creaturile astea pe mâna noastră. Vedeţi doar că nu are niciun rost să sperăm că am scoate ceva de la ei.

Samia ezită.

— Probabil că ai dreptate.

Se ridică şi privi nesigură spre Rik. Căpitanul păşi în spatele ei, ridică scaunul şi îl plie cu un zgomot sec.

Rik sări în picioare.

— Aşteptaţi!

— Vă rog, Doamnă, spuse Căpitanul ţinând uşa deschisă. Oamenii mei o să-l liniştească.

Samia se opri în prag.

— N-o să-i facă vreun rău?

— Mă îndoiesc că ne va obliga la măsuri extreme. Oricum, ar fi uşor de ţinut sub control.

— Doamnă! Doamnă! strigă Rik. Pot s-o dovedesc. Sunt de pe Pământ.

Samia căzu pe gânduri o clipă.

— Să vedem ce are de spus.

Căpitanul spuse pe un ton rece:

— Cum doriţi, Doamnă.

Se întoarse din prag, dar rămase doar la un pas de uşă.

Rik se îmbujorase. Din cauza efortului de a-şi aminti, buzele schiţau caricatura unui zâmbet. Spuse:

— Îmi amintesc Pământul. Era radioactiv. Îmi amintesc Zonele Interzise şi orizontul albastru noaptea. Solul strălucea şi nimic nu creştea pe el. Nu mai erau decât câteva locuri unde oamenii mai puteau trăi. De aceea eram eu Spaţio-analist. De aceea îmi plăcea să stau în spaţiu. Lumea mea era o lume moartă.

Samia dădu din umeri.

— Hai să mergem, Căpitane. Aiurează, pur şi simplu.

Însă de data asta, Căpitanul Racety fu cel care rămase cu gura căscată. Murmură:

— O lume radioactivă!

Ea spuse:

— Vrei să spui că *există* aşa ceva?

— Da. Îşi întoarse ochii uimiţi către ea. De unde ar putea el să ştie aşa ceva?

— Cum poate fi o lume radioactivă şi nelocuită?

— Dar *există* una. Şi *este* în Sectorul Sirius. Nu-mi amintesc numele ei. Ar putea fi chiar Pământul.

— *Este* Pământul, spuse Rik, mândru şi încrezător. Este cea mai veche planetă a Galaxiei. Este planeta de pe care provine întreaga rasă umană.

Căpitanul rosti încet:

— E adevărat!

Samia spuse dezorientată:

— Vrei să spui că rasa umană provine de pe acest Pământ?

— Nu, nu, spuse Căpitanul cu gândul în altă parte. Asta-i o superstiţie. Numai că aşa am aflat eu despre planeta radioactivă. Se spune că ar fi planeta de origine a Omului.

— N-am ştiut că s-a presupus vreodată că am fi avut o planetă de origine.

— Probabil că provenim de undeva totuşi, Doamnă, dar mă îndoiesc că cineva ar fi în stare să spună de unde.

Hotărându-se brusc, se îndreptă către Rik.

— Ce altceva îţi mai aminteşti?

Fu pe punctul de a adăuga „băiete”, dar se abţinu.

— Nava, mai ales, spuse Rik, şi Spaţio-analiza.

Samia veni lângă Căpitan. Erau în picioare chiar în faţa lui Rik şi Samia se simţi din nou impresionată.

— Va să zică totul e adevărat? Şi atunci cum de a fost supus sondajului psihic?

— Într-adevăr, spuse Racety gânditor. Mai bine l-am întreba pe el. Ascultă omule, de oriunde oi fi, cum de ai fost sondat psihic?

Rik păru nesigur.

— Toţi spuneţi asta. Chiar şi Lona. Dar eu nu ştiu ce înseamnă.

— Atunci când ai încetat să-ţi mai aminteşti?

— Nu sunt sigur. Începu din nou cu disperare: Eram pe o navă.

— Ştim asta. Continuă.

Samia spuse:

— N-are niciun rost să latri, Căpitane. O să-i alungi şi bruma de minte care i-a mai rămas.

Rik era în întregime absorbit în efortul de a-şi limpezi gândurile şi asta nu mai lăsa loc nici unei emoţii. Spre propria lui mirare, rosti:

— Nu mi-e teamă de el, Doamnă. Încerc să-mi amintesc. Exista un pericol. Sunt sigur de asta. Un mare pericol pentru Florina, dar nu-mi pot aminti detaliile.

— Pericol pentru întreaga planetă? Samia îi aruncă o privire iute Căpitanului.

— Da. Pericolul era în curenţi.

— Ce curenţi? întrebă Căpitanul.

— Curenţii spaţiului.

Căpitanul îşi îndepărtă mâinile de corp, lăsându-le apoi să cadă.

— E o nebunie, spuse.

— Nu, nu. Lasă-l să continue. Samia căpătase din nou încredere. Buzele îi erau întredeschise, ochii negri îi străluceau şi, când zâmbi, îi apărură gropiţe în obraji. Ce sunt curenţii spaţiului?

— Elemente diferite, spuse Rik vag. Mai explicase o dată. Nu voia să mai treacă prin asta din nou.

Continuă într-un ritm rapid, aproape incoerent, vorbind pe măsură ce gândurile îi răsăreau, condus de fluxul lor.

— Am trimis un mesaj biroului local de pe Sark. Îmi amintesc de asta foarte clar. Am fost nevoit să fiu foarte atent. Era un pericol care mergea dincolo de Florina. Da. Dincolo de Florina. Plana deasupra întregii Căi Lactee.

Părea să fi pierdut orice contact cu cei care îl ascultau, părea să trăiască într-o lume a trecutului de unde răzbăteau ici-colo raze de lumină. Valona îi puse o mână consolatoare pe umăr şi spuse:

— Încetează!

Dar el păru să nu audă.

— Într-un fel, continuă el dintr-o răsuflare, mesajul meu a fost interceptat de vreun funcţionar de pe Sark. A fost o greşeală. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

Se încruntă şi continuă:

— Sunt sigur că l-am trimis reprezentanţei locale, pe lungimea de undă a Biroului. Credeţi că sub-eterul ar fi putut fi interceptat? Nici măcar n-a părut mirat de uşurinţa cu care a rostit cuvântul „sub-eter”. Poate că aştepta un răspuns, dar asta nu i se reflecta pe chip, pentru că spuse mai departe: Oricum, când am aterizat pe Sark, mă aşteptau.

Făcu din nou o pauză, de data asta mai lungă şi meditativă. Căpitanul nu o întrerupse; el însuşi părea că meditează.

Samia spuse totuşi:

— Cine te aştepta? Cine?

Rik răspunse:

— Nu… nu ştiu. Nu-mi pot aminti. Nu erau cei de la reprezentanţa locală. Era cineva de pe Sark. Îmi amintesc că am vorbit cu el. Ştia despre pericol. Am vorbit despre el. Sunt sigur de asta. Ne-am aşezat la o masă amândoi. Îmi amintesc masa. El s-a aşezat în faţa mea. Mi-e la fel de clar ca spaţiul. Am stat de vorbă o vreme. Mi se pare că nu eram deloc nerăbdător să dau detalii. Sunt sigur de asta. Ar fi trebuit să vorbesc întâi cu reprezentantul local al Biroului. Şi apoi el…

— Da? se precipită Samia.

— A făcut ceva. El… Nu, n-o să-mi mai amintesc nimic. Nimic!

Strigă ultimul cuvânt şi apoi se lăsă liniştea, o linişte care fu întreruptă pe neaşteptate de prozaicul bâzâit al comunicatorului de la încheietura mâinii Căpitanului.

Acesta se răsti:

— Ce este?

Vocea care îi răspunse era mlădioasă şi plină de respect:

— Un mesaj pentru Căpitan, de pe Sark. Se cere ca el să recepţioneze mesajul personal.

— Foarte bine. Am să fiu imediat în compartimentul sub-eteric.

Se întoarse către Samia:

— Doamnă, îmi permiteţi să vă amintesc că e ora mesei.

Observă că femeia era pe punctul de a protesta şi de a spune că nu îi era foame, dorind probabil să-l vadă plecat. Continuă mult mai diplomatic:

— Este de asemenea timpul să hrănim aceste creaturi. Sunt probabil obosiţi şi înfometaţi.

Samia rămase fără replică.

— Dar trebuie să-i văd din nou, Căpitane, mai spuse ea.

Racety se înclină tăcut. Putea să însemne aprobare sau refuz politicos.

Samia de Fife era tulburată. Studiile ei despre Florina îi satisfăceau o anumită aspiraţie intelectuală. Dar Misteriosul Caz Al Pământeanului Psiho-sondat (gândea întreaga istorie cu

majuscule) apela la ceva mult mai primitiv şi mai incitant. Îi aţâţa simpla curiozitate animalică.

Era un mister!

Trei lucruri o fascinau. Printre acestea nu-şi punea, în niciun caz, întrebarea rezonabilă (date fiind circumstanţele) dacă povestea omului era o iluzie sau o minciună deliberată, mai degrabă decât adevărul. Dacă s-ar fi îndoit o clipă de veridicitatea celor auzite însemna spulberarea misterului, ceea ce Samia nu putea permite.

Cele trei lucruri erau, deci, acestea:

1) Care era pericolul care ameninţa Florina sau, mai degrabă, întreaga Galaxie?

2) Cine era persoana care îl psiho-sondase pe Pământean?

3) De ce folosise respectiva persoană sonda psihică?

Era hotărâtă să analizeze în detaliu cazul până la obţinerea deplinei satisfacţii. Nimeni nu este atât de modest încât să nu se creadă un bun detectiv amator, iar Samia era departe de a fi modestă.

De îndată ce termină masa, se grăbi înapoi înspre arest. Îi porunci gărzii:

— Deschide uşa!

Omul rămase nemişcat, privind în gol. Spuse:

— Cu voia dumneavoastră, Doamnă, uşa va rămâne închisă.

Samia rămase cu gura căscată.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Dacă n-ai să deschizi uşa imediat, o să-l informez pe Căpitan.

— Cu voia dumneavoastră, Doamnă, uşa va rămâne închisă. Din ordinul strict al Căpitanului.

Samia năvăli la nivelurile superioare ale navei şi dădu buzna în cabina de comandă a Căpitanului ca o furtună în miniatură.

— Căpitane!

— Doamnă?

— Ai ordonat ca Pământeanul şi băştinaşa să fie ţinuţi departe de mine?

— Am impresia, Doamnă, că aţi fost de acord să-i interogaţi doar în prezenţa mea.

— Înainte de masă, da. Dar ai văzut şi dumneata că nu erau periculoşi.

— Am văzut doar că *păreau* inofensivi.

Samia fierbea.

— În cazul acesta, îţi ordon să vii cu mine chiar acum.

— Nu pot, Doamnă. Situaţia s-a schimbat.

— În ce sens?

— Vor fi supuşi unui interogatoriu de către autorităţile de pe Sark, iar până atunci cred că ar trebui lăsaţi singuri.

Pe Samia o copleşi uimirea, dar îşi reveni imediat.

— Doar n-ai de gând să-i predai Biroului Afacerilor Floriniene.

— Păi, încercă el să amâne răspunsul, asta a fost intenţia iniţială. Şi-au părăsit satul fără autorizaţie. De fapt, au părăsit planeta fără autorizaţie. În plus, au urcat clandestin pe o navă sarkiană.

— Asta au făcut-o din greşeală.

— Oare?

— În orice caz, dumneata ştiai deja toate faptele de care se făceau vinovaţi înainte de convorbirea cu ei.

— Dar numai în cursul acelei convorbiri am auzit ce a avut de spus Pământeanul, sau ce-o fi el.

— Cum adică *ce-o fi el*? Chiar dumneata ai spus că planeta Pământ există.

— Am spus că s-ar putea să existe. Dar, Doamnă, pot să-mi permit să vă întreb ce aţi dori să se facă cu aceşti oameni?

— Cred că povestea Pământeanului ar trebui investigată. Vorbeşte despre un pericol pe Florina şi despre cineva de pe Sark care, în mod deliberat, a încercat să ascundă pericolul autorităţilor competente. Cred că acest caz ar trebui adus la cunoştinţa tatălui meu. De fapt, eu însămi am să-i relatez totul de îndată ce voi găsi momentul potrivit.

Căpitanul spuse:

— Câtă abilitate!

— Eşti sarcastic, Căpitane?

Căpitanul se înroşi.

— Scuzaţi-mă, Doamnă. Mă refeream la prizonieri. Îmi permiteţi să vorbesc mai pe larg?

— Nu ştiu ce vrei să spui cu „mai pe larg”, dar presupun că poţi să începi.

— Mulţumesc. În primul rând, Doamnă, sper că nu minimalizaţi importanţa tulburărilor de pe Florina?

— Ce tulburări?

— Nu se poate să fi uitat incidentul de la bibliotecă.

— A fost omorât un membru al patrulei. Dă-o încolo, Căpitane!

— Şi un al doilea în această dimineaţă, Doamnă. Iar criminalul este un băştinaş. Nu e prea firesc ca băştinaşii să se apuce să omoare patrulele. Şi iată că au fost deja două crime, iar făptaşul n-a fost prins. Este singur? E vorba de un accident? Sau totul face parte dintr-un plan bine gândit?

— Se pare că dumneata eşti adeptul ultimei variante.

— Da, aşa e. Băştinaşul ucigaş a avut doi complici. Descrierea lor corespunde cu cea a prizonierilor noştri.

— Nu mi-ai spus niciodată asta!

— N-am vrut să vă alarmez, Doamnă. Amintiţi-vă însă că v-am spus de mai multe ori că ar putea fi periculoşi.

— Foarte bine. Şi ce reiese din toate astea?

— Şi dacă probabil crimele de pe Florina au fost doar nişte diversiuni pentru a distrage atenţia patrulelor, în timp ce aceştia doi s-au strecurat la bordul navei noastre?

— Pare o tâmpenie ce spui.

— Chiar aşa? De ce fug ei de pe Florina? Nu i-am întrebat. Să presupunem că fug de patrule pentru că ăsta e motivul cel mai plauzibil. Dintre toate locurile posibile, ar fugi chiar pe Sark? Şi pe o navă pe care vă aflaţi chiar dumneavoastră, Doamnă? Pe urmă, el susţine că este Spaţio-analist.

Samia se încruntă.

— Şi ce-i cu asta?

— Acum un an, a fost raportată dispariţia unui Spaţio-analist. Nu i s-a făcut prea mare publicitate poveştii. Eu am ştiut, desigur, pentru că nava mea a fost una dintre acelea care a cercetat spaţiul apropiat în căutarea navei lui. Oricine este în spatele acestor dezordini floriniene, a profitat de acest fapt, şi doar ştiind că dispariţia Spaţio-analistului le este cunoscută, asta este o dovadă că avem de-a face cu o organizaţie neaşteptat de eficientă.

— Dar s-ar putea ca Pământeanul şi Spaţio-analistul dispărut să nu aibă nicio legătură.

— Nicio legătură reală, Doamnă, desigur. Dar să credem că nu există niciun fel de legătură, ar însemna să ne bazăm prea mult pe coincidenţe. Avem de-a face cu un impostor. De aceea susţine că a fost supus sondei psihice.

— Chiar aşa?

— Cum putem noi dovedi că el *nu* este Spaţio-analist? Nu ştie alte detalii despre planeta Pământ în afară de faptul că e radioactivă. Nu poate pilota o navă. Nu ştie nimic despre Spaţio-analiză. Dar se justifică insistând că a fost psiho-sondat. Vedeţi, Doamnă?

Samia nu putu găsi un răspuns direct.

— Dar în ce scop? întrebă ea.

— Pentru ca dumneavoastră să faceţi exact ceea ce aţi spus că intenţionaţi să faceţi.

— Să investighez misterul?

— Nu, Doamnă. Să-l duceţi la tatăl dumneavoastră.

— Încă nu înţeleg.

— Sunt mai multe posibilităţi. În cazul cel mai bun, ar putea avea misiunea să vă spioneze tatăl, lucrând ori pentru Florina, ori şi mai probabil, pentru Trantor. Îmi imaginez că bătrânul Abel de Trantor va apărea cu siguranţă ca să-l identifice ca fiind un Pământean, dacă nu pentru alt motiv, atunci ca să pună Sarkul într-o poziţie proastă, cerând să afle adevărul despre acea imaginară sondare psihică. În cel mai rău caz, prizonierul nostru ar putea fi asasinul tatălui dumneavoastră.

— Căpitane!

— Doamnă?

— Dar asta e ridicol!

— S-ar putea, Doamnă. Dar dacă e aşa, Departamentul Securităţii este, de asemenea, ridicol. Sper că vă amintiţi că, înainte de prânz, am fost chemat să primesc un mesaj de pe Sark.

— Da.

— Acesta e mesajul.

Samia primi folia translucidă, acoperită cu litere roşii. Spunea: „Aveţi doi florinieni ca pasageri clandestini pe navă. Arestaţi-i imediat. Unul dintre ei ar putea susţine că e Spaţio-analist şi nu băştinaş florinian. Nu veţi întreprinde nimic în această privinţă. Sunteţi răspunzători de securitatea acestor oameni. Ei vor fi predaţi Depsec-ului. Rugăm extremă discreţie. Foarte urgent.”

Samia era uluită.

— Depsec, spuse ea. Departamentul Securităţii.

— Extremă discreţie, spuse Căpitanul. Am încercat să v-o spun mai pe ocolite, Doamnă, dar nu mi-aţi dat nicio şansă.

Ea spuse:

— Ce îi vor face?

— Nu pot spune cu precizie, spuse Căpitanul. Un suspect spion şi asasin nu se poate aştepta să fie tratat cu blândeţe. Probabil că ceea ce a pretins el că i s-a întâmplat va deveni realitate – va afla astfel cu adevărat ce este aceea o sondă psihică.

12. Detectivul

Cei Patru Mari Seniori îl priviră pe Seniorul de Fife, fiecare în felul său. Bort era mânios, Rune era amuzat, Balle era plictisit, iar Steen era înspăimântat.

Rune vorbi primul. Spuse:

— Înaltă trădare? Încerci să ne bagi în sperieţi cu două cuvinte? Ce înseamnă asta? Te-a trădat pe tine cineva? Pe Bort? Pe mine? Cine şi cum? Pe tot Sarkul, Fife! Aceste întruniri îmi întrerup orele de somn.

— Rezultatele, spuse Fife, s-ar putea să dea insomnii mult mai lungi. Nu mă refer la vreo trădare împotriva cuiva dintre noi, Rune, ci la trădarea Sarkului.

Bort spuse:

— Sark? Şi ce înseamnă asta, dacă nu noi?

— E poate un mit. Ceva în care sarkianul obişnuit crede.

— Nu înţeleg, gemu Steen. Vă contraziceţi tot timpul. Zău! Să terminăm odată.

Balle zise:

— Sunt de acord cu Steen.

Acesta din urmă păru uşurat.

Fife spuse:

— Şi eu sunt nerăbdător să ne explicăm acum, pe loc. Aţi auzit, presupun, de recentele tulburări de pe Florina.

Rune spuse:

— Depsec-ul raportează că mai mulţi membri ai patrulei au fost omorâţi. La asta te referi?

Bort izbucni iritat:

— Pe tot Sarkul, dacă tot trebuie să ţinem o conferinţă, hai să vorbim despre asta. Patrule omorâte! Merită să fie omorâte. Vreţi să spuneţi că un băştinaş poate să vină pur şi simplu la un gardian şi să-i spargă capul cu o bâtă? Cum s-a putut întâmpla ca un băştinaş să se apropie de o patrulă cu o bâtă în mână, când putea fi prefăcut în scrum de la douăzeci de paşi? Pe tot Sarkul! Eu aş scutura bine toate patrulele astea, de la căpitan la recrut, şi i-aş trimite pe incompetenţi în misiune pe o navă. Nu fac altceva decât să acumuleze grăsime. Duc o viaţă prea uşoară. La fiecare 5 ani, ar trebui să instituim legea marţială pe Florina şi să o curăţăm de turbulenţi. Asta i-ar ţine şi pe băştinaşi liniştiţi, şi pe oamenii noştri activi.

— Ai terminat? întrebă Fife.

— Pentru moment, da. Dar am să mai revin. E vorba şi despre investiţia mea acolo, ştii. S-ar putea să nu fie atât de mare ca a ta, Fife, dar e destul de mare ca să mă îngrijoreze.

Fife ridică din umeri. Se întoarse brusc către Steen.

— Dar tu? Ai auzit de tulburări?

— Da, răspunse Steen prompt. Vreau să spun că… am auzit ce spuneaţi…

— N-ai citit anunţurile Depsec-ului?

— Mă rog… Steen deveni brusc interesat de unghiile lui lungi, ascuţite şi uşor lăcuite. Continuă: N-am întotdeauna vreme să citesc *toate* anunţurile. N-am ştiut că mi se cere aşa ceva. De fapt, – îşi luă inima-n dinţi şi se uită drept la Fife – n-am ştiut că îmi impui tu regulile. Zău!

— Dar nici nu fac aşa ceva, spuse Fife. Totuşi, deoarece tu nu cunoşti niciun detaliu, lasă-mă să-ţi fac un rezumat. Şi ceilalţi s-ar putea să-l găsească interesant.

Era surprinzător în cât de puţine cuvinte puteau fi descrise evenimentele petrecute în 24 de ore, şi cât de plat sunau. La început, se făcu o referire neaşteptată la textele Spaţio-analitice. Apoi se aminti lovitura primită în cap de către o patrulă care a murit, două ore mai târziu, în urma fracturii craniene. Apoi o urmărire terminată fără rezultate în bârlogul unui agent trantorian. Apoi un al doilea membru al patrulei ucis în zori de către un criminal care purta uniformă de gardian, după care moartea agentului trantorian, câteva ore mai târziu.

— Dacă doriţi ultimele ştiri pe scurt, termină Fife discursul, puteţi adăuga şi asta şirului de crime: acum câteva ore un cadavru, sau mai degrabă rămăşiţele unuia, a fost găsit în Parcul Oraşului, pe Florina.

— Cadavrul cui? întrebă Rune.

— O clipă, vă rog. Chiar lângă el, s-a găsit o grămadă de cenuşă care părea să fie ceea ce rămăsese din nişte haine carbonizate. Orice obiect de metal fusese cu grijă îndepărtat, dar analiza cenuşii a dovedit că fusese vorba de o uniformă de gardian.

— O fi amicul nostru care se dă drept altcineva? întrebă Balle.

— Puţin probabil, spuse Fife. Cine l-ar ucide în secret?

— Sinucidere, spuse Bort maliţios. Cum îşi imagina nenorocitul că o să ne scape printre degete? Cred că a avut

parte de o moarte mai uşoară. Am să mă ocup personal să aflu cine sunt responsabilii de faptul că omul nostru a ajuns să se sinucidă, şi am să le pun şi lor în mână un dezintegrator cu o singură încărcătură.

— Puţin probabil, spuse Fife din nou. Dacă omul s-a sinucis, înseamnă că întâi s-a omorât, apoi şi-a scos uniforma, a transformat-o în cenuşă, a îndepărtat toate piesele de metal şi a mai şi scăpat de ele. Ori şi-a scos întâi uniforma, a făcut-o cenuşă, a îndepărtat cataramele de metal, a ieşit din peşteră dezbrăcat pentru a scăpa de ele, apoi s-a întors şi s-a sinucis.

— Cadavrul era într-o peşteră? întrebă Bort.

— Da. Într-una din peşterile ornamentale din Parc.

— Înseamnă că a avut destul timp la dispoziţie şi un loc potrivit, spuse Bort arţăgos. N-avea chef să dea la iveală şi el o teorie. Ar fi putut să scoată piesele de metal întâi şi apoi…

— Ai încercat vreodată să scoţi cataramele şi galoanele de pe vreo uniformă care n-a fost întâi arsă? a întrebat Fife sarcastic. Şi îmi poţi sugera vreun motiv, în cazul în care corpul ar fi fost al impostorului, după sinucidere? În afară de asta, am un raport de la medicii care au studiat structura oaselor. Scheletul nu este nici al unui membru al patrulei, nici al unui florinian. Este al unui sarkian.

Steen strigă:

— Într-adevăr?

Bătrânii ochi ai lui Balle se deschiseră larg; dinţii de metal ai lui Rune, care, prinzând câte o rază de lumină, adăugau puţină viaţă cubului crepuscular în care era aşezat, dispărură îndată ce închise gura. Până şi Bort fu luat pe nepregătite.

— Mă urmăriţi? întrebă Fife. Acum vedeţi de ce a fost scos metalul de pe uniformă. Acela care l-a omorât pe sarkian dorea ca cenuşa să fie luată drept rămăşiţele hainelor sarkianului, scoase şi incinerate înainte de a fi ucis, pentru ca noi să credem că este vorba despre o sinucidere sau o încăierare oarecare, fără nicio legătură cu amicul nostru îmbrăcat în patrulă. Ceea ce n-a ştiut, este că analiza cenuşii poate face distincţia între kyrtul hainelor unui sarkian şi materialul ordinar din care e făcută uniforma patrulelor, chiar dacă galoanele şi cataramele au fost îndepărtate. Deci, datorită sarkianului mort şi cenuşii uniformei de patrulă, putem presupune că undeva, în Oraşul Superior, există un Oficial viu îmbrăcat cu haine sarkiene. Florinianul

nostru, deghizat în patrulă destul de multă vreme, şi considerând că pericolul este tot mai mare, s-a decis să facă pe Aristocratul. Şi a făcut asta în singurul mod în care putea s-o facă.

— A fost prins? întrebă Bort cu voce groasă.

— Nu, n-a fost.

— De ce nu? Pe tot Sarkul, de ce nu?

— Va fi prins, spuse Fife pe un ton indiferent. Pentru moment, avem lucruri mai importante de pus la punct. Această ultimă atrocitate este o nimica toată dacă ar fi să comparăm.

— Treci la subiect! îi ceru Rune imediat.

— Răbdare! În primul rând aş vrea să vă întreb dacă vă mai amintiţi de Spaţio-analistul dat dispărut anul trecut.

Steen chicoti.

Bort spuse cu dispreţ:

— Iarăşi chestia asta?

Steen întrebă:

— E vreo legătură? Ori avem de gând să discutăm din nou aiurea despre afacerea aia de anul trecut? Sunt obosit.

Fife rămase nemişcat. Spuse:

— Întâmplările astea de ieri şi de alaltăieri au început cu o cerere de material Spaţio-analitic, la biblioteca din Oraşul Superior. Pentru mine legătura este destul de clară. Pot să vă lămuresc şi pe voi. Am să încep descriind cei trei oameni implicaţi în incidentul de la Bibliotecă şi v-aş ruga să nu mă întrerupeţi câteva momente. În primul rând, Oficialul. El este cel periculos dintre cei trei. Pe Sark, avea un dosar excelent, fiind inteligent şi credincios. Din nefericire, şi-a folosit abilităţile împotriva noastră. El este, fără îndoială, responsabil de toate cele patru crime. Am putea afirma că e un record pentru oricine. Luând în considerare că cei patru includ doi membri ai patrulelor şi un sarkian, trebuie să recunoaşteţi că e cu totul remarcabil pentru un băştinaş. În plus, încă nu l-am prins. A doua persoană implicată este o femeie băştinaşă. E o ţărancă needucată şi lipsită de interes. Totuşi, în ultimele zile cercetările s-au extins foarte mult şi îi cunoaştem istoria. Părinţii ei au fost membri ai organizaţiei „Sufletul kyrtului”, dacă vreunul dintre voi îşi aminteşte conspiraţia aia ridicolă, înăbuşită fără nicio problemă, acum vreo 20 de ani. Asta ne duce la cea de-a treia persoană, cea mai neobişnuită dintre toate trei. Această a treia persoană

n-a fost altcineva decât un biet muncitor într-o fabrică şi idiot, pe deasupra.

Bort dădu drumul aerului din plămâni să iasă brusc, iar Steen chicoti din nou. Ochii lui Balle rămaseră închişi, iar Rune rămase nemişcat în întuneric.

Fife spuse:

— Cuvântul „idiot” nu e folosit în sens figurat. Depsec-ul nu şi-a cruţat eforturile, însă istoria lui n-a putut fi dezgropată cu mai mult de zece luni în urmă. La vremea aceea a fost găsit într-un sat, la periferia principalei metropole floriniene, într-o stare de totală idioţie. Nu putea nici merge, nici vorbi. Nu putea nici măcar să se hrănească. Reţineţi vă rog că a apărut la câteva săptămâni după dispariţia Spaţio-analistului. De asemenea, puteţi reţine că, doar în câteva luni, a învăţat să vorbească şi chiar a putut să lucreze într-o fabrică de kyrt. Ce fel de idiot e în stare să înveţe atât de repede?

Steen începu, aproape nerăbdător:

— Păi, dacă ar fi psiho-sondat cum trebuie, s-ar putea aranja să… Vocea i se stinse.

Fife spuse sardonic:

— Nici nu mă pot gândi la un specialist mai competent în privinţa acestui subiect. Totuşi, chiar şi fără părerea expertă a lui Steen, la acelaşi lucru m-am gândit şi eu. Era singura explicaţie posibilă. Sondarea psihică ar fi putut avea loc doar pe Sark sau în Oraşul Superior, pe Florina. Ca lucru de simplă rutină, cabinetele doctorilor din Oraşul Superior au fost verificate. Nu s-a descoperit însă nicio urmă de sondare psihică neautorizată. A fost ideea unuia dintre agenţii noştri să verifice fişele doctorilor care muriseră de când idiotul îşi făcuse prima oară apariţia. O să am grijă să fie avansat pentru ideea asta. Am reuşit să găsim fişa omului care ne interesa. Idiotul fusese adus, pentru un control fizic general, cam cu şase luni în urmă, de către ţăranca despre care am mai pomenit. Aparent, lucrul acesta a fost făcut în secret, din moment ce ea a absentat de la lucru în ziua aceea, sub un cu totul alt pretext. Doctorul l-a examinat pe pacient şi a întocmit un raport. Momentul interesant vine abia acum. Doctorul era unul dintre aceia care au cabinete şi în Oraşul Superior şi în cel Inferior. Era unul dintre acei idealişti care cred că băştinaşii merită o îngrijire medicală de primă clasă. A fost un om metodic şi a păstrat rapoarte

duble, în ambele cabinete, pentru a evita deplasarea inutilă cu liftul. De asemenea, în dosarele lui, nu practica nicio segregaţie între florinieni şi sarkieni. Dar fişa idiotului în cauză nu a fost duplicată, fiind vorba de *singurul* caz de acest fel. Oare de ce? Dacă, dintr-un motiv oarecare, se hotărâse din proprie iniţiativă, să nu facă o copie a fişei respective, de ce a trebuit ca ea să apară în fişierul din Oraşul Superior? De ce nu în fişierul din Oraşul Inferior, unde fusese consultat pacientul? În fond, era vorba de un florinian. Fusese adus de către o băştinaşă. Toate astea au fost înregistrate în detaliu în copia pe care am găsit-o. Nu există decât un singur răspuns la această dilemă. Fişa a intrat în ambele dosare, dar a fost distrusă în fişierul din Oraşul Inferior, de către cineva care nu ştia că mai există o copie în cabinetul din Oraşul Superior. Acum să trecem mai departe. Inclusă în fişa examinării idiotului era şi o notaţie foarte clară care exprima intenţia doctorului de a raporta Depsec-ului ceea ce descoperise. Acest lucru era foarte corect. Orice caz de sondare psihică poate implica o acţiune criminală sau chiar subversivă. Numai că raportul respectiv către Depsec n-a mai fost făcut niciodată. În mai puţin de o săptămână, doctorul a murit într-un accident de circulaţie. Coincidenţele încep să fie cam prea multe, nu-i aşa?

Balle deschise ochii. Spuse:

— Ce ne spui tu, seamănă a roman poliţist.

— Da, strigă Fife cu satisfacţie, un roman poliţist. Şi, pentru moment, eu sunt detectivul.

— Cine sunt cei acuzaţi? întrebă Balle cu o şoaptă obosită.

— Nu încă. Lasă-mă să fac pe detectivul încă puţin.

Chiar în mijlocul a ceea ce Fife considera a fi cea mai periculoasă criză cu care se confruntase Sarkul vreodată, descoperi brusc că se distra copios. Spuse:

— Hai să abordăm povestea de la celălalt capăt. Să uităm pentru o clipă de idiot şi să ne amintim de Spaţio-analist. Prima oară când auzim de el, este cu ocazia notificării Biroului Transporturilor conform căreia nava urmează să aterizeze. Un mesaj primit de la el mai devreme însoţeşte nota respectivă. Spaţio-analistul nu mai soseşte. Nu poate fi localizat nicăieri în spaţiu. Mai mult, mesajul trimis către Spaţio-analist, înaintat către B.T., a dispărut. BSI-ul a susţinut că noi am ascuns în mod deliberat mesajul. Depsec-ul a crezut că ei inventau un mesaj

fictiv, cu scopuri propagandistice. Acum însă, am impresia că şi noi şi ei greşeam. Mesajul fusese trimis, dar nu fusese ascuns de guvernul sarkian.

Hai să inventăm pe cineva şi, pentru moment, să-i zicem X. X are acces la dosarele B.T.-ului. El află despre acest Spaţio-analist şi mesajul lui, având inteligenţa şi abilitatea de a acţiona rapid. Aranjează în aşa fel încât trimite o sub-etergramă secretă către nava Spaţio-analistului, făcându-l să aterizeze pe un mic spaţiodrom privat. Omul se conformează şi X îl întâlneşte acolo.

X luase cu el mesajul apocaliptic al Spaţio-analistului. Pot exista două motive pentru care a făcut-o: în primul rând, ca să îngreuneze posibilitatea unei detectări, eliminând o probă; în al doilea rând, îi putea servi, probabil, pentru a câştiga încrederea Spaţio-analistului nebun. Dacă el simţea că nu putea vorbi decât propriilor lui superiori, şi asta era cât se poate de probabil, X îl putea convinge să se confeseze, dovedindu-i că este deja în posesia principalelor puncte ale istoriei.

Fără îndoială, Spaţio-analistul a vorbit. Indiferent cât de lipsită de coerenţă, nebunească şi imposibilă trebuie să fi fost expunerea lui, X şi-a dat seama că o putea foarte bine folosi pentru propagandă. Apoi, acest X şi-a trimis scrisoarea lui şantajistă către Marii Seniori, adică noi. Felul în care a procedat, după un plan minuţios, corespunde probabil, în cele mai mici detalii, acţiunilor pe care eu le-am atribuit, la vremea aceea, Trantorului. În cazul în care noi nu am cădea de acord cu el, intenţionează să saboteze producţia floriniană de kyrt prin zvonuri de distrugere, până ce va forţa capitularea.

Dar a făcut apoi prima lui greşeală. Ceva l-a speriat. Vom vedea despre ce-i vorba puţin mai târziu. În orice caz, el a hotărât că va trebui să aştepte înainte de a continua. Însă aşteptarea implica o complicaţie. X n-a crezut povestea Spaţio-analistului, dar nu este nicio îndoială că Spaţio-analistul însuşi a fost extrem de sincer. X urma să aranjeze lucrurile în aşa fel încât omul să fie de acord să nu trâmbiţeze încă apocalipsa.

Spaţio-analistul nu putea să lase să se întâmple asta decât în cazul în care mintea lui ar fi fost scoasă din funcţiune. X ar fi putut să-l omoare, dar părerea mea este că Spaţio-analistul îi era necesar ca sursă de obţinere a unor informaţii suplimentare (în fond, el nu ştia nimic despre Spaţio-analiză şi nu-şi putea duce la bun sfârşit şantajul fără nişte informaţii credibile), şi,

probabil, ca răscumpărare în cazul în care şantajul lui ar fi dat greş. În orice caz, a folosit o sondă psihică. După tratament nu mai avea un Spaţio-analist, ci un idiot fără minte care, pentru o vreme, n-avea să-i facă niciun necaz. După un timp, omul urma să-şi recapete memoria.

Următorul pas? Urma să se asigure că, în răstimpul aşteptării de un an de zile, Spaţio-analistul nu va fi descoperit, că nicio persoană de oarecare importanţă n-o să-l vadă nici măcar în rolul său de idiot. Aşa că a procedat cu o simplitate de necrezut. Şi-a cărat omul pe Florina şi, timp de aproape un an, Spaţio-analistul a fost pur şi simplu un băştinaş fără minte, care muncea într-o fabrică de kyrt. Presupun că în timpul acelui an, el sau vreun subordonat de încredere, a vizitat localitatea unde-şi „plantase” creatura, să vadă dacă omul era în siguranţă şi dacă starea lui de sănătate era rezonabilă. Într-una din aceste vizite el a aflat, în vreun fel, că omul lui fusese dus la un doctor care-şi dăduse seama că fusese psiho-sondat. Doctorul a murit şi raportul lui a dispărut, cel puţin din cabinetul aflat în Oraşul Inferior. Aici a greşit X. Nu s-a gândit niciodată că un duplicat ar putea exista în cabinetul de sus.

Apoi a făcut a doua greşeală. Idiotul a început să-şi recapete minţile puţin prea repede şi Oficialul satului a fost destul de isteţ ca să-şi dea seama că la mijloc era ceva mai mult decât o simplă idioţenie. Poate că fata care a avut grijă de om, i-a povestit Oficialului despre psiho-sondare. E doar o presupunere.

Asta a fost povestea.

Fife îşi împreună mâinile lui mari, aşteptând reacţia celorlalţi.

Rune interveni primul. Lumina se aprinsese în cubul în care se afla, iar el şedea acolo clipind şi zâmbind. Spuse:

— O poveste destul de anostă. Dacă aş mai fi stat puţin în întuneric, aş fi adormit.

— După câte pot să-mi dau seama, spuse Balle încet, ai creat o structură la fel de şubredă ca cea de anul trecut. Nouă zecimi din ea e formată din supoziţii.

— Apă de ploaie! spuse Bort.

— Şi, mă rog, cine-i X ăsta? întrebă Steen. Dacă nu ştii cine-i X, povestea nu are niciun sens. Căscă delicat, acoperindu-şi dinţii mici şi albi cu un deget îndoit.

Fife spuse:

— Cel puţin unul dintre voi a văzut esenţa problemei. Identitatea lui X este nucleul afacerii. Luaţi în considerare caracteristicile pe care X ar trebui să le posede, dacă analiza mea este corectă. În primul rând, este un om care are legături în Serviciul Civil. Este un om care poate ordona o sondare psihică. Este o persoană care crede că poate pune la cale o campanie eficientă de şantaj. Este un om care-l poate duce pe Spaţio-analist de pe Sark pe Florina, fără nicio problemă. Poate, de asemenea, aranja moartea unui doctor de pe Florina. Cu siguranţă că nu e un terchea-berchea.

De fapt, este o persoană foarte clar definită. Trebuie să fie un Mare Senior. Nu credeţi?

Bort se ridică de pe scaun. Capul îi dispăru, apoi se aşeză din nou. Steen izbucni într-un râs isteric. Ochii lui Rune, pe jumătate îngropaţi în grăsime, scoteau scântei. Balle dădea încet din cap.

Bort ţipă:

— Pe tot Spaţiul! Cine este acuzatul, Fife?

— Deocamdată nimeni. Fife rămase netulburat. Nimeni în particular. Să privim lucrurile în felul ăsta. Noi suntem cinci. Niciun alt om de pe Sark n-ar fi putut face ceea ce a făcut X. Doar unul din noi cinci. Asta e clar. Dar despre cine e vorba? Pentru început, o să afirm că nu sunt eu acela.

— Şi noi să te credem pe cuvânt, nu-i aşa? mârâi Rune.

— Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt, i-o întoarse Fife. Eu sunt singurul fără vreun motiv. Scopul lui X este să câştige controlul asupra industriei kyrtului. Iar eu *am* controlul. O treime din solul Florinei îmi aparţine. Fabricile, uzinele şi flota de transport pe care eu le am îmi pot folosi pentru a ruina, dacă doresc, pe oricare dintre voi. Nu trebuie să mă pretez la cine ştie ce şantaj complicat.

Striga mai tare decât vocile lor la un loc.

— Ascultaţi-mă! Voi ăştialalţi aveţi toate motivele posibile. Rune are cel mai mic continent şi cele mai puţine posesiuni. Ştiu că nu-i place asta. Şi nu poate pretinde că-i place. Balle are obârşia cea mai veche. A fost o vreme când familia lui domnea peste întreg Sarkul. Probabil că n-a uitat asta. Bort resimte faptul că votul lui nu prea e luat în seamă în consiliu şi că nu are, deci, posibilitatea să se impună în teritoriile lui în maniera „dezintegratoare” care i-ar fi plăcut. Steen are gusturi rafinate, iar finanţele lui cam scârţâie. Necesitatea unor fonduri

suplimentare este foarte presantă. Există deci toate motivele posibile. Invidia. Setea de putere. Avariţia. Problemele de prestigiu. Deci, care din voi este omul?

În bătrânii ochi ai lui Balle apăru o luminiţă maliţioasă.

— Chiar nu ştii?

— Nu contează. Ia ascultaţi ce am de zis. Am spus că ceva l-a speriat pe X (să-i spunem încă X) după primele lui scrisori pe care ni le-a trimis. Ştiţi ce? E vorba de prima noastră întrunire, în cadrul căreia eu am pledat pentru necesitatea unei acţiuni concertate. X a fost aici. X a fost şi este unul dintre noi. Şi-a dat seama că acţiunea concertată însemna pentru el eşec. Îşi făcuse socoteala că va câştiga, pentru că ştia că idealul nostru rigid de autonomie continentală ne va ţine separaţi până în ultimul moment şi chiar şi după aceea. A văzut că a greşit şi s-a hotărât să aştepte până ce alarma se va risipi, pentru a-şi putea vedea de treabă din nou.

Numai că greşeşte. Noi vom acţiona în continuare uniţi şi nu există decât o singură posibilitate de a o face în siguranţă, considerând că X este unul dintre noi. Autonomia continentală este pe sfârşite. Este un lux pe care noi nu ni-l mai putem permite, pentru că planurile lui X se vor termina cu înfrângerea economică a celorlalţi patru sau cu intervenţia Trantorului. Eu însumi sunt singurul în care pot avea încredere, aşa că de acum înainte voi conduce un Sark unit. Sunteţi alături de mine?

Ceilalţi săriră de pe locurile lor ţipând. Bort îşi agita pumnul, în colţul buzelor avea o spumă uşoară.

Din punct de vedere fizic, nu puteau face nimic. Fife zâmbi. Fiecare dintre ei era pe alt continent. Îşi putea permite să stea la biroul lui şi să îi privească făcând spume la gură. Zise:

— N-aveţi de ales. În răstimpul de un an care a trecut de la prima noastră întâlnire, am făcut şi eu nişte pregătiri. În timp ce voi patru participaţi liniştiţi la întrunire, ascultându-mă, oamenii mei au pus mâna pe flota de război, preluând comanda.

— Trădare! au urlat ei într-un glas.

— Trădare apropo de autonomia continentală, replică Fife. Însă loialitate faţă de Sark.

Degetele lui Steen se împletiră nervos, unghiile lăcuite în roz fiind singura pată de pe pielea lui.

— Dar e vorba de X. Chiar dacă X este unul dintre noi, există trei nevinovaţi. Eu nu sunt X. Aruncă o privire otrăvitoare în jurul lui. E unul din ceilalţi.

— Aceia dintre voi care sunt nevinovaţi vor face parte din guvernul meu, dacă vor dori. N-au nimic de pierdut.

— Dar nu vrei să spui cine-i nevinovat, ţipă Bort. Din cauza acestui X, pe noi... pe noi... Se opri cu respiraţia tăiată.

— Nicidecum. În 24 de ore voi afla cine este X. Încă nu v-am spus. Spaţio-analistul despre care am tot discutat este acum în mâinile mele.

Tăcură cu toţii. Se priviră reciproc cu reţinere şi suspiciune.

Fife chicoti.

— Vă întrebaţi care din voi ar putea fi X. Fiţi siguri că unul dintre voi o ştie prea bine. Iar în decurs de 24 de ore, vom şti cu toţii. Ţineţi minte, domnilor, sunteţi lipsiţi de apărare. Navele de război sunt ale mele. Rămas bun!

Gestul lui fu unul de concediere.

Dispărură unul câte unul, ca nişte stele în adâncul neantului, eliminate din câmpul vizual de trecere a unei nave spaţiale uriaşe, aflate în derivă.

Steen fu ultimul care se pregătea să plece.

— Fife, spuse el cu glas tremurător.

Fife ridică privirea.

— Da? Vrei să mărturiseşti acum, că suntem doar noi doi? Tu eşti X?

Chipul lui Steen se schimonosi alarmat.

— Nu, nu. Zău. Vroiam doar să te întreb dacă într-adevăr ai vorbit serios. Vreau să spun... toate chestiile astea cu autonomia continentală. Chiar aşa?

Fife ridică privirea către bătrânul cronometru din perete.

— Rămas bun.

Steen scânci. Mâna i se îndreptă către butonul de contact şi dispăru la rândul său.

* * *

Fife rămase împietrit pe locul său. Odată cu terminarea conferinţei şi cu risipirea emoţiilor, depresia îl copleşi. Gura lui lipsită de buze părea o rană adâncă pe chipul mare.

Toate calculele începeau cu acest fapt: că Spaţio-analistul era nebun, fără îndoială. Dar în jurul acestui nebun se întâmplaseră o grămadă de lucruri. Oare Junz de la BSI îşi

pierduse un an în căutarea unui nebun? Să fi fost el atât de încăpăţânat încât să-şi continue vânătoarea de iluzii?

Fife nu mărturisise asta nimănui. Abia dacă îndrăznea să şi-o mărturisească sieşi. Şi dacă Spaţio-analistul nu fusese niciodată nebun? Şi dacă distrugerea ameninţa într-adevăr lumea kyrtului?

Secretarul florinian se furişă în faţa Marelui Senior, şi spuse cu vocea lui palidă şi uscată:

— Domnule!

— Ce este?

— Nava cu fiica dumneavoastră a aterizat.

— Spaţio-analistul şi băştinaşa sunt în siguranţă?

— Da, domnule.

— Ai grijă ca absenţa mea să nu fie băgată de seamă, întrerupe sistemul de comunicaţii până ce voi sosi… Sunt ştiri de pe Florina?

— Da, domnule. Oficialul este sub supraveghere şi va fi adus pe Sark.

13. Navigatorul

Luminile portului străluciră la unison, pe măsură ce crepusculul se adânci. În Portul 9, ca şi în restul porturilor pentru iahturi, lumina era tot timpul constantă, o lumină blândă, asemenea celei solare, fără însă a varia în funcţie de aceasta.

Marqis Genro îşi putea da seama că ziua trecuse doar după faptul că, intrând în port, lăsase în urma sa luminile colorate ale Oraşului scăldat în noapte. Acelea străluceau pe fondul cerului întunecat, dar în niciun caz nu puteau avea pretenţia să înlocuiască lumina zilei.

Genro se opri chiar la intrarea principală, fără să pară deloc impresionat de gigantica potcoavă cu cele trei duzini de hangare şi cinci piste de decolare. Era obişnuit cu toate acestea, asemenea oricărui navigator experimentat.

Dădu la iveală o ţigară lungă, violetă, care avea la un capăt o dungă subţire de kyrt argintiu şi o duse la buze. Îşi făcu palmele căuş în jurul vârfului şi îl privi strălucind verde, pe măsură ce inhala. Ardea încet, fără să lase niciun fel de scrum. Un fum de culoarea smaraldului îi ieşea prin nări. Murmură:

— Treaba merge, ca de obicei!

Un membru al comitetului, în costum de iaht, doar cu un ecuson discret deasupra unui nasture al tunicii, indicându-i funcţia, venise iute să-l întâmpine pe Genro, evitând cu grijă să pară prea grăbit.

— Ah, Genro! Şi de ce n-ar merge treaba ca de obicei?

— Salut, Doty. Mă gândeam doar că, cu toată vânzoleala asta, i-ar fi putut trece prin cap cuiva să închidă porturile. Slavă Sarkului că nu s-a întâmplat aşa.

Membrul comitetului deveni sobru.

— Ştii, s-ar putea să se ajungă şi la asta. Ai auzit cele mai recente ştiri?

Genro rânji.

— Cine mai poate face diferenţa între cele mai recente şi cele mai puţin recente?

— Păi, ai auzit că lucrurile s-au mai limpezit cu băştinaşul criminal?

— Vrei să spui că l-au prins? Asta n-am auzit-o.

— Nu, nu l-au prins. Dar au aflat că nu este în Oraşul Inferior!

— Nu? Şi atunci unde este?

— Păi, unde să fie? Aici, în Oraşul Superior.

— Pe naiba, chiar aşa? Ochii lui Genro se lărgiră, apoi se îngustară, neîncrezători.

— Zău, spuse membrul comitetului, puţin ofensat. Ştiu sigur. Patrulele treceau în sus şi-n jos pe Autostrada Kyrtului. Au încercuit Parcul Oraşului şi folosesc Arena Centrală ca centru de comandă şi coordonare. Toate astea sunt autentice.

— Mă rog, s-ar putea. Privirea lui Genro alunecă peste navele aflate în hangare. Cred că n-am mai fost la 9 de două luni. Au mai apărut nave noi?

— Nu. Adică da. *Săgeata de Foc* a lui Hjordesse.

Genro dădu din cap.

— P-aia am văzut-o. Nu-i decât crom şi nimic altceva. Nu-mi place să mă gândesc că va trebui, până la urmă, să-mi proiectez singur una.

— Vinzi *Cometa V*?

— O s-o vând sau o s-o arunc. M-am plictisit de modelele astea noi. Sunt prea automate. Cu releele şi computerele lor de traiectorie, nu mai au nimic de-a face cu sportul.

— Ştii, i-am auzit şi pe alţii spunând acelaşi lucru, fu de acord membrul comitetului. Dacă am să aflu că vreun model mai vechi în stare bună, e de vânzare, am să te anunţ.

— Mulţumesc. Te superi dacă dau o raită pe-aici?

— Bineînţeles că nu, dă-i drumul! Membrul comitetului rânji, făcu cu mâna şi se îndepărtă.

Genro se plimba încet, cu ţigara pe jumătate fumată între buze. Se opri la fiecare hangar ocupat, cercetându-l din ochi cu minuţie.

La Hangarul 26 deveni brusc interesat. Privi peste bariera joasă şi spuse:

— Domnule?

Apelul era făcut pe un ton interogativ, politicos, dar, după o pauză de câteva momente, trebui să strige din nou, ceva mai răspicat şi mai puţin politicos.

Aristocratul care ieşi la iveală nu arăta prea grozav. În primul rând, nu era îmbrăcat în costum de iahting. În al doilea rând, era neras, iar chipiul ponosit îi stătea pe cap într-un mod cam neobişnuit. Părea să-i acopere jumătate din faţă. În al treilea rând, avea o atitudine de prudenţă suspicioasă.

Genro spuse:

— Sunt Markis Genro. E nava dumneavoastră, domnule?

— Da, este. Vorbi rar şi încordat.

Genro se făcu că nu observă asta. Îşi dădu capul pe spate şi privi cu atenţie silueta iahtului. Scoase dintre buze ceea ce mai rămăsese din ţigară, aruncând-o în aer. Înainte de a ajunge în punctul cel mai înalt al curbei pe care urma să o descrie, ţigara se volatiliză cu un mic flash.

Genro spuse:

— V-ar deranja dacă aş intra?

Celălalt ezită, apoi se dădu la o parte. Genro intră.

Spuse:

— Ce fel de motor are nava, domnule?

— De ce întrebaţi?

Genro era înalt, slab, cu ochi întunecaţi şi părul tăiat scurt, perie. Era mai înalt decât celălalt cu o jumătate de cap, iar zâmbetul îi dezvelea dinţii albi şi regulaţi. Spuse:

— Ca să fiu sincer, am de gând să-mi cumpăr o altă navă.

— Vreţi să spuneţi că vă interesează asta?

— Nu ştiu. Ceva în genul ăsta, poate, dacă preţul e acceptabil. Dar, oricum, poate nu vă deranjează dacă arunc o privire la tabloul de comandă şi la motoare.

Aristocratul rămase tăcut.

Vocea lui Genro deveni ceva mai rece.

— Dacă se poate, bineînţeles. Se întoarse cu spatele.

Aristocratul spuse:

— S-ar putea să vând. Se scotoci prin buzunare. Uite permisul!

Genro îl privi pe ambele feţe, cu o privire experimentată. I-l înapoie.

— Dumneavoastră sunteţi Deamone?

Aristocratul aprobă din cap.

— Puteţi intra, dacă doriţi.

Genro aruncă o privire către marele cronometru al portului, ale cărui limbi fosforescente străluceau chiar şi-n lumina puternică, indicând începutul celei de-a doua ore după apus.

— Mulţumesc. După dumneavoastră.

Aristocratul se scotoci prin buzunare din nou şi dădu la iveală un port-chei, întinzându-l lui Genro.

— O puteţi lua înainte.

Genro luă cheile. Căută printre ele pe cea marcată cu codul navei. Celălalt nu făcu niciun gest să-l ajute.

În cele din urmă, Genro spuse:

— Presupun că asta e.

Se îndreptă către rampa îngustă şi privi cu atenţie.

— Nu văd… A, da, spuse şi păşi. Încet, fără zgomot, uşa se dăduse în lături şi Genro se trezi în întuneric. Ventilaţia porni automat, în vreme ce uşa se închidea în spatele lor. Uşa interioară se deschise la rândul ei şi, de îndată ce păşiră la bordul navei, lumini albe se aprinseră automat.

* * *

Myrlyn Terens n-avea de ales. Nici nu-şi mai amintea vremurile îndepărtate în care avea posibilitatea să aleagă. Timp de trei ore lungi şi fără speranţă, rămăsese lângă nava lui Deamone, aşteptând, incapabil să facă altceva. Până acum nu se întâmplase nimic. Nu întrezărea altceva decât o eventuală capturare.

Apoi apăruse tipul ăsta, cu ochii pe navă. Să aibă de-a face cu el era curată nebunie. Îi era imposibil să nu se dea de gol la o atât de mică depărtare. Dar, pe de altă parte, nici nu mai putea rămâne unde era.

Cel puţin în interiorul navei putea găsi ceva de mâncare. Curios că nu-i trecuse prin cap până acum.

Da, era ceva de mâncare.

Terens spuse:

— E aproape ora mesei. Vreţi să mâncaţi ceva?

Celălalt abia dacă aruncase o privire peste umăr.

— Mulţumesc, poate mai târziu.

Terens nu insistă. Îl lăsă să bântuie prin navă, iar el se repezi la carnea conservată şi fructele păstrate în vid. Bău apoi cu sete. Vizavi de bucătărie era un duş. Închise uşa şi se pregăti să facă o baie. Era o plăcere să-şi poată scoate în sfârşit chipiul strâmt, măcar pentru o vreme. Găsi chiar şi un dulap de unde putu să-şi aleagă nişte haine de schimb.

Era mult mai stăpân pe el însuşi când Genro se întoarse.

— V-aţi supăra dacă aş încerca să pilotez puţin nava? întrebă Genro.

— N-am nimic împotrivă. Vă puteţi descurca cu modelul ăsta? spuse Terens cu prefăcută nonşalanţă.

— Cred că da, răspunse celălalt surâzând. Pot să mă laud că sunt în stare să mă descurc pe orice fel de navă. Oricum, mi-am luat libertatea de a chema turnul de control, aflând că există o

pistă de decolare disponibilă. Iată permisul meu, dacă doriţi să-l vedeţi înainte de a-mi încredinţa comanda.

Terens îi aruncă o privire la fel de superficială ca şi Genro când se uitase la al lui.

— Puteţi prelua comanda.

* * *

Nava ieşi din hangar ca o balenă aeropurtată, mişcându-se încet, cu fuzelajul diamagnetic la o distanţă de 3 inci de solul afânat al spaţiodromului. Terens îl privi pe Genro care mânuia cu mare precizie comenzile. Sub degetele lui pricepute, nava părea vie. Imaginea redusă a spaţiodromului, înfăţişată pe un display al bordului, se deplasa, modificându-se la fiecare mişcare a pilotului.

Nava se opri cuplându-se la o pistă de decolare. Câmpul diamagnetic se intensifică progresiv în direcţia provei şi începu să urce. Lui Terens îi părea bine că nu simţea efectul, pe măsură ce cabina de pilotaj se rotea pe balansierele menite să facă suportabile variaţiile gravitaţionale. Maiestuos, bridele posterioare ale navei se fixară în suporturile corespunzătoare ale pistei. Acum era dreaptă, cu vârful spre cer. Reţeaua neutralizantă a puţului de decolare, adânc de 100 de iarzi, captă primele jeturi de energie ale motoarelor hiperatomice.

Genro schimbă tot felul de informaţii criptice cu turnul de control. În cele din urmă spuse:

— Zece secunde până la decolare.

Un fir din ce în ce mai roşu, într-un tub de cuarţ, marcă scurgerea secundelor. Făcu contactul şi sistemul de propulsie al navei se declanşă.

Terens deveni tot mai greu şi simţi că presiunea îl lipeşte de scaun. Îl cuprinse panica.

Mormăi:

— Cum se comportă?

Acceleraţia părea să nu aibă niciun efect asupra lui Genro. Vocea lui avea timbrul cât se poate de natural:

— Destul de bine.

Terens încercă să se relaxeze, privind stelele prin hublou, observându-le luminozitatea în schimbare, pe măsură ce atmosfera dispărea între el şi ele. Hainele de kyrt pe care le îmbrăcase păreau umede şi reci.

* * *

Erau deja în spaţiu. Genro strunea nava cu pricepere. Terens îşi putea da seama de asta după mişcarea regulată a stelelor pe ecran, în vreme ce degetele lungi şi subţiri ale navigatorului se deplasau pe tabloul de comandă ca şi cum ar fi cântat la un instrument muzical. În cele din urmă, un segment de glob portocaliu acoperi întreaga suprafaţă a ecranului.

— Nu-i rău deloc, spuse Genro. Îţi întreţii bine nava, Deamone. E mică, dar are punctele ei forte.

Terens spuse cu grijă:

— Presupun că ţi-ar place să-i testezi viteza şi acceleraţia. Poţi s-o faci dacă vrei, n-am nimic împotrivă.

Genro dădu din cap.

— Perfect, spuse el. Unde sugerezi să mergem? Ce-ai spune… Ezită, apoi continuă: Păi, de ce nu pe Sark?

Terens respiră un pic mai repede. Se aşteptase la asta. Era pe punctul de a crede că trăia într-o lume a magiei. Fără să vrea, lucrurile luaseră o întorsătură ciudată. N-ar fi fost greu de convins că toate mişcările lui erau influenţate. Copilăria lui fusese plină de superstiţiile pe care Aristocraţii le cultivau printre băştinaşi, iar toate astea erau greu de depăşit. Pe Sark era Rik, a cărui memorie revenea. Jocul nu se terminase.

Spuse hotărât:

— De ce nu, Genro?

— Atunci să pornim spre Sark.

În mare viteză, globul Florinei dispăru de pe ecran şi stelele reapărură.

— Care-i recordul tău pe ruta Sark-Florina? întrebă Genro.

— Nu-i o performanţă ieşită din comun, spuse Terens. Nu mai mult de medie.

— Înseamnă că parcurgi drumul ăsta în mai puţin de şase ore, presupun.

— Uneori, da.

— Atunci, mă laşi să ajung în cinci ore?

— Desigur, spuse Terens.

Dura câteva ore până ce nava atingea un punct destul de îndepărtat de distorsiunea masei stelare a spaţiului, de unde era posibil un salt.

Pentru Terens, lipsa de somn începuse să devină o tortură. Era a treia noapte nedormită şi tensiunea acelor zile exacerba oboseala.

Genro îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— De ce nu tragi un pui de somn?

Terens se strădui să imprime o nuanţă de vivacitate muşchilor faciali căzuţi. Spuse:

— N-am nimic. Nimic.

Căscă puternic şi zâmbi în chip de scuză. Pilotul se întoarse la comenzile lui, iar ochii lui Terens se închiseră din nou.

Locurile într-un iaht spaţial sunt foarte confortabile. Ele sunt menite să protejeze călătorii împotriva acceleraţiilor bruşte. Fără a fi foarte obosit, un om poate adormi cu uşurinţă în ele. Terens, care ar fi putut dormi în acel moment şi în picioare, nici nu-şi dădu seama când adormi. Somnul îi fu mai adânc şi lipsit de vise ca niciodată.

Nu se mişcă deloc; nu arătă niciun semn de viaţă, în afară de respiraţia regulată, atunci când chipiul îi fu scos de pe cap.

* * *

Terens se trezi încet, cu mare greutate. Timp de mai multe minute nu avu nici cea mai mică noţiune despre locul în care se afla. Crezu la început că se află în locuinţa lui de Oficial. Îşi dădu însă seama de realitate încet-încet. În cele din urmă fu în stare să-i zâmbească lui Genro, care se afla tot în faţa tabloului de comandă, şi să spună:

— Am impresia că am adormit.

— Da. Uite Sarkul. Genro arătă cu capul către semiluna albă şi mare de pe ecran.

— Când aterizăm?

— Cam într-o oră.

Terens era destul de treaz pentru a sesiza o schimbare subtilă în atitudinea celuilalt. Fu şocat să vadă că obiectul gri, de oţel, din mâna lui Genro, nu era altceva decât ţeava unei arme.

— Ce naiba… începu Terens, ridicându-se în picioare.

— Stai jos, spuse Genro rar. În cealaltă mână ţinea un chipiu.

Terens îşi duse mâna la cap şi degetele îi întâlniră părul nisipiu.

— Da, spuse Genro. E limpede. Eşti un băştinaş.

Terens îl privi tăcut.

Genro spuse:

— Am ştiut că eşti florinian înainte de a pune piciorul pe nava sărmanului Deamone.

Lui Terens i se uscase gura, iar ochii îi ardeau. Privi ţeava scurtă şi ucigătoare a armei, aşteptând din direcţia ei străfulgerarea bruscă şi tăcută. Mersese atât de departe, atât de departe, şi până la urmă pierduse partida.

Genro nu părea să se grăbească. Ţinea arma ferm, iar cuvintele îi erau rostite pe un ton grav şi egal.

— Marea ta greşeală, Oficialule, a fost gândul că ai putea înşela la nesfârşit o poliţie organizată. Chiar şi aşa, te-ai fi putut descurca mai bine dacă n-ai fi făcut nefericita alegere de a-l ucide tocmai pe Deamone.

— Nu l-am ales eu, gemu Terens.

— Să-i spunem şansă, atunci. Alstare Deamone, acum 12 ore, era în Parcul Oraşului şi îşi aştepta nevasta. Nu exista niciun motiv, în afară de unul sentimental, ca el să se întâlnească cu ea tocmai acolo. Se cunoscuseră chiar în acel loc şi aniversau evenimentul în fiecare an, întâlnindu-se tot acolo. Nu era nimic original în asta, dar pentru ei părea important. Desigur, Deamone nu şi-a dat seama că relativa izolare a locului îl expunea unei crime. Cine s-ar fi putut gândi la aşa ceva în Oraşul Superior?

În condiţii obişnuite, crima ar fi putut rămâne multă vreme nedescoperită. Soţia lui Deamone, totuşi, a sosit la locul faptei după o jumătate de oră. Soţul ei nu se afla la locul întâlnirii şi asta a uimit-o. Nu era genul de om, a explicat ea mai târziu, care să plece nervos din cauza uşoarei ei întârzieri. Ea întârzia deseori şi el se putea aştepta, mai mult sau mai puţin, la asta. Atunci i-a trecut prin cap că soţul ar putea s-o aştepte în interiorul peşterii „lor”.

Deamone aşteptase în faţa peşterii, bineînţeles. Peştera aceea era cea mai apropiată de locul asaltului; în consecinţă, a fost şi cea în care a fost târât. Soţia lui a intrat înăuntru şi a găsit… mă rog, ştii tu ce-a găsit. A reuşit să transmită ştirea patrulelor, prin intermediul birourilor noastre Depsec, deşi era aproape incoerentă din cauza şocului şi a isteriei.

Cum e, Oficialule, când omori un om cu sânge rece şi apoi îl laşi să fie găsit de soţia lui, chiar în locul plin de amintiri fericite pentru ei?

Terens se înecă. Reuşi să respire, printr-o ceaţă roşie de mânie şi frustrare.

— Voi, sarkienii, aţi omorât milioane de florinieni. Femei. Copii. V-aţi îmbogăţit pe seama noastră. Iahtul ăsta… Asta fu tot ce izbuti să spună.

— Deamone nu era responsabil de starea de lucruri pe care a găsit-o când s-a născut, spuse Genro. Dacă tu te-ai fi născut sarkian, ce-ai fi făcut? Ai fi renunţat la domeniile tale, dacă ai fi avut vreunul, şi te-ai fi dus să munceşti pe câmpurile de kyrt?

— Atunci, ucide-mă! strigă Terens crispându-se. Ce mai aştepţi?

— Nu-i nicio grabă. Mai e timp destul ca să-mi termin povestea. Nu eram siguri nici de identitatea cadavrului, nici de cea a criminalului, dar nu era prea greu de ghicit că era vorba de Deamone şi de tine însuţi. Era destul de clar, din faptul că cenuşa de lângă cadavru aparţinea unei uniforme de patrulă, că te dădeai drept sarkian. Părea şi mai probabil că te vei îndrepta către iahtul lui Deamone. Să nu ne subestimezi, Oficialule!

Problemele erau totuşi destul de complexe. Erai un om disperat. Nu era de-ajuns să-ţi dăm de urmă. Erai înarmat şi cu siguranţă te-ai fi sinucis dacă ai fi fost capturat. Dar noi nu doream asta. Erai aşteptat pe Sark şi trebuia să ajungi acolo teafăr şi în stare de funcţionare.

Era o problemă foarte delicată pentru mine şi a trebuit să conving Depsec-ul că mă voi putea descurca singur, că te voi aduce pe Sark fără prea mult zgomot. Trebuie să fii de acord că mi-a reuşit.

La drept vorbind, la început m-am întrebat dacă eşti într-adevăr omul nostru. Erai îmbrăcat într-un costum obişnuit de oraş, în perimetrul afectat iahturilor. Ăsta era un semn incredibil de prost-gust. Mi se părea că nimeni n-ar fi riscat să se dea drept pilot fără un costum adecvat. Am crezut că ai fost trimis în mod deliberat, ca momeală, şi că încercai să te faci arestat, în vreme ce omul pe care-l căutam scăpa în altă direcţie.

Am ezitat şi te-am pus la încercare în alte feluri. Am bâjbâit cu cheia navei în locul greşit. Nicio navă nu se deschide pe partea dreaptă, ci pe stânga. Dar tu n-ai fost absolut de loc surprins. Apoi te-am întrebat dacă nava ta a făcut drumul Sark-Florina în mai puţin de şase ore. Şi mi-ai răspuns că uneori da, ceea ce ar fi fost cu totul ieşit din comun, pentru că recordul este de mai mult de nouă ore.

Am ajuns la concluzia că nu poţi fi o momeală. Ignoranţa de care dădeai dovadă era prea bătătoare la ochi. Nu puteai fi decât un ignorant autentic şi, probabil, omul pe care-l căutam. Nu mai aveam să aştept altceva decât să adormi (şi era evident că aveai cu disperare nevoie de somn) ca să te dezarmez şi să te ţin la respect cu o armă potrivită. Ţi-am scos chipiul mai mult din curiozitate. Vroiam să văd cum arată un costum de sarkian pe un băştinaş.

Terens ţintea cu privirea arma din mâna lui Genro. Poate că sarkianul îi văzuse muşchii obrajilor încordându-i-se. Sau poate că pur şi simplu ghicise ceea ce gândea Terens.

— Desigur că nu trebuie să te omor, chiar dacă sari la mine, spuse Genro. N-am voie să te omor nici măcar din motive de autoapărare. Dar să nu crezi că asta îţi oferă vreun avantaj. La cea mai mică mişcare am să-ţi fac piciorul praf.

Gândul la luptă îl părăsi pe Terens. Îşi duse mâna la frunte şi rămase rigid.

Genro spuse încet:

— Ştii de ce-ţi spun toate astea?

Terens nu răspunse.

— În primul rând, spuse Genro, îmi place să te văd suferind. Nu-mi plac criminalii şi, mai ales, nu-mi plac băştinaşii care omoară sarkieni. Mi s-a ordonat să te aduc viu, dar în ordinele primite nu se specifică şi faptul că ar trebui să-ţi fac voiajul agreabil. În al doilea rând, este necesar să fii pe deplin conştient de situaţie deoarece, după ce vom ajunge pe Sark, totul va depinde de tine.

Terens ridică privirea.

— Ce spui?!

— Depsec-ul ştie că vii. Biroul regional de pe Florina a trimis vorbă de îndată ce nava asta a ieşit din atmosfera floriniană. De asta poţi fi sigur. Dar am spus că era neapărat necesar ca eu să conving Depsec-ul că pot rezolva situaţia de unul singur, şi faptul că am reuşit înseamnă totul.

— Nu te înţeleg, spuse Terens disperat.

Genro îi răspunse pe un ton grav:

— Am zis că eşti aşteptat pe Sark în stare de funcţionare. Dar n-am zis cine te aşteaptă. Nu m-am referit la Depsec, ci la Trantor!

14. Renegatul

Selim Junz nu fusese niciodată un tip flegmatic. Un an de frustrări nu contribuise cu nimic la schimbarea caracterului său. Nu putea sorbi tacticos din vin în vreme ce mintea să i se ocupe cu rezolvarea unei crize. Pe scurt, el nu era Ludigan Abel.

Şi atunci când Junz încetase să mai strige că, sub nicio formă, nu va permite Sarkului libertatea de a răpi şi a încarcera un membru al BSI-ului indiferent de situaţia reţelei de spionaj a Trantorului, Abel s-a mărginit să spună doar: „Cred că ar fi mai bine să-ţi petreci noaptea aici, Doctore.”

Junz a răspuns cu răceală: „Am alte lucruri de făcut.”

Abel i-a spus atunci: „Fără îndoială, omule, fără îndoială. Totuşi, dacă oamenii mei sunt ucişi, Sarkul trebuie să fie într-adevăr curajos. Există o mare şansă să ţi se întâmple vreun accident înainte de a se sfârşi noaptea. Eu zic să aşteptăm noaptea asta şi o să vedem apoi ce noutăţi ne va aduce ziua de mâine.”

Protestele lui Junz împotriva inactivităţii nu dădură niciun rezultat. Abel, fără să-şi piardă deloc calmul, aerul neglijent de indiferenţă, s-a făcut că nu aude. Junz a fost escortat cu o curtoazie fermă către camera lui.

În pat, a rămas cu ochii pironiţi în tavanul decorat cu fresce uşor luminiscente (o copie aproape perfectă a „Bătăliei lunilor arcturiene” de Lenhaden), dându-şi seama că nu va fi în stare să adoarmă. A inspirat atunci o uşoară doză de somnin, un gaz somnifer, adormind instantaneu, înainte de a putea să tragă pe nas încă o doză. Cinci minute mai târziu, când un curent de aer a îndepărtat anestezicul din cameră, inhalase suficient pentru opt ore de somn sănătos.

Fu trezit în lumina crudă şi rece a zorilor. Clipi către Abel.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Şase.

— Pe tot Spaţiul! Privi împrejur şi îşi scoase picioarele osoase de sub cearşaf. Te-ai trezit devreme, îi spuse lui Abel.

— N-am dormit.

— Cum?

— Simt lipsa somnului, crede-mă. Nu mai răspund la anti-somnin ca în tinereţe.

Junz murmură:

— Scuză-mă o clipă.

Toaleta de dimineaţă nu îi luă prea mult timp. Reveni în cameră, strângându-şi cureaua tunicii şi ajustându-şi nasturii magnetici.

— Ei? întrebă el. Probabil că nu stai treaz toată noaptea şi apoi mă trezeşti pe mine la şase decât dacă ai ceva să-mi spui.

— Da. Ai dreptate. Abel se aşeză pe patul de pe care se ridicase Junz şi râse dându-şi capul pe spate. Îşi arătă dinţii puternici, din plastic galben, nefireşti în contrast cu gingiile îmbătrânite. Iartă-mă, Junz, spuse el. Nu prea sunt în apele mele. Starea asta de veghe indusă de narcotice mă face uşor euforic. Cred că ar trebui să sfătuiesc Trantorul să mă înlocuiască cu un om mai tânăr.

Junz spuse, cu un iz de sarcasm amestecat cu speranţă:

— Ai descoperit că, până la urmă, n-au pus mâna pe Spaţio-analist?

— Nu, l-au prins. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul. Mi-e teamă că amuzamentul meu se datorează în întregime faptului că plasa întinsă de noi este intactă.

Lui Junz i-ar fi plăcut să spună „La naiba cu plasa ta cu tot”, dar se abţinu.

Abel continuă:

— Nu există nicio îndoială că ei ştiau despre Khorov că e agentul nostru. S-ar putea să ştie şi despre alţi agenţi de-ai noştri de pe Florina. Dar asta-i plevuşca. Sarkienii o ştiau şi niciodată n-au considerat că trebuie să facă mai mult decât să-i ţină sub observaţie.

— Pe unul l-au ucis, replică Junz.

— Ba nu, i-o întoarse Abel. Unul dintre însoţitorii Spaţio-analistului, îmbrăcat în uniformă de gardian, a folosit dezintegratorul.

Junz făcu ochii mari.

— Nu înţeleg, spuse el.

— E o poveste cam complicată. Nu vrei să iei micul dejun cu mine? Mi-e o foame teribilă.

* * *

La o cafea, Abel îi relată filmul evenimentelor din ultimele 36 de ore.

Junz era uluit. Îşi puse jos ceaşca pe jumătate plină şi uită de ea.

— Chiar dacă s-au strecurat ca pasageri clandestini tocmai pe nava aia, dintre toate navele, s-ar putea totuşi ca ei să nu fi fost detectaţi. Dacă o să trimiţi nişte oameni să aştepte nava la sosire…

— Ei, asta-i! Ştii foarte bine că n-ar avea niciun rost. Nicio navă modernă nu poate să nu detecteze un surplus de căldură a corpului uman la bordul ei.

— Poate că n-au băgat de seamă. Aparatele pot fi infailibile, dar oamenii nu.

— Eşti prea optimist. Ascultă-mă! Chiar în momentul în care nava cu Spaţio-analistul la bord se apropie de Sark, rapoarte din surse foarte demne de încredere ne-au informat că Seniorul de Fife are o întrunire cu ceilalţi Seniori. Aceste întruniri inter-continentale au loc la intervale la fel de mari ca cele dintre stelele Galaxiei. O coincidenţă?

— O întrunire inter-continentală pentru un biet Spaţio-analist?

— Da, un subiect aparent fără nicio importanţă. Dar noi l-am făcut să capete importanţă. BSI-ul îl caută pe acest om, de aproape un an, cu o tenacitate remarcabilă.

— Nu BSI-ul, insistă Junz. Ci eu. Am lucrat mai degrabă neoficial.

— Seniorii nu ştiu asta şi nici nu te-ar crede dacă le-ai spune-o. Dar să nu uităm că şi Trantor s-a dovedit a fi interesat.

— La cererea mea.

— Îţi spun din nou că ei nu ştiu asta şi nici n-ar crede-o.

Junz se ridică în picioare, iar scaunul i se îndepărtă automat de masă. Cu mâinile ferm împreunate la spate, începu să facă paşi pe covor. Înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi. La intervale, arunca priviri piezişe către Abel.

Abel se întoarse cu calm la cea de-a doua ceaşcă de cafea.

Junz spuse:

— De unde ştii toate astea?

— Care toate astea?

— Totul. Cum şi când a urcat pe navă Spaţio-analistul. Cum şi în ce fel Oficialul a evitat să fie prins. Ţi-ai pus în gând să mă tragi pe sfoară?

— Dragul meu doctor Junz…

— Ai recunoscut că oamenii tăi îl căutau pe Spaţio-analist independent de mine însumi. Ai avut grijă să mă îndepărtezi din

calea ta noaptea trecută, fără să omiţi nimic. Junz îşi aminti brusc de somnin.

— Mi-am petrecut noaptea, Doctore, comunicând cu anumiţi agenţi de-ai mei. Ceea ce am făcut şi ceea ce am aflat poate purta titlul, să zicem, „Strict secret”. Trebuia să nu-mi stai în cale, dar, în acelaşi timp, să fii în siguranţă. Ceea ce ţi-am povestit adineaori, am aflat şi eu noaptea trecută.

— Ca să afli aşa ceva, ai avea nevoie de spioni chiar în guvernul sarkian.

— Se înţelege.

Junz se întoarse către ambasador.

— Hai să fim serioşi!

— Ţi se pare surprinzător? Sark este proverbial pentru stabilitatea guvernului său şi loialitatea cetăţenilor săi. Motivul este destul de simplu, atâta vreme cât cel mai sărac sarkian este un aristocrat în comparaţie cu florinienii şi se poate considera, mai mult sau mai puţin întemeiat, ca fiind un membru al clasei conducătoare.

Ia totuşi în considerare faptul că Sarkul nu este lumea miliardarilor, aşa cum crede majoritatea Galaxiei. Un an de şedere aici cred că te-a convins de acest lucru. 80% din populaţia planetei are cam acelaşi standard de viaţă cu cel al altor lumi, nu cu mult mai înalt decât cel al Florinei însăşi. Întotdeauna va exista un anumit număr de sarkieni care, datorită nemulţumirii lor, vor fi destul de porniţi împotriva celor câţiva capi ai societăţii care trăiesc într-un lux evident, ca să se pună în slujba mea.

Este o mare slăbiciune a guvernului sarkian faptul că de secole s-a temut că o rebeliune ar putea veni doar de pe Florina. Au uitat să se păzească de ei înşişi.

Junz spuse:

— Sarkienii ăştia mărunţi, presupunând că există, nu-ţi pot fi de mare folos.

— Luaţi individual, nu. Dar împreună ei sunt unelte folositoare pentru oamenii noştri mai importanţi. Există chiar membri ai adevăratei clase conducătoare care au înţeles lecţia ultimelor două secole. Ei sunt convinşi că, în cele din urmă, Trantor va domina toată Galaxia şi asta, cred eu, pe bună dreptate. Ei chiar bănuiesc că acest lucru s-ar putea să aibă loc

chiar în timpul vieţii lor şi preferă să treacă dinainte de partea învingătorilor.

Junz se strâmbă.

— După cum vorbeşti, politica interstelară ar părea un joc murdar.

— Chiar este, şi simplul fapt de a dezaproba murdăria nu o îndepărtează deloc. Şi, de altfel, nu toate aspectele ei sunt murdare. De exemplu, idealistul. Există câţiva oameni în guvernul sarkian care nu servesc Trantorul nici pentru bani, nici în schimbul promisiunii privilegiilor viitoare, ci doar pentru că ei cred sincer că un guvern galactic unificat este cel mai bun lucru pentru umanitate şi că doar Trantor poate crea un astfel de guvern. Am un astfel de om, cel mai bun agent al meu, în Departamentul Securităţii Sarkului şi, în acest moment, el îl aduce pe Oficial.

Junz spuse:

— Ai zis că fusese capturat.

— Da, de către Depsec. Dar omul meu este Depsec şi *agentul meu*. Pentru o clipă, Abel se încruntă şi deveni arţăgos. După această acţiune, omul nu va mai fi de mare folos. De îndată ce îl va lăsa pe Oficial să scape, în cel mai bun caz va fi degradat, iar în cel mai rău va fi închis. În sfârşit…

— Şi acum ce pui la cale?

— Nu prea ştiu. În primul rând, trebuie să punem mâna pe Oficial. Sunt sigur de el doar până în momentul sosirii pe spaţiodrom. Ce se va întâmpla după aceea… Abel ridică din umeri şi pielea lui bătrână şi îngălbenită se întinse ca un pergament pe pomeţi. Apoi adăugă: Seniorii îl vor aştepta şi ei pe Oficial. Trăiesc cu impresia că îl au deja şi, până ce unul sau altul dintre noi nu-l are în gheare, nimic altceva nu se mai poate întâmpla.

Abel se înşela însă.

* * *

Strict vorbind, toate ambasadele străine din întreaga Galaxie aveau drepturi extra-teritoriale asupra perimetrului în care se aflau. În general, lucrurile nu prea stăteau aşa, cu excepţia cazurilor în care planeta de origine era suficient de puternică pentru a impune respect. În practică, însemna că doar Trantor îşi putea menţine cu adevărat independenţa trimişilor săi.

Terenul ocupat de Ambasada Trantoriană acoperea aproape o milă pătrată, în interiorul căreia paza era asigurată de oameni înarmaţi, îmbrăcaţi în costume cu însemnele Trantorului. Cu siguranţă, armele şi oamenii care le puteau folosi erau în stare să facă faţă unui singur regiment blindat sarkian, nu mai mult de două sau trei ore, dar în spatele acelei mici forţe stătea puterea represaliilor Imperiului Trantorian.

Nimeni nu îndrăznise să violeze acel teritoriu.

Ambasada putea chiar menţine comunicaţii şi schimburi comerciale cu Trantorul, fără a mai necesita tranzitul prin porturile sarkiene. De la o navă-mamă trantoriană, aflată chiar la limita de o sută de mile care marca graniţa dintre „spaţiul planetar" şi „spaţiul liber", mici giro-nave, echipate cu minimum necesar pentru o călătorie atmosferică, puteau ţâşni (pe jumătate planând, pe jumătate cu motoarele în funcţiune) direct către micul port aflat chiar în perimetrul ambasadei.

Giro-nava care apăru acum deasupra portului ambasadei, totuşi, nu era nici programată, nici trantoriană. Armata miniaturală a ambasadei se mobiliză de îndată. Un tun îşi ridică ţeava în aer. Ecrane de forţă fură, de asemenea, activate.

Mesaje radio biciuiră aerul încolo şi încoace, conţinând cuvinte agitate.

Locotenentul Camrum se întoarse cu spatele la comenzi şi spuse:

— Nu ştiu. Spune că va fi doborât dacă nu îl lăsăm să coboare. Cere azil.

Căpitanul Eliut tocmai intrase. Spuse:

— Păi, sigur. Şi apoi Sarkul o să susţină că ne-am amestecat în politică şi dacă Trantor va decide să lase lucrurile să curgă, noi vom fi sacrificaţi demonstrativ. Dar cine e persoana?

— Nu vrea să spună, răspunse locotenentul exasperat. Zice că trebuie să vorbească cu ambasadorul. Spune-mi dumneata ce să fac, Căpitane.

Receptorul pe unde scurte pocni şi o voce pe jumătate isterică spuse:

— Este cineva acolo? Acum cobor, asta-i tot. Zău, nu pot să mai aştept niciun moment. Se întrerupse cu un scârţâit.

Căpitanul spuse:

— Pe tot Spaţiul! Cunosc vocea asta. Lasă-l să coboare. Pe răspunderea mea!

Ordinele fură date. Giro-nava coborî vertical, mai repede decât ar fi trebuit, dovadă a faptului că era pilotată de o mână neexperimentată şi panicată. Ţeava tunului rămase îndreptată spre ţintă.

Căpitanul stabili o linie directă cu Abel şi ambasada intră în alertă maximă. Flotila de nave sarkiene care se învârti deasupra, la nici zece minute după ce primul vehicul aterizase, rămase de veghe timp de două ore, apoi se îndepărtă.

* * *

Se aşezară la masă, Abel, Junz şi noul venit. Cu un aplomb admirabil, în ciuda circumstanţelor, Abel făcuse pe gazda nonşalantă. Ore întregi se abţinuse să întrebe de ce un Mare Senior avea nevoie de azil.

Junz era mult mai puţin răbdător. Îi şopti lui Abel:

— Pe tot Spaţiul! Ce-ai de gând să faci cu el?

Abel îi zâmbi.

— Nimic. Cel puţin, până când am să aflu dacă îl am sau nu pe Oficial în mână. Aş vrea să ştiu care sunt atuurile mele înainte de a interveni. De vreme ce el a venit la mine, aşteptarea o să-l afecteze mai ales pe el, mai degrabă decât pe noi.

Avea dreptate. De două ori Seniorul se lansă într-un monolog rapid şi de două ori Abel îi spuse:

— Onorabile Senior, cu siguranţă că o conversaţie serioasă nu poate fi plăcută pe stomacul gol. Zâmbi politicos şi comandă prânzul.

În timpul mesei, stropite cu vin, Seniorul încercă din nou:

— Probabil că vreţi să ştiţi de ce am părăsit continentul Steen.

— Nu-mi pot imagina niciun motiv pentru care aţi făcut-o, admise Abel.

Steen îi privi cu atenţie. Silueta lui slabă şi faţa palidă erau încordate, părând că stau la pândă. Părul lui lung era legat cu grijă în mai multe meşe, fixate cu ajutorul unor cleme mici care se loveau cu un clinchet uşor, ori de câte ori Seniorul dădea din cap, de parcă ar fi vrut să atragă atenţia asupra dispreţului lui vizavi de modul obişnuit al sarkienilor de a-şi purta părul. Pielea şi hainele lui răspândeau un parfum slab.

Abel, căruia nu-i scăpă uşoara grimasă a lui Junz şi gestul rapid al acestuia de a-şi trece mâna prin părul lânos, tăiat scurt,

se gândi cât de amuzantă ar fi fost reacţia lui Junz dacă Steen ar fi apărut în ţinuta lui tipică, cu obrajii pomădaţi şi unghiile lăcuite.

Steen spuse:

— Astăzi a avut loc o întrunire inter-continentală.

— Într-adevăr? spuse Abel.

Abel ascultă relatarea întrunirii fără a-şi schimba deloc expresia.

— Şi avem 24 de ore, spuse Steen pe un ton indignat. Au trecut deja 16. Zău!

— Iar tu eşti X, strigă Junz, care devenise tot mai nervos în timpul relatării. Tu eşti X. Ai venit aici pentru că te-a prins. Ei, asta-i bună. Abel, iată dovada noastră apropo de identitatea Spaţio-analistului. Îl putem folosi pentru a-i forţa să ni-l predea.

Vocea subţire a lui Steen abia se auzea peste vocea de bariton a lui Junz.

— E, la naiba. Zău aşa. Eşti nebun. Încetează! Ascultă, lasă-mă să vorbesc… Excelenţa voastră, nu-mi pot aminti cum îl cheamă pe omul ăsta.

— Doctor Selim Junz, Seniorule.

— Mă rog, doctore Selim Junz, nu l-am văzut în viaţa mea pe acest idiot sau Spaţio-analist sau ce naiba o fi. Zău! N-am auzit niciodată o asemenea prostie. Şi în niciun caz nu sunt eu X. Zău! Ţi-aş fi recunoscător dacă ai renunţa la litera asta tâmpită. Cum poate crede cineva în melodrama ridicolă a lui Fife! Zău aşa!

Junz rămase la părerea lui.

— Păi şi-atunci de ce-ai fugit?

— Pe tot Sarkul! Dar nu e clar? Ah, simt că mă sufoc. Zău aşa! Ascultă, nu-ţi dai seama de ce încerca să facă Fife?

Abel îl întrerupse calm:

— Seniore, dacă veţi fi mai explicit nu vor mai exista întreruperi.

— Cel puţin dumneavoastră vă pot mulţumi. Continuă cu un aer de demnitate rănită: Ceilalţi nu au o părere prea bună despre mine pentru că eu nu mi-am bătut capul niciodată cu documente şi statistici şi chestii dintr-astea plicticoase. Dar nu văd la ce mai serveşte Serviciul Civil dacă un Mare Senior nu poate *fi* un Mare Senior.

Totuşi, asta nu înseamnă că sunt tâmpit. Vreau să spun… numai din cauză că-mi place luxul. Zău aşa! Poate că ceilalţi

sunt orbi, dar eu pot să-mi dau seama că Fife nu dă doi bani pe Spaţio-analistul ăla. Eu nici măcar nu cred că există. Lui Fife i-a venit ideea acum un an şi de atunci o tot jonglează.

Se tot joacă cu noi de parcă am fi nebuni sau idioţi. Zău aşa! Iar ceilalţi chiar aşa şi sunt. Nişte nebuni dezgustători. El a *aranjat* toată tâmpenia asta despre idioţi şi Spaţio-analişti. Nu m-ar surprinde ca băştinaşul, care cică ar omorî duzini de patrule, să fie chiar unul dintre spionii lui Fife, fie deghizat în florinian, fie chiar băştinaş recrutat de Fife. Nu m-ar surprinde aşa ceva din partea lui. Zău! Ar fi în stare să folosească băştinaşi împotriva propriilor lui semeni. Atât de josnic este.

Oricum, e clar că foloseşte chestia asta doar ca motiv să ne ruineze pe noi ceilalţi, pentru a deveni el dictatorul Sarkului. Nu vă e clar şi vouă?

Nu există niciun X, dar mâine, dacă nu va fi oprit, va umple sub-eterul cu poveşti despre conspiraţii şi declaraţii de stare de urgenţă, ca să se poată proclama Lider. N-am mai avut un lider pe Sark de 500 de ani, dar asta n-o să-l oprească pe Fife. Va arunca constituţia la gunoi, zău!

Doar că eu intenţionez să-l opresc. De aceea a trebuit să plec. Dacă aş fi încă pe continentul meu, acum aş fi fost arestat la domiciliu.

De îndată ce întrunirea s-a terminat, mi-am verificat spaţiodromul personal şi am aflat, bineînţeles, că oamenii lui îl capturaseră. Şi asta într-o afişare evidentă a dispreţului autonomiei continentale. A fost acţiunea unui ticălos. Zău aşa! Dar cât ar fi el de viclean, nu e chiar atât de deştept. I-a trecut prin cap că vreunul dintre noi am putea să părăsim planeta, aşa că a pus sub supraveghere spaţiodromurile. Dar – şi aici zâmbi ca un vulpoi, chicotind – nu i-a trecut prin cap să pună sub pază şi giro-porturile.

Probabil că s-a gândit că în niciun loc de pe planeta asta nu am fi în siguranţă. Eu însă m-am gândit la Ambasada Trantoriană. Nu ca amărâţii ceilalţi. Care mă scot din sărite. Mai ales Bort. Îl ştiţi pe Bort? E teribil de necioplit. Şi murdar. Vorbeşte cu mine de parcă ar fi ceva ieşit din comun să fii curat şi să miroşi frumos.

Îşi duse vârful degetelor la nas şi inspiră uşor.

Abel îi atinse uşor încheietura mâinii lui Junz, în timp ce acesta se foia nervos pe scaun. Abel spuse:

— Dar ai lăsat în urma ta o familie. Te-ai gândit că Fife s-ar putea să profite de asta şi să o folosească ca o armă împotriva dumitale?

— Nu prea aveam cum să-mi îngrămădesc toate frumoasele în giro-navă. Se îmbujoră uşor. Fife n-o să îndrăznească să se atingă de ele. Şi, de altfel, mâine voi fi din nou pe Steen.

— Cum? întrebă Abel.

Steen se uită la el mirat. Buzele subţiri i se îndepărtară.

— Vă ofer alianţa, Excelenţa voastră. Nu puteţi pretinde că Trantor nu este *interesat* de Sark. Îi veţi comunica, desigur, lui Fife că orice încercare de a schimba constituţia sarkiană, va necesita intervenţia Trantorului.

— Nu prea văd cum ar fi posibil aşa ceva, chiar dacă aş avea sentimentul că guvernul meu m-ar sprijini, spuse Abel.

— Cum să *nu* fie posibil? întrebă Steen indignat. Dacă Fife controlează întregul comerţ cu kyrt, va creşte preţul, va cere concesii în schimbul unor furnizări rapide şi tot felul de alte lucruri.

— Dar nu voi cinci controlaţi preţul?

Steen se lăsă pe spate în scaun.

— Pe naiba! Nu cunosc toate detaliile. Mai e puţin şi o să mă întrebaţi de cifre. Sunteţi de acelaşi calibru cu Bort. Apoi îşi reveni şi chicoti. Continuă: Vă tachinez doar, desigur. Ceea ce vreau să spun este că, odată ce Fife va fi înlăturat, Trantor ar putea încheia un acord cu noi. În schimbul ajutorului vostru, mi se pare normal ca Trantorul să beneficieze apoi de tratament preferenţial sau chiar să capete o cotă parte din comerţ.

— Şi cum vom preveni ca intervenţia noastră să nu degenereze într-un război al întregii Galaxii?

— Zău aşa, nu vedeţi? E limpede ca lumina zilei. Nu veţi fi *agresori*. Veţi avea doar grijă ca războiul civil să dezorganizeze comerţul cu kyrt. Eu voi anunţa că am apelat la dumneavoastră pentru ajutor. Întreaga Galaxie va fi de partea Trantorului. Desigur, dacă el va beneficia după aceea, asta n-o să supere pe nimeni. Zău!

Abel îşi împreună degetele şi spuse cu ochii la ele:

— Nu pot să cred că vrei într-adevăr să te aliezi cu Trantorul.

O sclipire intensă de ură străbătu chipul zâmbitor al lui Steen. Spuse:

— Mai degrabă cu Trantor decât cu Fife.

Abel spuse:

— Nu-mi place să folosesc forţa. Nu putem aştepta puţin ca lucrurile să se mai aşeze?

— Nu, nu, strigă Steen. Nici măcar o zi. Zău! Dacă nu veţi fi fermi acum, chiar acum, o să fie prea târziu. De îndată ce termenul limită va trece, Fife va fi prea departe pentru a se retrage fără a se face de râs. Dacă o să mă ajutaţi acum, poporul de pe Steen mă va susţine. Ceilalţi Mari Seniori mi se vor alătura. Dacă veţi aştepta măcar o zi, mecanismul propagandei lui Fife se va pune în funcţiune. Vor spune că sunt un renegat. Zău! Eu! *Eu!* Un renegat! Va folosi toate prejudecăţile sarkienilor împotriva Trantorului şi ştiţi, nu vreau să supăr pe nimeni, dar nu sunt deloc puţine.

— Şi dacă i-am cere să ne permită să-l interogăm pe Spaţio-analist?

— La ce bun? Va juca dublu. Nouă ne va spune că idiotul florinian este un Spaţio-analist, iar vouă o să vă spună că Spaţio-analistul este un idiot florinian. Dumneavoastră nu-l cunoaşteţi. Este *îngrozitor*!

Abel medită câteva clipe. Fredona ceva uşor, cu degetul arătător ţinând ritmul. Apoi spuse:

— Noi îl avem pe Oficial.

— Care Oficial?

— Cel care a omorât patrulele şi pe sarkian.

— Nu zău! Credeţi că lui Fife o să-i pese de asta, dacă se pune problema cuceririi întregului Sark?

— Eu cred că da. Vezi, nu contează atât faptul că îl avem pe Oficial. Contează circumstanţele capturării sale. Cred că Fife o să mă asculte, Seniore, şi o s-o facă umil chiar.

Pentru prima oară de când făcuse cunoştinţă cu Abel, Junz depistă o risipire a răcelii din vocea bătrânului, o nuanţă de satisfacţie, de triumf, aproape.

15. Captivul

Nu era un lucru obişnuit pentru Doamna Samia de Fife să se simtă frustrată. Era cu totul nemaiîntâlnit, chiar de neconceput faptul că de ore întregi se simţea aşa.

Comandantul spaţiodromului avea acelaşi comportament ca şi Căpitanul Racety. Era politicos, aproape slugarnic, părea nefericit, îşi exprima regretele, nega până şi cea mai mică dorinţă de a o contrazice, însă era de neclintit în faţa solicitărilor ei.

În cele din urmă, a trebuit să treacă de la exprimarea dorinţelor la cererea drepturilor sale, de parcă ar fi fost o sarkiană oarecare.

— Presupun că orice cetăţean are dreptul să întâmpine o navă care soseşte, rosti ea pe un ton otrăvit.

Comandantul îşi drese vocea şi expresia de durere de pe faţa lui ridată se intensifică. În cele din urmă, spuse:

— De fapt, Doamnă, nu dorim deloc să vă îndepărtăm. Numai că avem ordine precise de la tatăl dumneavoastră să vă interzicem să vă apropiaţi de navă.

Samia spuse pe un ton îngheţat:

— Să înţeleg că-mi ordoni să părăsesc spaţiodromul?

— Nu, Doamnă. Comandantul era bucuros că poate ajunge la un compromis. Nu s-a ordonat să vă interzicem accesul în spaţiodrom. Dacă doriţi să rămâneţi aici, o puteţi face. Dar, cu tot respectul cuvenit, va trebui să vă oprim să vă apropiaţi de rampele de lansare.

Omul dispăru şi Samia rămase în luxul inutil al vehiculului ei privat, la circa 100 de metri de intrarea spaţiodromului. O aşteptaseră şi o supravegheaseră. Probabil că vor continua să o pândească. Dacă ar fi încercat să mişte maşina cât de puţin, se gândi ea umilită, probabil că i-ar fi întrerupt sursa de energie.

Scrâşni din dinţi. Nu era cinstit din partea tatălui ei să-i facă aşa ceva. Totdeauna o trataseră de parcă n-ar fi fost în stare să înţeleagă nimic. Dar ea gândise şi înţelesese de fiecare dată.

Îşi aminti cum Seniorul se ridicase de pe scaun s-o întâmpine, lucru pe care nu-l mai făcuse pentru nimeni, de când Mama murise. O strânsese în braţe şi îşi abandonase toate treburile pentru a sta cu ea. Îşi trimisese chiar şi secretarul afară din cameră, pentru că ştia că ea nu putea suferi înfăţişarea palidă şi ţeapănă a băştinaşului.

Era ca pe vremuri, înainte de moartea Bunicului, când Tata nu devenise încă Mare Senior. I-a spus: „Mia, copila mea, am numărat fiecare oră. Nu am crezut niciodată că drumul de pe Florina până aici e atât de lung. Când am auzit că băştinaşii ăia se ascunseseră pe nava ta, tocmai pe cea pe care o trimisesem ca să fii în siguranţă, aproape că mi-am pierdut minţile.”

„Tăticule! Dar n-aveai de ce să-ţi faci griji.”

„Nu? Am fost pe punctul de a trimite întreaga flotă să te smulgă de-acolo şi să te aducă sub pază militară.”

Au râs împreună de ideea asta. Au trecut minute bune până ce Samia a putut deturna conversaţia către subiectul care o interesa. A spus pe un ton aparent nonşalant:

„Ce-ai de gând să faci cu cei doi, tată?”

„De ce vrei să ştii, Mia?”

„Doar nu crezi că plănuiseră să te asasineze sau lucruri de genul ăsta?”

Fife a zâmbit. „N-ar trebui să-ţi treacă gânduri din astea prin cap.”

„Dar nu crezi aşa ceva, nu-i aşa?” a insistat ea.

„Bineînţeles că nu.”

„Foarte bine! Pentru că am vorbit cu ei, tată, şi pur şi simplu nu cred că sunt altceva decât nişte oameni inofensivi. Nu-mi pasă care-i părerea Căpitanului Racety.”

„Or fi ei oameni inofensivi, dar au încălcat un număr considerabil de legi, Mia.”

„Nu-i poţi trata ca pe nişte criminali de rând, tată”, a spus ea alarmată.

„Dar cum?”

„Omul acela nu este băştinaş. Este de pe o planetă numită Pământ, a fost psiho-sondat şi nu este responsabil de faptele sale.”

„Draga mea, Depsec-ul se va ocupa de toate astea, ce-ar fi să-i lăsăm pe ei să rezolve problema?”

„Nu, e prea importantă ca s-o lăsăm pe seama lor. Nu vor înţelege. Nimeni nu poate înţelege. În afară de mine!”

„Numai tu, din întreaga lume, Mia?” a întrebat el indulgent, întinzând un deget pentru a-i aranja o şuviţă de păr care îi căzuse pe frunte.

Samia a izbucnit: „Doar eu! Doar eu! Oricine altcineva o să creadă că e nebun, dar eu sunt *sigură* că nu este. El spune că

deasupra Florinei şi a întregii Galaxii atârnă un pericol uriaş. Este Spaţio-analist şi ştii doar că ei sunt specialişti în cosmologie. Cine altcineva ar putea să ştie dacă nu el?”

„Dar cum de ştii că este Spaţio-analist, Mia?”

„El mi-a zis.”

„Şi care sunt detaliile pericolului?”

„Asta nu ştie. A fost supus unui sondaj psihic. Nu vezi că asta-i cea mai clară dovadă? Ştia prea multe. Cineva a fost interesat să-l facă să uite.” Instinctiv, vocea ei a coborât, parcă rostind un secret. Abia şi-a reţinut o privire peste umăr când a spus: „Dacă teoriile lui ar fi fost false, îţi dai seama că n-ar mai fi fost nicio nevoie ca el să fie psiho-sondat.”

„Dar de ce nu l-au omorât, în cazul ăsta?” a întrebat Fife, regretând apoi imediat. N-avea niciun rost s-o necăjească pe Samia.

Ea s-a gândit o vreme, fără niciun rezultat, şi apoi a spus:

„Dacă o să dai ordine ca Depsec-ul să mă lase să vorbesc cu el, o să aflu. Are încredere în mine. Ştiu că are. O să scot mai mult de la el decât o poate face Depsec-ul. Te rog, spune-le să mă lase să-l văd, tată. Este *foarte* important.”

Fife a apucat-o de pumnii strânşi uşor şi i-a zâmbit. „Încă nu, Mia. Încă nu. În câteva ore o să avem în mâinile noastre şi cea de-a treia persoană. După aceea, poate.”

„A treia persoană? Băştinaşul care a comis toate crimele?”

„Exact. Nava care-l aduce o să sosească cam peste o oră.”

„Şi până atunci n-o să le faci nimic, nici fetei, nici Spaţio-analistului?”

„Absolut nimic.”

„Bine! Am să întâmpin nava.” S-a ridicat.

„Unde te duci, Mia?”

„La spaţiodrom, tată. Am o mulţime de întrebări de pus acelui băştinaş”, a spus ea râzând. „Am să-ţi arăt că fiica ta poate fi un adevărat detectiv.”

Fife însă a răspuns sumbru: „Aş prefera să n-o faci.”

„De ce nu?”

„Este esenţial ca nimic să nu pară neobişnuit în momentul sosirii omului ăsta. Tu ai fi o prezenţă mult prea insolită acolo.”

„Şi ce-i cu asta?”

„N-am cum să-ţi explic afacerile de stat, Mia.”

„La naiba cu afacerile astea.” S-a aplecat spre el, l-a sărutat pe frunte şi a ieşit repede.

Şi iată că acum stătea lipsită de ajutor, în maşina ei, pe spaţiodrom, în vreme ce departe, undeva deasupra capului, o pată tot creştea pe cer, întunecată pe fundalul luminos al după-amiezii târzii.

A apăsat pe butonul compartimentului pentru obiecte şi şi-a scos ochelarii de polo. De obicei, erau folosiţi pentru a urmări acrobaţiile navelor cu un singur loc care luau parte la polo-ul stratosferic. Puteau fi folosiţi şi pentru lucruri mai serioase. Îi puse pe ochi şi punctul care cobora deveni o navă în miniatură.

Cel puţin îi va putea vedea pe cei care vor coborî din navă, încercând să afle cât mai multe, folosindu-se de singurul simţ pe care-l avea la dispoziţie şi, într-un fel sau altul, va putea aranja o convorbire. Într-un fel sau altul, *după aceea*.

* * *

Sarkul acoperea tot ecranul. Se vedea un continent şi jumătate de ocean, în parte acoperite de nori albi ca de bumbac.

Genro spuse, cu privirea aţintită asupra comenzilor:

— Spaţiodromul nu va fi prea bine păzit. Eu le-am sugerat asta. Le-am spus că orice mişcare neobişnuită la sosirea navei, ar putea pune în alertă Trantorul, iar succesul misiunii depinde de informarea lui cât mai târzie apropo de toate mişcările noastre. Dar nu trebuie să-ţi baţi tu capul cu asta.

Terens dădu din umeri.

— Şi care-ar fi diferenţa?

— Pentru tine, destul de mare. Am să folosesc rampa de lângă Poarta de Est. Tu o să te strecori afară prin spate, pe ieşirea de urgenţă, de îndată ce voi ateriza. Să mergi repede, dar nu prea repede, către poarta aceea. Am nişte documente care s-ar putea să te scoată din încurcătură, dar nu e sigur. Te las pe tine să acţionezi în cazul în care vei avea probleme. Din ceea ce s-a întâmplat până acum, cred că pot să mă bizui pe tine în privinţa asta. Dincolo de poartă va fi un vehicul care va fi gata să te ducă la ambasadă. Asta-i tot.

— Dar tu?

Încet, Sarkul se transforma, dintr-o sferă uriaşă şi fără trăsături, colorată în nuanţe de maron, verde şi albastru, în ceva mai viu, într-o suprafaţă străbătută de râuri şi încreţită de munţi.

Zâmbetul lui Genro fu rece şi fără nicio urmă de umor:

— Vezi-ţi mai bine de problemele tale. Când vor afla că ai plecat, s-ar putea să fiu împuşcat ca trădător. Dacă mă vor găsi complet lipsit de apărare şi în incapacitatea fizică de a te fi oprit, m-ar putea degrada pe motiv că sunt incapabil. Iar ultima variantă pare a fi cea mai potrivită. Aşa că am să te rog ca, înainte de a pleca, să foloseşti biciul neuronic pe mine.

Oficialul spuse:

— Ai idee cam ce înseamnă asta?

— Da, răspunse Genro. Mici broboane de sudoare îi apăruseră pe tâmple.

— De unde ştii că n-o să te omor după aceea? Sunt doar un ucigaş de sarkieni.

— Ştiu. Dar dacă m-ai ucide nu ţi-ar fi de niciun folos. N-o să te facă decât să-ţi pierzi vremea. Mi-am asumat eu riscuri şi mai mari.

Suprafaţa Sarkului se lăţea pe ecran, marginile dispărură, centrul crescu în dimensiuni şi noi margini se conturară. Ceva care aducea cu curcubeul unui oraş sarkian se putea distinge.

— Sper, spuse Genro, că nu-ţi va veni ideea să încerci să te descurci de unul singur. Pe Sark este imposibil aşa ceva. Ai de ales între Trantor şi Aristocraţi. Să nu uiţi asta.

De-acum, oraşul se vedea destul de clar şi o pată verde-cafenie de la marginea lui se transformă într-un spaţiodrom, chiar dedesubtul lor.

Genro spuse:

— Dacă Trantor n-o să te aibă în decurs de o oră, Seniorii vor pune mâna pe tine înainte de sfârşitul zilei. Nu pot să-ţi spun cu precizie ce-ţi va face Trantorul, dar îţi pot garanta cum te va trata Sarkul.

Terens fusese în Serviciul Civil. Ştia ce i-ar face Sarkul unui ucigaş de Aristocraţi.

Spaţiodromul umplea acum ecranul, dar Genro nu se mai uita la el. Era atent la comenzile care îndreptau raza pulsatorie în jos. Nava se întoarse încet în aer, la înălţimea de o milă, stabilizându-se apoi vertical.

La o sută de iarzi deasupra platformei, motoarele bubuiră. În ciuda resorturilor hidraulice, Terens simţi intens vibraţiile. I se făcu rău pe locul lui.

Genro spuse:

— Ia biciul. Hai, repede! Fiecare secundă este importantă. Ieşirea de urgenţă se va închide în spatele tău. O să le ia cinci minute până se vor întreba de ce nu deschid intrarea principală, încă cinci minute ca să pătrundă înăuntru şi încă cinci minute ca să te caute. Ai deci 15 minute la dispoziţie ca să ieşi din spaţiodrom şi să intri în maşină.

Vibraţiile încetară şi, în liniştea apăsătoare, Terens ştiu că făcuseră contactul cu Sarkul.

Câmpurile diamagnetice intrară în acţiune pentru a modifica poziţia navei, imprimându-i treptata şi graţioasa deplasare pe orizontală. Genro spuse:

— Acum! Uniforma îi era plină de transpiraţie.

Terens, tremurând şi cu privirea tulbure, ridică biciul neuronic…

Terens fu luat în primire de toamna sarkiană. Petrecuse mulţi ani în clima aceea aspră, până ce aproape că uitase eternul iunie al Florinei. Acum, zilele petrecute în Serviciul Civil îi reveniră brusc în minte, de parcă n-ar fi părăsit niciodată lumea Aristocraţilor.

Numai că acum era fugar, iar asupra lui atârna acuzaţia celei mai teribile crime, aceea de a fi ucis un sarkian.

Păşea în ritmul în care îi bătea inima. În spatele lui se afla nava în care zăcea Genro, îngheţat în agonia produsă de bici. Uşa glisase încet în spatele lui şi acum înainta pe o alee largă, pavată. În jurul lui erau mulţi muncitori şi mecanici. Fiecare cu slujba lui şi propriile probleme. Nu se opriră să-l privească nicio clipă. N-aveau niciun motiv.

Îl văzuse oare cineva ieşind din navă?

Era convins că nu, pentru că altfel ar fi auzit gălăgie pe urmele lui.

Îşi atinse uşor chipiul. Era încă tras peste urechi, iar mica insignă pe care o avea acum era netedă la pipăit. Genro îi spusese că asta avea să-i servească pentru identificare. Oamenii Trantorului aşteptau să întâlnească pe cineva care să aibă acea insignă strălucind în soare.

Ar fi putut să şi-o scoată, fiind liber apoi să rătăcească de unul singur, în căutarea unei alte nave – în vreun fel. Ar fi putut pleca de pe Sark… în vreun fel. Ar fi putut scăpa… în vreun fel.

Prea multe aceste „în vreun fel”! Simţea de fapt că ajunsese la capătul drumului şi, aşa cum îi spusese Genro, n-avea de ales

decât între Trantor şi Sark. Se temea şi chiar ura Trantorul, dar ştia că, oricum, era mult mai bine decât cealaltă alternativă.

* * *

— Hei, tu!

Terens îngheţă. Ridică privirea cuprinsă de panică. Poarta era la o distanţă de 100 de picioare. Dacă ar fi alergat... Dar unui om care alerga nu-i vor permite să iasă. Nu putea să facă asta. Nu trebuia să alerge.

O femeie tânără scosese capul pe fereastra unui vehicul de teren aşa cum Terens nu văzuse niciodată, nici măcar în timpul şederii lui de 15 ani pe Sark. Scânteia din cauza metalului şi a materialului translucid.

Femeia spuse:

— Vino aici.

Picioarele lui Terens îl duseră încet către maşină. Genro îi spusese că urma să fie aşteptat dincolo de poartă. Sau nu? Şi ar trimite ei oare o femeie într-o asemenea misiune? De fapt, o fată. O fată cu faţa brună şi frumoasă.

Spuse:

— Ai sosit cu nava care tocmai a aterizat, nu-i aşa?

El rămase tăcut.

Ea deveni nerăbdătoare.

— Haide, doar te-am văzut ieşind din navă! Îşi atinse ochelarii de polo. El mai văzuse cândva asemenea ochelari.

Terens se bâlbâi:

— Da. Da.

— Atunci urcă.

Ea îi deschise uşa. Vehiculul era încă şi mai luxos pe dinăuntru. Locurile erau moi, mirosea frumos, iar fata era foarte drăguţă.

Ea îl întrebă:

— Eşti membru al echipajului?

Îl punea la încercare, îşi imagină Terens. Spuse:

— Ştii cine sunt. Ridică două degete către insignă.

Fără niciun zgomot, maşina dădu înapoi şi se întoarse.

La poartă, Terens se făcu mic în scaunul tapisat cu kyrt, dar nu era nicio nevoie să se ascundă. Fata vorbi poruncitor şi fură lăsaţi să treacă. Spuse:

— Omul acesta este cu mine. Sunt Samia de Fife.

Lui Terens îi trebuiră câteva secunde să audă şi să înţeleagă asta. Când se întinse încordat înainte, vehiculul prinsese deja viteză.

* * *

Un muncitor din interiorul spaţiodromului ridică privirea de unde se afla şi murmură câteva cuvinte scurte în reverul hainei. Intră în clădire şi apoi se reîntoarse la lucru. Supraveghetorul se încruntă şi îşi notă în minte să-i atragă atenţia omului despre obiceiul de a pierde vremea pe-afară, fumând câte o jumătate de oră.

În faţa spaţiodromului, unul dintre cei doi bărbaţi aflaţi într-o maşină de teren, exclamă surprins:

— S-a urcat într-o maşină cu o fată? Ce maşină? Ce fată? În ciuda costumului sarkian, accentul era clar de pe undeva din lumile Arcturiene ale Imperiului Trantorian.

Cel care-l însoţea era sarkian, foarte versat în transmiterea de informaţii. Când maşina în chestiune depăşi poarta şi începu să prindă viteză, acesta se ridică pe jumătate de pe loc şi strigă:

— Este maşina Doamnei Samia. Nu mai e alta la fel. Pe Galaxie! Ce facem?

— Urmăreşte-o, spuse celălalt scurt.

— Dar Doamna Samia…

— Pentru mine nu înseamnă nimic şi nici pentru tine n-ar trebui. Altfel, ce-am mai căuta aici?

Vehiculul lor făcu o curbă şi se înscrise pe o bandă liberă a autostrăzii, unde numai maşinile foarte rapide aveau acces.

Sarkianul mârâi:

— N-o putem ajunge din urmă. De îndată ce o să ne zărească, o să dispară. Maşina ei poate atinge 2-50.

— Deocamdată văd că merge cu 1-00, spuse Arcturianul.

După o vreme adăugă:

— E clar că nu se duce la Depsec.

După încă un timp spuse:

— Nu se îndreaptă către Palatul lui Fife.

Adăugă apoi, peste câteva momente:

— Ah, numai de-aş şti încotro se duce! Cred că vrea să iasă din oraş.

Sarkianul zise:

— De unde ştim noi că omul care e cu ea este chiar omul pe care îl aşteptam? Ar putea fi o diversiune pentru a ne face să

ieşim din dispozitiv. Nu încearcă să ne lase în urmă şi, pe urmă, nici n-ar folosi o astfel de maşină dacă n-ar ţine cu tot dinadinsul să fie urmărită. E vizibilă de la două mile.

— Ştiu, dar Fife nu şi-ar fi trimis fata ca să scape de noi. Câţiva oameni de-ai lui ar fi făcut treaba mult mai bine.

— Poate că la volan nu e chiar ea.

— O să aflăm noi în curând. Văd că încetineşte. Depăşeşte-o şi opreşte după prima curbă.

* * *

— Vreau să vorbesc cu dumneata, spuse fata.

Terens îşi dădu seama că nu era vorba de capcana la care se gândise prima oară. Femeia asta chiar era fiica Seniorului de Fife. Era imposibil să nu fie. Era mult prea sigură pe ea. Nu aruncase nicio privire înapoi pentru a observa dacă e urmărită. De trei ori, în timp ce schimbau direcţia, el observase maşina din spate, păstrând distanţa şi având grijă să nu se apropie prea mult, dar nici să-i piardă din vedere.

Nu era vorba de o maşină oarecare. Era sigur de asta. Poate că erau trimişii Trantorului, ceea ce n-ar fi fost rău deloc. Puteau fi şi oamenii Sarkului, caz în care Doamna putea deveni un ostatic preţios.

Spuse:

— Sunt gata să vorbesc.

— Ai fost pe nava care l-a adus pe florinian? întrebă ea. Mă refer la omul urmărit pentru toate crimele acelea.

— Am mai spus odată că da.

— Foarte bine. Uite, te-am adus aici ca să nu fim deranjaţi. Băştinaşul acela a fost interogat în timpul călătoriei spre Sark?

O asemenea naivitate era greu de simulat. Chiar nu ştia cine era el. Terens spuse prevăzător:

— Da.

— Ai fost de faţă la interogatoriu?

— Da.

— Bine. Aşa mi-am imaginat şi eu. Apropo, de ce ai părăsit nava?

Asta, se gândi Terens, era întrebarea pe care ea ar fi trebuit să i-o pună de prima oară.

Spuse:

— Trebuia să duc un raport special… Ezită.

Ea interveni nerăbdătoare:

— Un raport către tatăl meu? Nu-ţi face griji. Eşti sub protecţia mea. Voi spune că ai venit cu mine pentru că ţi-am ordonat să o faci.

— Foarte bine, Doamnă.

Cuvântul „Doamnă” îi săgetă adânc conştiinţa. Era vorba de o Doamnă, cea mai nobilă dintre toate. Iar el era un florinian, un om care ucisese patrule, apoi Aristocraţi; un ucigaş de un asemenea calibru putea să facă şi gestul de a privi în ochi o Doamnă.

Se uită la ea cu ochi duri şi scormonitori. Îşi înălţă capul şi o fixă.

Era foarte frumoasă.

Şi din cauză că era cea mai importantă Doamnă din lume, nu-i observa privirea.

— Vreau să-mi spui tot ce ai auzit la interogatoriu, spuse ea. Vreau să ştiu tot ce ţi-a spus băştinaşul. Este foarte important.

— Îmi permiteţi să vă întreb de ce vă interesează, Doamnă?

— Nu-ţi permit, replică ea scurt.

— Cum doriţi, Doamnă.

Nu ştia ce avea de gând să spună. De fapt pândea ca maşina care îi urmărise să-i ajungă din urmă. Dar, pe de altă parte, devenea tot mai conştient de chipul şi corpul fetei frumoase aşezate lângă el.

Florinienii din Serviciul Civil, inclusiv Oficialii, erau, teoretic, celibatari. Dar majoritatea ocoleau această restricţie de câte ori puteau. Terens se descurcase şi el cum putuse în privinţa asta. În cel mai bun caz, experienţele lui nu fuseseră niciodată satisfăcătoare.

Asta sporea importanţa faptului că era acum lângă o fată atât de frumoasă, într-o maşină atât de luxoasă, în condiţii de asemenea izolare.

Ea aştepta ca el să vorbească, cu ochii ei întunecaţi (şi ce ochi!) aprinşi de interes, cu buzele roşii, îndepărtate în aşteptare, un chip demn de a fi brodat pe kyrt. Era complet inconştientă că cineva, oricine, ar fi putut avea vreun gând primejdios faţă de Doamna de Fife.

Terens uită de urmăritori.

Îşi dădu seama brusc că uciderea unui Aristocrat nu era crima cea mai teribilă.

Nu prea fu conştient când făcu prima mişcare. A ştiut doar că trupul ei mic a fost în braţele sale, că a devenit rigid şi că, într-o clipă, ea a ţipat, iar el i-a înăbuşit strigătul cu buzele…

* * *

Simţi mâini pe umăr şi curentul de aer rece intrând prin uşa deschisă a maşinii. Degetele lui căutară arma, însă prea târziu. Îi fusese deja smulsă.

Samia nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt.

Sarkianul spuse oripilat:

— Ai văzut ce-a făcut?

Arcturianul îi răspunse:

— N-are importanţă!

Puse un mic obiect negru în buzunar, netezindu-şi apoi tighelul.

— Pune mâna pe el! spuse.

Sarkianul îl târî pe Terens afară din maşină, cuprins de furie.

— Şi ea l-a lăsat, bolborosi el. L-a lăsat.

— Cine sunteţi? întrebă Samia cu o energie bruscă. Tatăl meu v-a trimis?

— Fără întrebări, vă rog! îi răspunse Arcturianul.

— Eşti străin, spuse Samia mânioasă.

Sarkianul zise:

— Pe tot Sarkul! Ar trebui să-i sparg capul. Îşi pregăti pumnul.

— Stai! spuse Arcturianul. Îl apucă pe sarkian de încheietură şi îi forţă mâna la spate.

Sarkianul mormăi ursuz:

— Există nişte limite. Înţeleg chestia cu uciderea Aristocraţilor. Şi mie mi-ar place să omor vreo câţiva. Dar să stau nepăsător şi să privesc un băştinaş făcând ceea ce a făcut el, e prea mult pentru mine.

Samia spuse cu o voce nefiresc de înaltă:

— Băştinaş?

Sarkianul se aplecă înainte şi smulse cu ferocitate chipiul de pe capul lui Terens. Oficialul păli, dar nu se clinti. Rămase cu privirea aţintită asupra fetei şi părul lui nisipiu fu uşor răvăşit de briză.

Samia se retrase neajutorată, cât putu de mult, pe scaunul ei, cu o mişcare bruscă, acoperindu-şi faţa cu ambele mâini şi apăsându-şi degetele cu putere.

— Şi cu ea ce facem? întrebă Sarkianul.

— Nimic.

— Ne-a văzut. Va pune întreaga planetă pe urmele noastre.

— Ai de gând s-o ucizi pe Doamna de Fife? întrebă Arcturianul sarcastic.

— Păi, nu. Dar am putea să-i scoatem din funcţie vehiculul. Până să ajungă ea la un radiofon, vom putea fi la adăpost.

— Nu neapărat. Arcturianul se aplecă în maşină, spunând: Doamnă, n-am la dispoziţie decât o clipă. Mă puteţi auzi?

Ea nu se mişcă.

Arcturianul spuse:

— Ar fi mai bine să mă auziţi. Îmi pare rău că v-am întrerupt într-un moment tandru dar, din fericire, momentul ne-a fost de folos. Am acţionat repede şi am înregistrat scena cu tri-camera. Nu-i o păcăleală. Voi trimite negativul într-un loc sigur, la câteva minute după ce vă voi părăsi, aşa că după aceea orice intervenţie din partea dumneavoastră mă va obliga să devin periculos. Sunt sigur că mă înţelegeţi.

Se întoarse.

— Nu va face nimic. Absolut nimic. Hai să mergem, Oficialule.

Terens îl urmă. N-avea putere să se uite înapoi la chipul alb şi chinuit din maşină.

Indiferent ce ar fi urmat, realizase un miracol. Pentru o clipă, o sărutase pe cea mai mândră Doamnă a Sarkului, simţise atingerea fugară a buzelor ei moi şi înmiresmate.

16. Acuzatul

Diplomaţia are un limbaj şi un set de atitudini propriu. Relaţiile dintre reprezentanţii statelor suverane, dacă se derulează strict conform protocolului, sunt stilizate şi contradictorii. Expresia „consecinţe neplăcute” devine sinonimă cu războiul, iar un „aranjament potrivit” înseamnă de multe ori capitulare.

Ori de câte ori era singur, Abel prefera să abandoneze limbajul duplicitar al diplomaţiei. Prin intermediul unei linii private, care făcea legătura între el şi Fife, putea discuta cu Seniorul pe un ton de conversaţie amicală.

Spuse:

— Te-am găsit cam greu, Fife.

Fife zâmbi. Părea în largul lui, netulburat de nicio problemă.

— A fost o zi încărcată, Abel.

— Da. Am auzit şi eu câte ceva.

— Steen? întrebă Fife nonşalant.

— Şi asta. Steen este aici de vreo şapte ore.

— Ştiu. A fost greşeala mea. Te gândeşti să ni-l înapoiezi?

— Mi-e teamă că nu.

— E un criminal.

Abel chicoti, rotindu-şi cupa în mână şi privind cele câteva bule de aer de la suprafaţa lichidului.

— Cred că are destule atuuri pentru a fi considerat refugiat politic. Legea inter-stelară îl va proteja pe teritoriul Trantorian.

— Guvernul dumitale te va sprijini?

— Cred că da, Fife. Nu degeaba sunt în diplomaţie de 30 de ani. Pot să anticipez reacţia Trantorului.

— Aş putea face ca Sarkul să-ţi ceară rechemarea.

— La ce bun? Sunt un om paşnic cu care te-ai obişnuit. Succesorul meu ar putea fi oricine.

Urmă o pauză. Fife se încruntă.

— Cred că vrei să-mi sugerezi ceva.

— Da. Şi tu ai un om de-al nostru.

— Ce om de-al vostru?

— Un Spaţio-analist. Un Pământean, adică pe cineva de pe o planetă aparţinând domeniului Trantorian.

— Steen ţi-a zis asta?

— Printre altele.

— El l-a văzut pe acest Pământean?

— N-a precizat.

— Pentru că nu l-a văzut. Datorită circumstanţelor, mă îndoiesc că poţi avea încredere în cuvântul lui.

Abel îşi puse paharul jos. Îşi împreună mâinile în poală şi spuse:

— Oricum, sunt sigur că Pământeanul există. Ascultă, Fife, ar trebui să ne întâlnim apropo de acest subiect. Eu îl am pe Steen, tu îl ai pe Pământean. Într-un fel, suntem chit. Înainte ca tu să-ţi duci planurile la îndeplinire, înainte ca ultimatumul tău să expire şi lovitura de stat pe care o pui la cale să aibă loc, de ce nu am ţine o întrunire despre situaţia kyrtului, în general?

— Nu cred că e necesar. Ceea ce se întâmplă acum pe Sark, este în întregime o problemă internă. Sunt gata să garantez personal că nu va exista nicio schimbare în comerţul cu kyrt, indiferent de evenimentele politice de aici. Cred că asta-i de ajuns pentru ca Trantorul să nu-şi mai facă griji.

Abel îşi sorbi vinul, părând să mediteze o clipă. Spuse:

— Se pare că avem şi un al doilea refugiat politic. Un caz curios. Unul dintre supuşii florinieni ai dumitale, apropo. Un Oficial. Zice că-l cheamă Myrlyn Terens.

Ochii lui Fife se aprinseră brusc.

— Bănuiam asta. Pe tot Sarkul, Abel! Există o limită privitor la intervenţia deschisă a Trantorului pe planeta asta. Omul pe care l-aţi răpit este un criminal. N-are cum căpăta statutul de refugiat politic.

— Mă rog, îl vrei?

— Te gândeşti la un târg? Asta e?

— Mă gândeam la întrunirea despre care ţi-am vorbit.

— Pentru un criminal florinian? Bineînţeles că nu.

— Dar maniera în care Oficialul a reuşit să ajungă la noi este destul de stranie. S-ar putea să fii interesat…

* * *

Junz păşea nervos, scuturând din cap. Era deja târziu în noapte. I-ar fi plăcut să fie în stare să doarmă, dar ştia că ar fi avut din nou nevoie de somnin.

Abel spuse:

— Aş fi putut fi obligat să-i ameninţ cu forţa, după cum a sugerat Steen, dar n-ar fi fost bine deloc. Riscurile ar fi fost îngrozitoare, rezultatele nesigure; totuşi, până în clipa în care

Oficialul a fost adus la noi, nu vedeam altă alternativă. Cu excepţia, desigur, a politicii de a nu face nimic.

Junz dădu din cap cu putere.

— Nu. Ceva trebuia făcut. Şi totuşi s-a ajuns la şantaj.

— Din punct de vedere tehnic, presupun că da. Ce-ai fi vrut să fac?

— Exact ceea ce ai făcut. Nu sunt un ipocrit, Abel. Sau încerc să nu fiu. N-o să-ţi condamn metodele, când intenţionez să mă folosesc pe deplin de rezultate. Şi totuşi, ce se întâmplă cu fata?

— Nu i se va întâmpla nimic atâta vreme cât Fife se va ţine de cuvânt.

— Îmi pare rău de ea. Am ajuns să-i dispreţuiesc pe sarkieni pentru ceea ce i-au făcut Florinei, dar nu mă pot abţine să nu-mi fie milă de ea.

— Ca persoană, da. Dar adevărata responsabilitate este a Sarkului însuşi. Ascultă, bătrâne, ai sărutat vreodată o fată într-un vehicul de teren?

Un uşor zâmbet tremură în colţul gurii lui Junz.

— Da.

— Şi eu. Deşi trebuie să recurg la amintiri mai îndepărtate decât tine, probabil. Nepoata mea cea mai mare face aşa ceva chiar în clipa asta, nu m-ar mira deloc. Ce înseamnă un sărut furat, dacă nu expresia celei mai naturale emoţii din toată Galaxia?

— Ascultă, omule. E vorba de o fată, hai să zicem de înaltă condiţie socială, care, dintr-o greşeală, se trezeşte în aceeaşi maşină cu, hai să zicem, un criminal. El profită de ocazie pentru a o săruta. O face din instinct şi fără consimţământul ei. Cum ar trebui să se simtă ea? Cum ar trebui să se simtă tatăl ei? Supărat? Poate. Mânios? Cu siguranţă. Ofensat? Insultat? Toate astea, da. Dar înjosit? Nu! Înjosit în asemenea măsură, încât să dorească să pericliteze importante afaceri de stat pentru a evita ca lucrul ăsta să se afle? Prostii.

— Dar exact asta e situaţia şi aşa ceva nu se putea întâmpla decât pe Sark. Samia de Fife nu e vinovată de altceva decât de o anumită doză de naivitate. A mai fost ea cu siguranţă sărutată şi înainte. Dacă s-ar fi sărutat din nou, dacă ar fi sărutat de nenumărate ori pe oricine în afară de un florinian, nimeni n-ar fi zis nimic. Dar s-a *sărutat* într-adevăr cu un florinian.

N-are nicio importanţă că ea n-a ştiut că el era florinian. Nu are nicio importanţă că el a sărutat-o cu forţa. Dacă am face publică fotografia pe care o avem cu Doamna Samia în braţele florinianului, asta ar distruge-o şi pe ea şi pe tatăl ei. I-am văzut chipul lui Fife privind copia fotografiei. Era imposibil de spus cu siguranţă dacă Oficialul era într-adevăr un florinian. Avea un costum sarkian şi un chipiu care îi acoperea bine părul. Avea pielea deschisă la culoare, dar asta nu spunea mare lucru. Totuşi, Fife a ştiut că zvonul va fi crezut cu bucurie de mulţi dintre cei interesaţi de scandal şi lucruri de senzaţie şi că poza va fi considerată o dovadă irefutabilă. Ştia, de asemenea, că duşmanii săi politici îşi vor face din asta un capital cât mai mare. Poţi să-i spui şantaj, Junz, şi poate că asta şi este. Dar e vorba de un şantaj care n-ar avea sorţi de izbândă pe nicio altă planetă. Propriul lor sistem bolnav ne-a oferit această armă şi n-am nicio reţinere în a o folosi.

Junz oftă:

— Şi care-i aranjamentul final?

— Ne vom întâlni mâine la prânz.

— Deci ultimatumul lui a fost amânat?

— Sine die[1]. Îl voi întâlni personal în biroul său.

— Este ăsta un risc necesar?

— Nu e un risc prea mare. Vor exista martori. Şi apoi sunt nerăbdător să-l văd în carne şi oase pe acest Spaţio-analist pe care îl cauţi de atâta vreme.

— Voi participa şi eu? întrebă Junz nerăbdător.

— Bineînţeles. Şi Oficialul. Avem nevoie de el pentru a-l identifica pe Spaţio-analist. Toţi veţi fi prezenţi prin personificare trimensică.

— Mulţumesc.

Ambasadorul Trantorian căscă şi clipi spre Junz cu ochii apoşi.

— Acum, dacă nu te superi, sunt treaz de două zile şi o noapte şi mi-e teamă că bătrânul meu trup n-ar mai suporta o altă doză de antisomnin. Trebuie să dorm.

* * *

După ce personificarea trimensică fusese pusă la punct, întrunirile importante se ţineau foarte rar faţă în faţă. Fife resimţea puternic senzaţia de jenă datorată prezenţei materiale

---

[1] Fără a fixa o dată precisă. (lat.)

a bătrânului Ambasador. Tenul lui măsliniu nu putea fi numit chiar întunecat, dar liniile chipului îi erau dispuse într-o mânie tăcută.

Trebuia să păstreze tăcerea. Nu putea spune nimic. Nu putea decât să-l fixeze pe omul care-i stătea în faţă.

Abel! Un bătrân ramolit, cu haine zdrenţuite, dar cu un milion de lumi în spatele lui.

Junz! Un intrus cu pielea brună şi păr lânos, a cărui perseverenţă precipitase criza.

Steen! Trădătorul! Căruia îi era teamă să i se uite în ochi!

Oficialul! Cel mai greu îi venea să-l privească pe acesta. Era băştinaşul care îi dezonorase fiica cu atingerea lui şi care totuşi putea rămâne în siguranţă, în spatele zidurilor Ambasadei Trantoriene. I-ar fi plăcut să scrâşnească din dinţi şi să lovească biroul cu pumnul, dacă ar fi fost singur. Dar în acea situaţie niciun muşchi al feţei nu avea voie să i se mişte, deşi tensiunea îi ţinea întinşi la maximum.

Dacă Samia n-ar fi... Alungă gândul ăsta. Propria lui neglijenţă o făcuse atât de independentă şi, în clipa aceea, nu o putea învinovăţi. Nu încercase să se scuze sau să-şi micşoreze vina. Îi povestise întregul adevăr despre încercările ei particulare de a face pe spionul interstelar şi cât de îngrozitor se terminaseră toate. Se bazase complet, în jena şi amărăciunea ei, pe înţelegerea lui, şi asta îi era de ajuns. Îi era de ajuns, chiar dacă asta însemna ruina structurii pe care el o tot construia.

Zise:

— Întrunirea asta mi-a fost impusă. Nu văd de ce aş spune ceva, sunt aici ca să ascult.

Abel spuse:

— Cred că Steen doreşte să ia primul cuvântul.

Ochii lui Fife îl priviră cu dispreţ pe Steen.

Steen strigă:

— M-ai făcut să trec de partea Trantorului, Fife. Ai violat principiul autonomiei. Nu te puteai aştepta să suport aşa ceva. Zău!

Fife rămase tăcut, iar Abel interveni, nu fără o umbră de dispreţ:

— Treci la subiect, Steen. Ai afirmat că ai ceva de spus. Spune!

Obrajii supţi ai lui Steen se înroşiră, deşi nu erau pomădaţi.

— Desigur, nu susţin că aş fi detectivul pe care seniorul de Fife îl personifică, dar măcar pot gândi. Zău! Şi chiar am gândit. Fife ne-a spus o poveste ieri. Una despre un trădător misterios, pe care l-a botezat X. Mi-am dat seama că nu erau decât vorbe goale pentru a putea declara stare de urgenţă. Nu m-am lăsat înşelat nici măcar o clipă.

— Nu exista X? întrebă Fife liniştit. Atunci de ce-ai fugit? Un om care fuge nu are nevoie de o altă acuzare.

— Chiar aşa? Zău? strigă Steen. Păi aş alerga afară dintr-o clădire în flăcări chiar şi în cazul în care n-aş fi eu cel care i-a dat foc.

— Continuă, Steen, spuse Abel.

Steen îşi trecu limba peste buze şi îşi contemplă o clipă unghiile. Le netezi uşor, în timp ce vorbea.

— Dar după aceea m-am gândit: de ce era nevoie de o asemenea poveste, cu toate complicaţiile şi sinuozităţile ei? Nu era felul lui obişnuit de a fi. Zău! Nu era felul de a fi al lui Fife. Îl cunosc. Cu toţii îl cunoaştem. N-are niciun pic de imaginaţie, Excelenţa Voastră. E o brută! E la fel de rău ca şi Bort.

Fife mârâi:

— Abel, ăsta are de gând să spună ceva sau să continue cu bolboroselile lui?

— Am să continui dacă o să mă laşi să vorbesc. La naiba! De partea cui eşti? Mi-am zis (asta a fost după prânz), mi-am zis: Oare de ce un om ca Fife avea nevoie să inventeze o asemenea poveste? Nu putea exista decât un singur răspuns. Nu era vorba de o poveste inventată. Din mintea *lui* nu putea izvorî aşa ceva. Deci probabil că totul era adevărat. Şi, desigur, patrulele fuseseră omorâte, deşi Fife ar fi fost destul de capabil să aranjeze în aşa fel ca asta să se întâmple.

Fife ridică din umeri.

Steen continuă:

— Dar cine este X? Nu sunt eu. Zău! Ştiu că nu sunt eu! Şi sunt de acord că nu putea fi decât un Mare Senior. Dar care dintre noi ştia cele mai multe lucruri despre toate astea, totuşi? Ce Mare Senior se străduise să folosească povestea Spaţio-analistului timp de un an de zile, pentru a-i înspăimânta pe ceilalţi, apelând la un aşa-numit efort comun, adică la ceea ce eu numesc capitulare în faţa dictaturii lui Fife? Am să vă spun eu cine este X.

Steen se ridică şi vârful capului îi atinse marginea cubului-receptor, turtindu-se pe măsură ce părul îi devenea invizibil. Întinse un deget acuzator.

— El este X. El l-a găsit pe Spaţio-analist şi l-a dat la o parte din drum când a văzut că noi n-am fost deloc impresionaţi de poveştile lui de la prima noastră întrunire. Şi apoi, l-a dat din nou la iveală după ce pusese la cale o lovitură de stat militară.

Fife se întoarse plictisit către Abel.

— A terminat? Dacă da, ia-l de aici. E o ofensă de nesuportat pentru orice om cinstit.

Abel spuse:

— Ai ceva de comentat apropo de afirmaţiile lui?

— Bineînţeles că nu. Nici nu merită să fie comentate. Omul este disperat. E în stare să spună orice.

— Nu te poţi face că nu înţelegi, Fife, spuse Steen. Îi privi pe ceilalţi. Ochii i se îngustaseră, iar nările îi fremătau. Ascultaţi, continuă el. Fife ne-a spus că anchetatorii lui au găsit dovezi în cabinetul doctorului. A spus că doctorul murise într-un accident după ce-l diagnosticase pe Spaţio-analist ca fiind victima unei sonde psihice. A mai spus că acea crimă a fost înfăptuită de către X pentru a ţine secretă identitatea Spaţio-analistului. Asta a spus. Întrebaţi-l! Întrebaţi-l dacă nu asta a spus.

— Şi ce dacă am spus? întrebă Fife.

— Întrebaţi-l cum a putut pune el mâna pe dovezile din cabinetul doctorului care era mort şi îngropat de luni de zile, dacă nu cumva le-a avut tot timpul. Zău!

Fife spuse:

— E o tâmpenie. Nu putem pierde timpul la nesfârşit în felul acesta. Un alt doctor a luat în primire cabinetul celui mort, moştenindu-i bineînţeles şi fişierul. Crede careva dintre voi că fişele medicale sunt distruse de îndată ce doctorul moare?

Abel spuse:

— Nu, desigur că nu.

Steen bâlbâi câteva cuvinte, apoi se aşeză.

Fife spuse:

— Şi acum ce urmează? Mai are cineva dintre voi ceva de zis? Mai există acuzaţii? Mai e ceva? Vocea îi era gravă. Amărăciunea străbătea dincolo de cuvinte.

Abel spuse:

— Păi, Steen a zis ce avea de zis. Junz şi cu mine suntem însă aici pentru cu totul altceva. Am dori să-l vedem pe Spaţio-analist.

Mâinile lui Fife se odihniseră pe birou. Acum se ridicară şi încleştară marginea biroului. Sprâncenele lui negre se uniră.

Spuse:

— Am, într-adevăr, în custodie un om care nu-i în toate minţile, şi care pretinde că e Spaţio-analist. Am să poruncesc să fie adus!

* * *

Valona March nu visase niciodată în viaţă că astfel de lucruri ar putea exista cu adevărat. De peste o zi, de când sosise pe Sark, aproape totul părea un miraj. Chiar şi celulele închisorii în care ea şi Rik fuseseră plasaţi separat, păreau să aibă o anume măreţie. Apa ţâşnea dintr-o ţeavă la simpla apăsare a unui buton. Căldura ieşea din pereţi, deşi aerul de-afară era mai rece decât crezuse ea că ar putea fi vreodată aerul. Şi toată lumea din jurul ei purta haine atât de frumoase! Fusese în încăperi în care erau tot felul de lucruri nemaivăzute. Cea în care se afla acum era mai largă decât toate, dar era aproape goală. Totuşi, existau câţiva oameni acolo. Era un bărbat cu înfăţişare aspră, în spatele unui birou, un altul mai în vârstă, pe un scaun, şi încă alţi trei.

Unul dintre ei era Oficialul!

Sări din scaun şi se repezi spre el:

— Oficialule! Oficialule!

Dar el nu era acolo!

Se ridicase şi îi făcea semn cu mâna.

— Întoarce-te la locul tău, Lona!

Şi trecu chiar prin el. Întinse mâna pentru a-l prinde de mânecă, dar nu atinse decât aerul. Se repezi, împiedicându-se şi trecu chiar prin el. Pentru o clipă rămase fără respiraţie. Oficialul se întorsese, se uită din nou la ea, dar ea nu mai era în stare decât să-şi privească picioarele.

Amândoi înaintau prin braţul greu al fotoliului în care Oficialul fusese aşezat. Îl putea vedea foarte clar, îi putea vedea culoarea şi soliditatea. Îi încercuia picioarele, dar nu-l simţea deloc. Întinse o mână tremurătoare şi degetele i se îngropară în tapiseria pe care însă nu o puteau pipăi. Şi degetele îi rămaseră vizibile.

Ţipă şi căzu, ultima ei senzaţie fiind aceea a braţelor Oficialului îndreptându-se automat către ea, iar ea căzând prin cercul lor, de parcă ar fi fost bucăţi de aer în care pluteau bucăţi de carne.

Era din nou pe scaun, Rik o strângea de mână, şi bătrânul acela ridat se apleca spre ea.

Spunea:

— Nu-ţi fie teamă, dragă. Nu e decât o poză, adică o fotografie.

Valona privi în jur. Oficialul încă stătea acolo. Nu se uita la ea.

Ea întinse un deget.

— El nu e acolo? Rik spuse brusc:

— Este o personificare trimensică, Lona. El este în altă parte, dar noi îl putem vedea de aici.

Valona scutură din cap. Dacă Rik spunea aşa, era în regulă. Dar îşi coborî ochii. Nu îndrăznea să privească nişte oameni care erau acolo şi nu erau acolo, în acelaşi timp.

* * *

Abel îi spuse lui Rik:

— Deci dumneata ştii ce-i aceea o personificare trimensică, tinere.

— Da, domnule. Fusese o zi formidabilă şi pentru Rik. Dar acolo unde Valona fusese din ce în ce mai uluită, el descoperise lucruri din ce în ce mai familiare.

— Unde ai învăţat asta?

— Nu ştiu. Am ştiut înainte… înainte de a uita.

Fife nu se mişcase de pe locul lui din spatele biroului, în vreme ce Valona se repezise spre Oficial.

Spuse pe un ton acid:

— Îmi pare rău că a trebuit să tulbur această întâlnire aducând aici o băştinaşă isterică. Aşa-numitul Spaţio-analist a cerut ca ea să fie prezentă.

— E-n regulă, spuse Abel. Dar observ că florinianul dumitale fără minte pare să fie familiarizat cu personificarea trimensică.

— A fost bine dresat, îmi imaginez, spuse Fife.

— L-a interogat cineva de când a sosit pe Sark? întrebă Abel.

— Bineînţeles că da.

— Cu ce rezultate?

— Nicio informaţie nouă.

Abel se întoarse către Rik.

— Cum te cheamă?

— Rik este singurul nume pe care mi-l amintesc, spuse Rik calm.

— Cunoşti pe cineva de aici?

Rik privi în jur fără teamă. Spuse:

— Doar pe Oficial. Şi pe Lona, desigur.

— Acesta, spuse Abel arătând spre Fife, este cel mai de seamă Senior care a trăit vreodată. El e stăpânul întregii lumi. Ce crezi despre el?

Rik spuse curajos:

— Eu sunt Pământean. Mie nu îmi poate fi stăpân.

Abel se întoarse către Fife.

— Nu cred că un florinian adult poate fi chiar atât de dresat, încât să te desfidă în felul acesta.

— Nici măcar cu o psiho-sondă? i-o întoarse Fife dispreţuitor.

— Îl cunoşti pe domnul acesta? întrebă Abel, întorcându-se către Rik.

— Nu, domnule.

— Acesta este doctorul Selim Junz, o persoană importantă din Biroul Spaţio-analitic Interstelar.

Rik îl privi cu atenţie.

— Atunci ar trebui să fie unul dintre şefii mei. Dar, continuă el dezamăgit, nu-l cunosc. Sau poate că pur şi simplu nu-mi amintesc.

Junz dădu din cap mohorât.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe omul ăsta, Abel.

— Asta trebuie notat, murmură Fife.

— Acum ascultă, Rik, spuse Abel. Am de gând să-ţi spun o poveste. Vreau să mă asculţi cu toată puterea minţii tale şi să gândeşti. Să gândeşti şi iar să gândeşti. Mă înţelegi?

Rik aprobă din cap.

Abel vorbi încet. Vocea lui fu singurul sunet din cameră, timp de mai multă vreme. În timp ce vorbea, pleoapele lui Rik se închiseră, rămânând strâns lipite. Îşi supse buzele, îşi duse pumnii la piept, iar capul i se aplecă înainte. Părea un om în pragul agoniei.

Abel continuă să vorbească, trecând înainte şi înapoi în timp, reconstituind evenimentele, aşa cum fuseseră iniţial prezentate de către Fife. Vorbi despre mesajul care anunţa un dezastru, de

intercepţia acestuia, despre întâlnirea dintre Rik şi X, despre psiho-sondare, despre cum fusese găsit pe Florina şi despre viaţa lui acolo, despre doctorul care l-a diagnosticat şi apoi a murit, despre memoria care îi revenea.

Spuse:

— Asta-i toată povestea, Rik. Ţi-am spus-o pe toată. Ţi se pare familiară?

Încet, dureros, Rik rosti:

— Îmi amintesc ultimele părţi. Ştiţi… ultimele câteva zile. Dar îmi amintesc şi evenimente mai îndepărtate. Poate doctorul a fost cel căruia i-am vorbit prima oară. E foarte ceţos… dar cam asta-i tot.

Abel spuse:

— Dar, de fapt, îţi aminteşti într-adevăr lucruri mai îndepărtate. Îţi aminteşti de pericolul care plana asupra Florinei.

— Da. Da. Acela a fost primul lucru pe care mi l-am amintit.

— Şi după aceea nu-ţi mai poţi aminti? Ai sosit pe Sark şi te-ai întâlnit cu cineva.

Rik gemu.

— Nu pot. Nu pot să-mi amintesc.

— Încearcă! Încearcă!

Rik ridică privirea. Chipul lui alb era umed de sudoare.

— Îmi amintesc un cuvânt.

— Ce cuvânt, Rik?

— N-are niciun sens.

— Spune-ne, totuşi.

— Îl asociez cu o masă. Cu mult, mult timp în urmă. Foarte ceţos. Eram aşezat. Cred că mai era cineva cu mine. S-a ridicat parcă în picioare şi m-a privit de sus. Şi există un cuvânt.

Abel era răbdător.

— Ce cuvânt?

Rik îşi încleştă pumnii şi şopti:

— Fife!

Toţi, în afară de Fife, se ridicară în picioare. Steen izbucni pe un ton ascuţit:

— V-am spus eu! Râsul îi răsună apoi ca un cotcodăcit gâlgâitor.

17. Acuzatorul

Fife spuse, controlându-şi emoţia:

— Hai să terminăm cu farsa asta.

Aşteptase înainte de a vorbi, cu ochii duri şi chipul lipsit de expresie, până când ceilalţi se aşezară din nou. Rik îşi plecase capul, strângând pleoapele cu durere, în încercarea de a-şi scormoni prin mintea chinuită. Valona îl trase către ea, încercând să-i cuibărească fruntea pe umărul ei, mângâindu-l încet pe obraz.

Abel spuse:

— De ce spui că asta e o farsă?

Fife îi răspunse:

— Păi nu este? Am fost de acord cu această întâlnire în primul rând datorită unei anume ameninţări din partea ta. Aş fi refuzat chiar şi în condiţiile astea, dacă aş fi ştiut că întrunirea urma să devină un fel de judecată a mea făcută de renegaţi şi criminali.

Abel se încruntă şi spuse pe un ton de politeţe îngheţată:

— Aici nu e vorba de un proces, Senior Fife. Doctorul Junz este aici pentru a recupera un membru al BSI-ului, conform dreptului şi îndatoririi sale. Iar eu sunt aici ca să protejez interesele Trantorului în aceste vremuri tulburi. N-am nicio îndoială că acest om, Rik, este chiar Spaţio-analistul rătăcit. Putem încheia imediat această întrunire dacă vei fi de acord să predai prizonierul Doctorului Junz, pentru a fi examinat îndeaproape, examinare care va include şi un control medical amănunţit. Bineînţeles că îţi vom cere ajutorul în continuare pentru a-l descoperi pe cel care a folosit sonda, şi pentru a ne asigura că pe viitor astfel de acte nu se vor mai repeta şi nu vor mai fi îndreptate împotriva unei agenţii interstelare care s-a menţinut constant deasupra politicilor regionale.

Fife spuse:

— Un discurs foarte bun! Dar ceea ce este evident, rămâne evident, şi planurile tale sunt destul de transparente. Ce se va întâmpla dacă ţi-l voi preda pe omul acesta? Probabil că BSI-ul va izbuti să descopere ceea ce doreşte. Susţine că este o agenţie interstelară, fără legături regionale. Dar este un lucru ştiut, nu-i aşa, că Trantor contribuie cu două treimi la bugetul ei anual. Mă îndoiesc că vreun observator rezonabil ar considera-o cu adevărat neutră în Galaxia de azi. Descoperirile ei cu privire

la acest om se vor potrivi cu siguranţă intereselor imperiale ale Trantorului. Şi care vor fi aceste descoperiri? Şi asta-i destul de clar. Memoria acestui om va reveni încet-încet. BSI-ul va da publicităţii buletine zilnice. Încetul cu încetul îşi va aminti tot mai multe din detaliile necesare. La început numele meu, apoi înfăţişarea mea, apoi cuvintele mele exacte. Voi fi declarat vinovat în mod solemn. Se vor cere compensaţii şi Trantorul va fi obligat să ocupe Sarkul temporar, ocupaţie care, în vreun fel, va deveni permanentă.

Există limite dincolo de care până şi şantajul nu mai poate fi suportat. Al dumitale, domnule Ambasador, se termină aici. Dacă îl doreşti pe omul acesta, spune Trantorului să trimită o flotă după el.

— Nu se pune problema folosirii forţei, spuse Abel. Şi totuşi, am observat că ai evitat cu grijă să negi implicarea în ceea ce Spaţio-analistul tocmai a declarat.

— Nu există nicio implicaţie care să mă oblige să neg ceva. Îşi aminteşte un cuvânt, sau spune că-şi aminteşte. Şi ce-i cu asta?

— Nu înseamnă nimic faptul că-şi aminteşte?

— Absolut nimic. Fife este un nume cu rezonanţă pe Sark. Chiar dacă am presupune că aşa-numitul Spaţio-analist este sincer, omul a avut un an de zile la dispoziţie ca să audă numele meu rostit pe Florina. A venit pe Sark cu o navă care o aducea pe fiica mea, o ocazie şi mai bună de a auzi numele de Fife. Ce poate fi mai natural decât ca acest nume să se implice în labirintul memoriei sale? Bineînţeles că ar putea să nu fie sincer. Dezvăluirile gradate şi minuţioase ale acestui om ar fi putut fi foarte bine învăţate pe de rost.

Abel rămase fără replică. Privi spre ceilalţi. Junz se încruntă, strângându-şi bărbia cu degetele de la mâna dreaptă. Steen se hlizea aiurea murmurându-şi sieşi. Oficialul florinian îşi privea genunchii.

Cel care vorbi fu Rik, eliberându-se de îmbrăţişarea Valonei şi ridicându-se în picioare.

— Ascultaţi, spuse el. Faţa lui palidă se schimonosise. Ochii îi oglindeau o mare suferinţă.

Fife spuse:

— Presupun că e vorba de o altă dezvăluire.

Rik zise:

— Ascultaţi! Stăteam la o masă. În ceai fusese pus un drog. Ne certaserăm. Nu-mi amintesc de ce. Apoi nu m-am mai putut mişca. Nu puteam decât să stau acolo. Nu puteam vorbi. Nu puteam decât gândi. Pe tot Spaţiul! Fusesem drogat. Doream să strig, şi să ţip, şi să fug, dar nu puteam. Apoi celălalt, Fife, a apărut. Ţipase la mine până atunci. Acum nu mai striga. Nu mai era nevoie. A ocolit masa. Stătea acolo, uriaş deasupra mea. Eu nu puteam scoate nicio vorbă. Nu puteam face nimic. Nu puteam decât să încerc să-mi întorc globii oculari în sus, spre el.

Rik rămase în picioare, tăcut.

Selim Junz spuse:

— Celălalt era Fife?

— Îmi amintesc că numele lui era Fife.

— Şi atunci, este el omul acela?

Rik nu se întoarse să privească. Spuse:

— Nu-mi pot aminti cum arăta.

— Eşti sigur?

— Am tot încercat. Izbucni: Voi nu ştiţi cât de greu este. Doare! E ca un ac înroşit. Adânc! Aici! Îşi duse mâinile la cap.

Junz spuse încet:

— Ştiu că este greu. Dar trebuie să încerci. Nu înţelegi? Trebuie să continui să încerci. Uită-te la omul acela. Întoarce-te şi priveşte-l!

Rik se răsuci către Seniorul de Fife, se uită la el cu ochii mari şi apoi se întoarse cu spatele.

— Acum îţi poţi aminti? întrebă Junz.

— Nu, nu!

Fife zâmbi fioros.

— Omul tău şi-a uitat versurile? Ori povestea ar părea mai credibilă dacă o să-şi amintească chipul meu data viitoare?

Junz se repezi să spună:

— Nu l-am văzut pe omul ăsta niciodată înainte şi nici n-am discutat vreodată cu el. N-a existat nicio înţelegere a noastră împotriva dumitale şi ai început să mă plictiseşti cu toate acuzaţiile astea. Eu nu caut decât adevărul.

— Atunci pot să-i pun şi eu câteva întrebări?

— Dă-i drumul!

— Mulţumesc pentru amabilitate. Ascultă, Rik, sau mă rog, care ţi-o fi numele…

El era Seniorul adresându-se unui florinian. Rik înălţă privirea.

— Da, domnule.

— Îţi aminteşti de un om care s-a apropiat de tine, de cealaltă parte a mesei, în vreme ce tu stăteai acolo, drogat şi fără niciun ajutor.

— Da, domnule.

— Ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti este că acest om se uita la tine de sus.

— Da, domnule.

— Te-ai uitat şi tu la el, sau ai încercat s-o faci.

— Da, domnule.

— Stai jos!

Rik se conformă. Timp de o clipă, Fife rămase nemişcat. Gura lui, lipsită de buze, se strânse şi mai mult, muşchii obrajilor tresăriră puţin, apoi se lăsă să alunece de pe scaun.

Era de parcă s-ar fi lăsat în genunchi în spatele biroului.

Dar ieşi de acolo şi toată lumea văzu că, de fapt, stătea în picioare.

Lui Junz nu-i venea să creadă. Omul atât de statuar, care arăta atât de maiestuos pe locul lui, se transformase, pe neaşteptate, într-un biet pitic.

Picioarele deformate ale lui Fife se mişcau sub el cu mare efort, abia cărându-i trupul greoi. Chipul îi era îmbujorat, dar ochii îşi păstrau privirea arogantă. Steen izbucni într-un râs sălbatic, dar se opri când ochii aceia se întoarseră către el. Ceilalţi rămaseră aşezaţi, într-o linişte fascinată.

Rik, cu ochii mari, îl privi apropiindu-se.

Fife spuse:

— Am fost eu acela care s-a apropiat de tine, ocolind masa?

— Nu pot să-mi amintesc chipul lui, domnule.

— Dar nu te obligă nimeni să-ţi aminteşti chipul. Ai fi putut uita aşa ceva? Braţele lui se ridicară, încadrându-i corpul. Ai fi putut uita înfăţişarea mea, mersul meu?

— Se pare că nu, domnule, dar nu-mi pot aminti.

— Tu stăteai jos, el în picioare, şi se uita la tine.

— Da, domnule.

— El te privea de sus, copleşindu-te cu înălţimea lui, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Cel puţin asta îţi aminteşti? Eşti sigur de asta?
— Da, domnule.
Cei doi erau acum faţă în faţă.
— Mă uit eu acum de sus la tine?
Rik spuse:
— Nu, domnule.
— Te uiţi tu în sus la mine?
Rik, care stătea jos, şi Fife, care stătea în picioare, se uitau acum unul la altul aproape ochi în ochi.
— Nu, domnule.
— Puteam să fiu eu omul acela?
— Nu, domnule.
— Eşti sigur?
— Da, domnule.
— Şi încă susţii că numele pe care ţi-l aminteşti este Fife?
— Îmi amintesc numele acesta, insistă Rik încăpăţânat.
— Atunci, indiferent cine ar fi fost, omul acela s-a folosit de numele meu.
— S-ar putea.
Fife se întoarse şi, foarte demn, se strădui să ajungă la biroul lui, căţărându-se din nou pe scaun.
— N-am permis nimănui niciodată să mă vadă stând în picioare. Mai există vreun motiv pentru care această întrunire să continue?
Abel fu în acelaşi timp jenat şi supărat. Până acum conferinţa ieşise prost. La fiecare pas, Fife izbutise să aibă dreptate, şi să facă în aşa fel ca ceilalţi să nu aibă. Fife se prezentase cu succes drept un martir. Fusese obligat să accepte întâlnirea din cauza şantajului Trantorian şi scosese în relief acuzaţiile false care nu rezistaseră argumentelor sale.
Fife urma să aibă grijă ca versiunea lui asupra întrunirii să se răspândească în întreaga Galaxie şi nu va trebui să se îndepărteze prea mult de adevăr pentru a realiza o propagandă anti-Trantoriană excelentă.
Lui Abel i-ar fi plăcut să mai reducă din pierderi. Spaţio-analistul supus psiho-sondajului nu mai era acum de niciun folos Trantorului. Orice „amintire” pe care o mai putea da la iveală după aceea, va fi ridiculizată, va fi un subiect de râs, indiferent cât de adevărată ar putea fi. El va fi privit drept un biet instrument al imperialismului Trantorian.

În timp ce el ezita, Junz luă cuvântul.

Junz spuse:

— Mi se pare că există un motiv foarte întemeiat să nu întrerupem întrunirea încă. N-am stabilit exact cine este responsabil de folosirea sondei psihice. Dumneata l-ai acuzat pe Seniorul de Steen, iar el te-a acuzat pe dumneata. Luând în considerare faptul că amândoi greşiţi şi că amândoi sunteţi nevinovaţi, rămâne totuşi adevărat faptul că fiecare din voi credeţi că unul dintre Marii Seniori este vinovat. Care dintre ei este atunci?

— Are vreo importanţă? întrebă Fife. În ceea ce vă priveşte, consider că nu. Chestiunea asta ar fi fost rezolvată până acum dacă n-ar fi intervenit Trantorul şi BSI-ul. În cele din urmă îl voi descoperi pe trădător. Amintiţi-vă că acela care a folosit sonda, indiferent cine ar fi, a avut iniţial intenţia de a concentra în mâinile sale monopolul asupra kyrtului. Aşa că eu nu-l voi lăsa să scape. De îndată ce vinovatul va fi identificat, şi ne vom ocupa de el, omul dumneavoastră de aici vă va fi înapoiat, fără să i se fi făcut niciun rău. Asta este singura ofertă pe care v-o pot face, şi mi se pare destul de rezonabilă.

— Ce vei face cu cel care a folosit sonda psihică?

— Asta e o problemă pur internă, care nu vă priveşte.

— Ba da, ne priveşte, spuse Junz energic. Căci nu e vorba numai de Spaţio-analist. Aici e implicată o problemă cu mult mai importantă. Şi sunt surprins că nu s-a făcut încă referire la ea. Acest om, pe nume Rik, n-a fost psiho-sondat doar pentru că era Spaţio-analist.

Abel nu era sigur de intenţiile lui Junz, dar îi sări imediat în ajutor. Spuse sec:

— Doctorul Junz se referă desigur la mesajul alarmant trimis iniţial de Spaţio-analist.

Fife dădu din umeri.

— După câte ştiu, nimeni nu a dat vreo importanţă acestui lucru. Nici măcar Doctorul Junz, în ultimul an. Totuşi, omul dumneavoastră este aici. Îl puteţi întreba despre ce este vorba.

— Bineînţeles că n-o să-şi amintească, replică Junz mânios. Sonda psihică are cel mai mare efect asupra informaţiilor cele mai sofisticate stocate în memorie. S-ar putea ca omul să nu-şi recapete niciodată memoria intelectuală.

— Şi noi ce putem face?

— Ceva foarte clar. Aici e problema. Există altcineva care ştie, şi acela este cel care a folosit sonda psihică. S-ar putea ca el însuşi să nu fie Spaţio-analist; s-ar putea să nu cunoască detaliile precise. Totuşi, el a vorbit cu omul ăsta, atunci când avea mintea întreagă. Cred că a aflat destule pentru a ne informa şi pe noi. Dacă n-ar fi aflat destule, n-ar fi îndrăznit să-şi distrugă sursa de informaţii. Şi totuşi, nu cumva îţi aminteşti, Rik?

— Nu-mi amintesc decât că era vorba de un mare pericol în care erau implicaţi curenţii spaţiului, murmură Rik.

Fife spuse:

— Chiar dacă veţi afla, cu ce o să rămâneţi? Cât de mult te poţi baza pe teoriile alea ciudate cu care tot apar Spaţio-analiştii bolnavi la cap? Mulţi dintre ei îşi închipuie că ştiu secretele Universului şi, de fapt, sunt atât de bolnavi încât abia dacă îşi pot citi instrumentele.

— S-ar putea să ai dreptate. Ţi-e teamă totuşi să mă laşi să aflu ceva?

— Sunt împotriva oricărui zvon morbid care ar putea, indiferent dacă e fals sau adevărat, să afecteze comerţul cu kyrt. Nu eşti de acord cu mine, Abel?

Abel se simţi lezat. Fife manevra în aşa fel încât orice pauză în livrarea kyrtului, care ar fi rezultat din propria lui lovitură de stat, putea fi pusă pe seama manevrelor Trantoriene. Dar Abel era un bun jucător. Ridică miza calm, fără niciun pic de emoţie.

Spuse:

— Nu. Te-aş ruga să-l asculţi pe Doctorul Junz.

— Mulţumesc, spuse Junz. Ai afirmat, Senior de Fife, că indiferent cine ar fi fost cel care a folosit psiho-sonda, tot el trebuie să fi fost ucigaşul doctorului care l-a examinat pe Rik. Asta implică şi faptul că cel care s-a folosit de sondă l-a supravegheat pe Rik într-un fel sau altul, în timpul şederii lui pe Florina.

— Şi?

— Un asemenea mod de supraveghere trebuie să fi lăsat urme.

— Vrei să spui că dumneata crezi că aceşti băştinaşi ar fi în stare să ştie cine îi supraveghează?

— De ce nu?

Fife spuse:

— Nu eşti sarkian, de aceea gândeşti aşa. Te pot asigura că băştinaşii îşi cunosc locul. Ei nici nu se apropie de Aristocraţi. Şi dacă aceştia caută să se întâlnească cu ei, ei ştiu destul ca să aibă grijă să ţină ochii plecaţi. Aşa că n-ar avea de unde să ştie dacă sunt sau nu urmăriţi.

Junz tremura vizibil de indignare. Aristocraţii erau atât de îmbibaţi cu propriul lor despotism, încât nu vedeau nimic ruşinos în a vorbi despre el deschis.

Spuse:

— Băştinaşii obişnuiţi, poate. Dar avem aici un om care nu este un băştinaş obişnuit. Cred că ne-a arătat destul de clar că nu este un florinian cu adevărat respectabil. Până acum n-a contribuit cu nimic la această discuţie şi cred c-ar fi timpul să-i punem câteva întrebări.

Fife spuse:

— Mărturiile acestui băştinaş nu au nicio valoare. De fapt, profit de ocazie încă o dată pentru a cere ca Trantorul să ni-l predea pentru a fi judecat de un tribunal al Sarkului.

— Lasă-mă întâi să vorbesc cu el.

Abel interveni cu blândeţe:

— Cred că nu va deranja pe nimeni dacă i-am pune câteva întrebări, Fife. Dacă se dovedeşte că minte sau că nu vrea să coopereze, am putea lua în considerare cererea dumitale de extrădare.

Terens, care până atunci se concentrase asupra mâinilor sale împreunate, ridică privirea.

Junz se întoarse către el. Spuse:

— Rik este în oraşul tău de când a fost găsit pentru prima oară pe Florina, nu-i aşa?

— Da.

— Şi în tot timpul ăsta tu ai fost în oraş? Vreau să spun că n-ai făcut nicio călătorie de afaceri mai lungă?

— Oficialii nu fac călătorii de afaceri. Treaba lor este să stea în oraşul lor.

— Bine. Fii calm şi relaxează-te. Cred că una dintre îndatoririle tale era să afli despre orice Aristocrat care ar fi putut veni în localitatea de care răspundeai.

— Sigur. Atunci când veneau.

— Au venit?

Terens ridică din umeri.

— O dată sau de două ori. Chestii de rutină, vă asigur. Aristocraţii nu-şi murdăresc mâinile cu kyrtul. Mă refer la kyrtul brut, neprocesat.

— Fii respectuos! urlă Fife.

Terens se uită la el şi spuse:

— Mă poţi obliga?

Abel îi întrerupse calm:

— Hai să lăsăm conversaţia asta să se deruleze doar între Doctorul Junz şi Oficial. Noi doi să rămânem spectatori.

Junz simţi un val de plăcere la auzul insolenţei Oficialului, dar spuse:

— Răspunde-mi la întrebări fără comentarii, te rog, Oficialule. Cine erau exact Aristocraţii care au vizitat localitatea dumitale de-a lungul ultimului an?

Terens răspunse răspicat:

— De unde să ştiu eu? Nu pot răspunde la întrebarea asta. Aristocraţii sunt Aristocraţi, iar băştinaşii sunt băştinaşi. Oi fi fost eu Oficial, dar rămâneam totuşi un băştinaş pentru ei. Nu-i întâmpinam la porţile oraşului ca să-i întreb cum îi cheamă. Primeam un mesaj, asta-i tot. Era adresat „Oficialului”. În mesaj mi se transmitea că va avea loc o inspecţie a unui Aristocrat în nu ştiu care zi, şi că trebuie să mă ocup de pregătirile necesare. Trebuia să am grijă ca muncitorii să fie îmbrăcaţi cu hainele lor cele mai bune, ca fabrica să fie curăţată şi să funcţioneze cum trebuie, să fie aprovizionată cu kyrt din belşug, să am grijă ca toată lumea să pară mulţumită, casele să fie puse la punct şi pe străzi să fie ordine, să existe ceva dansatoare la îndemână şi poate şi câteva fete dră…

— Lasă asta, Oficialule, nu interesează, spuse Junz.

— Poate pe dumneata nu te interesează, pe mine da.

După experienţele pe care le avusese cu florinienii din Serviciul Civil, impresia pe care Oficialul i-o făcea lui Junz era asemenea unei guri de aer proaspăt. Se hotărî să folosească toată influenţa BSI-ului pentru a nu permite predarea lui sarkienilor.

Terens continuă ceva mai calm:

— Mă rog, ăsta era rolul meu. Când apăreau, eu mă înşiram alături de ceilalţi băştinaşi. Nu ştiam cine sunt, nu vorbeam cu ei.

— A existat vreo astfel de inspecţie cu o săptămână înainte de uciderea doctorului? Presupun că ştii când s-a întâmplat asta.

— Cred că am auzit vestea la buletinul de ştiri. Nu cred că a avut loc vreo inspecţie a vreunui Aristocrat în perioada aceea. Dar nici nu pot băga mâna în foc.

— Cui aparţine teritoriul tău?

— Seniorului de Fife, răspunse Terens.

Steen interveni, cu o iuţeală surprinzătoare.

— Hei, ascultă, zău! Cu felul ăsta de întrebări o să cazi în mâinile lui Fife, doctore Junz. Nu vezi că n-o s-ajungi nicăieri? Zău! Crezi că dacă Fife ar fi fost interesat să ţină sub observaţie creatura aia de acolo s-ar fi obosit să bată drumul până pe Florina? Patrulele la ce sunt bune?

Junz părea tulburat.

— Într-un astfel de caz, când economia lumii şi poate chiar siguranţa ei fizică depinde de mintea unui singur om, e firesc ca cel care a folosit sonda psihică să nu lase paza în seama patrulelor.

Fife interveni:

— Chiar şi după ce a distrus acea minte?

Abel se încruntă. Văzu cum ultimul său atu aluneca în mâinile lui Fife, ca şi tot restul.

Junz încercă din nou, ezitant:

— Exista vreun grup de patrule care erau tot timpul în alertă?

— Nu ştiu, pentru mine nu erau toţi decât nişte uniforme.

Junz se întoarse brusc către Valona. Cu o clipă în urmă, ea se albise la faţă şi ochii i se lărgiseră. Lui Junz nu-i scăpase asta. Spuse:

— Dar tu, fată?

Ea însă scutură doar din cap, fără nicio vorbă.

Abel se gândi mohorât că nu mai era nimic de făcut. Totul se terminase.

Dar Valona sări în picioare tremurând. Şopti precipitat:

— Vreau să spun ceva.

— Spune fată, ce este? o îndemnă Junz.

Valona vorbi fără pauză de respiraţie şi cu groaza întipărită pe chip, strecurată până în vârful degetelor care tremurau nestăpânite. Spuse:

— Sunt doar o fată de la ţară. Vă rog să nu fiţi supăraţi pe mine. Mi se pare doar că lucrurile nu pot sta decât într-un singur fel. Rik al meu a fost chiar atât de important? Vreau să spun, în felul în care aţi spus?

Junz vorbi cu blândeţe:

— Cred c-a fost foarte, foarte important. Cred că încă este.

— Atunci înseamnă că e aşa cum aţi spus. Indiferent cine l-ar fi adus pe Florina, nu l-ar fi scăpat din vedere nicio clipă, nu-i aşa? Vreau să spun că Rik ar fi putut fi bătut de supraveghetorul fabricii sau lovit cu pietre de copii, sau se putea îmbolnăvi şi muri. Nu l-ar fi lăsat fără niciun ajutor pe câmp, unde ar fi putut muri înainte să-l găsească cineva. Nu doar *norocul* l-a ţinut în viaţă. Acum vorbea cu mai multă uşurinţă, din ce în ce mai fluent.

— Continuă, spuse Junz.

— Spun asta pentru că doar o singură persoană l-a supravegheat pe Rik de la început. El l-a găsit pe câmp, a aranjat în aşa fel ca eu să am grijă de el, l-a ferit de necazuri şi s-a interesat zi de zi de starea lui. A ştiut chiar totul despre doctor, pentru că i-am spus eu. El a fost acela! El a fost!

Cu vocea ajunsă la intensitatea unui ţipăt, femeia arătă cu degetul către Myrlyn Terens.

În acel moment, chiar şi calmul supraomenesc al lui Fife se frânse şi braţele i se încleştară pe marginile biroului, ridicându-i corpul masiv cu câţiva centimetri de pe scaun, când capul i se întoarse brusc către Oficial.

18. Biruitorii

Parcă o paralizie vocală i-ar fi atins pe toţi. Chiar şi Rik, cu neîncrederea în ochi, nu putu face altceva decât să privească neputincios, întâi la Valona şi apoi la Terens.

Izbucni apoi râsul strident al lui Steen, care sparse liniştea.

Steen spuse:

— Se poate. Zău! M-am gândit de prima oară la asta. Am spus eu că băştinaşul era omul lui Fife. Asta dovedeşte ce fel de om este Fife. E în stare să plătească un florinian ca să...

— E o minciună sfruntată.

Nu Fife era cel care rostise acele cuvinte, ci Oficialul. Sărise în picioare, cu ochii strălucitori.

Abel, care părea cel mai puţin afectat dintre toţi, spuse:

— Care e o minciună sfruntată?

Terens se uită la el o clipă, fără să înţeleagă, apoi spuse înecându-se:

— Ceea ce a spus Seniorul. Nu sunt în slujba nici unui sarkian.

— Şi ce a spus fata? Şi asta-i o minciună?

Terens îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii.

— Nu, asta-i adevărat. Eu sunt cel care a folosit psiho-sonda. Se grăbi să continue: Nu te uita aşa la mine, Lona. N-am vrut să-i fac vreun rău. N-am vrut să se întâmple nimic din ceea ce s-a întâmplat. Se aşeză din nou.

Fife spuse:

— Asta-i o şmecherie. Nu ştiu exact ce plănuieşti, Abel, dar este imposibil ca acest criminal să fi inclus şi această crimă în repertoriu. E clar că doar un Mare Senior ar fi putut avea cunoştinţele necesare şi posibilitatea să o facă. Sau eşti cumva nerăbdător să-l scoţi pe omul tău, Steen, basma curată, aranjând o mărturie falsă?

Terens, cu mâinile strâns împreunate, se aplecă înainte.

— Nu sunt plătit nici de Trantorieni.

Fife îl ignoră.

Junz fu ultimul care-şi reveni. Timp de câteva minute, nu se putu obişnui cu ideea că Oficialul nu era în aceeaşi cameră cu el, că era undeva, în sediul ambasadei, că-l putea vedea doar ca imagine, care nu era mai reală decât cea a lui Fife, aflat la 20 de mile distanţă. Ar fi vrut să se ducă la Oficial, să-i pună o mână

pe umăr, să vorbească cu el între patru ochi, dar n-avea cum. Spuse:

— N-are niciun rost să ne certăm înainte de a auzi ceea ce vrea să spună. Dacă el este într-adevăr cel care a folosit psiho-sonda, avem foarte mare nevoie de detalii. Dacă nu este, detaliile pe care va încerca să ni le dea, o vor dovedi.

— Dacă vreţi într-adevăr să ştiţi ce s-a întâmplat, am să vă spun. Nu-mi mai serveşte la nimic să păstrez tăcerea. În fond, aici e vorba despre lupta dintre Sark şi Trantor, aşa că la naiba! Asta cel puţin o să-mi dea ocazia să dau la iveală câteva lucruri.

Arătă cu degetul către Fife, dispreţuitor:

— Iată acolo un Mare Senior. Doar un Mare Senior, spune el, poate avea cunoştinţele sau posibilitatea să facă ceea ce a făcut cel care a folosit sonda psihică. O şi crede. Dar, de fapt, ce ştie el? Ce ştiu sarkienii?

Nu ei conduc guvernul. Florinienii o fac! Serviciul Civil florinian o face. Ei obţin documentele, ei le întocmesc, ei le clasifică. Şi aceste documente fac, de fapt, ca Sarkul să funcţioneze. Sigur, cei mai mulţi dintre noi sunt prea bătuţi ca să mai poată fi în stare de vreo ripostă. Dar, ştiţi voi ce putem face dacă vrem, chiar sub nasul blestemaţilor de Aristocraţi? Ei, o să vedeţi ce-am făcut eu.

Am lucrat temporar ca dispecer pe spaţiodrom, acum un an. Era un lucru pe care îl învăţasem în timpul educaţiei mele. Se poate verifica. Va trebui să cercetaţi puţin ca să aflaţi, totuşi, pentru că titularul postului era un sarkian, deşi munca o făceam eu. Veţi găsi numele meu la secţia specială, sub titlul „Personal băştinaş”. Niciun sarkian nu s-ar fi coborât până la a cerceta acele fişe.

Când BSI-ul local a trimis mesajul spaţio-analistului către spaţiodrom, însoţit de sugestia că ar trebui să întâmpinăm nava cu o ambulanţă, eu am fost cel care a recepţionat mesajul. Am comunicat mai departe numai ce am găsit de cuviinţă. Chestiunea cu distrugerea Florinei n-am transmis-o.

Am aranjat în aşa fel încât să-l întâmpin pe Spaţio-analist într-un mic port suburban. Am putut face uşor asta. Toate sforile care conduc Sarkul erau la îndemâna mea. Nu uitaţi că lucrasem în Serviciul Civil. Un Mare Senior care ar fi dorit să facă ceea ce am făcut eu, n-ar fi izbutit, decât dacă ar fi ordonat unui

florinian să o facă pentru el. Eu m-am putut descurca fără niciun ajutor. Cred că v-am lămurit apropo de cunoştinţe şi posibilităţi.

M-am întâlnit cu Spaţio-analistul şi l-am ţinut departe şi de Sark, şi de BSI. Am scos de la el cât de multe informaţii am putut şi m-am apucat să le folosesc în favoarea Florinei şi împotriva Sarkului.

Fife izbucni:

— Tu ai trimis acele scrisori?

— Eu am trimis scrisorile alea, Mare Senior, spuse Terens calm. Am crezut c-aş putea concentra în mâinile mele controlul asupra unor suprafeţe cultivate cu kyrt, suficiente pentru încheierea unui târg cu Trantorul, în condiţiile impuse de mine, şi, în acelaşi timp să vă alung de pe planetă.

— Erai nebun.

— Poate. Oricum, n-a mers. I-am spus Spaţio-analistului că eu sunt Seniorul de Fife. A trebuit s-o fac pentru că el ştia că Fife este cel mai important om de pe planetă şi, atâta vreme cât el credea că eu sunt acela, era gata să vorbească deschis. M-a făcut să râd când mi-am dat seama că el îl credea pe Fife nerăbdător să facă ce era mai bine pentru Florina.

Din nefericire, el era mai nerăbdător decât mine. A insistat că fiecare zi pierdută era o calamitate, în vreme ce eu ştiam foarte bine că târguielile mele cu Sarkul aveau nevoie de timp mai mult decât orice. Mi-a fost greu să-l controlez şi, în cele din urmă, am fost nevoit să folosesc sonda psihică. Puteam face rost de una. Văzusem cum era folosită în spitale. Ştiam ceva despre ea, din nefericire nu destul. Am programat sonda să-i îndepărteze anxietatea de pe straturile superficiale ale creierului. Asta-i o operaţie simplă. Încă nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că anxietatea pătrunsese mai adânc, foarte adânc şi sonda a urmat-o automat, săpând cea mai mare parte a gândirii. M-am trezit cu un obiect inert… Îmi pare rău, Rik.

Rik, care până atunci ascultase atent, spuse trist:

— N-ar fi trebuit să intervii în cazul meu, dar înţeleg cum trebuie să te fi simţit.

— Da, spuse Terens. Tu ai trăit pe planetă. Ştii totul despre patrule şi Aristocraţi, despre diferenţa dintre Oraşul Superior şi Oraşul Inferior.

Îşi reluă istorisirea:

— Aşa că iată-mă faţă în faţă cu Spaţio-analistul neajutorat. Nu puteam să-l las să fie descoperit de cineva care i-ar fi putut afla identitatea. Nu puteam să-l omor. Am simţit că memoria îi va reveni şi că voi avea nevoie de cunoştinţele lui. Ca să nu mai vorbesc de faptul că uciderea lui ar fi distrus bunăvoinţa Trantorului, ca şi a BSI-ului, de care, în cele din urmă, urma să am nevoie. Pe de altă parte, pe vremea aceea, eram incapabil să ucid.

Am aranjat să fiu transferat pe Florina ca Oficial şi l-am luat pe Spaţio-analist cu mine, făcându-i rost de documente false. Am făcut în aşa fel ca să fie descoperit. Am ales-o pe Valona ca să aibă grijă de el. După aceea, n-a mai fost niciun pericol, exceptând momentul cu doctorul. Apoi a trebuit să intru în uzinele de energie ale Oraşului Superior. Nu era imposibil. Inginerii erau sarkieni, dar cei care lucrau efectiv erau florinieni. Pe Sark învăţasem destul despre mecanica energetică ca să fiu în stare să scurt-circuitez o linie energetică. Mi-a luat trei zile până să descopăr momentul propice pentru asta. După aceea, am putut ucide cu uşurinţă. N-am ştiut niciodată, totuşi, că doctorul avea fişe duble. Era bine să fi ştiut.

Terens putea vedea, de pe locul său, cronometrul lui Fife.

— Cam cu o sută de ore în urmă – păreau să fi fost o sută de ani – Rik a început din nou să-şi amintească. Cam asta-i toată povestea.

— Ba nu, spuse Junz. Care sunt detaliile relatării Spaţio-analistului despre distrugerea planetară?

— Crezi că am înţeles detaliile? Era un fel de – scuză-mă Rik – nebunie.

— Ba deloc, izbucni Rik. S-ar fi putut întâmpla.

— Spaţio-analistul acesta a avut o navă, spuse Junz. Unde este?

— La gunoi, spuse Terens. S-a emis un ordin cu privire la casarea ei. Superiorul meu a semnat-o. Un sarkian nu citeşte niciodată documentele, desigur. A fost casată fără probleme.

— Şi actele lui Rik? Ai spus că ţi-a arătat nişte acte!

— Predaţi-ni-l nouă pe omul acesta, spuse Fife brusc, şi vom afla ce ştie.

— Nu, spuse Junz. Prima lui crimă a fost comisă împotriva BSI-ului. A răpit şi a distrus creierul unui Spaţio-analist. Ne aparţine.

Abel spuse:
— Junz are dreptate.
Terens interveni:
— Ascultaţi! Eu nu rostesc niciun cuvânt fără să-mi iau măsuri de precauţie. Ştiu unde se află hârtiile lui Rik. Sunt acolo unde niciun sarkian sau Trantorian nu le va găsi vreodată. Dacă doriţi să le aveţi, va trebui să fiţi de acord cu statutul meu de refugiat politic. Tot ceea ce am făcut a fost din patriotism, ţinând cont de nevoile planetei mele. Un sarkian sau un Trantorian pot avea pretenţia că sunt patrioţi; de ce nu şi un florinian?
— Ambasadorul, spuse Junz, a afirmat că vei fi predat BSI-ului. Te asigur că nu vei fi predat Sarkului. Pentru ceea ce i-ai făcut Spaţio-analistului, vei fi judecat. Nu pot garanta rezultatul, dar dacă vei coopera cu noi, va fi în favoarea ta.
Terens îl privi cercetător pe Junz. Apoi spuse:
— Am să mizez pe dumneata, Doctore... Conform Spaţio-analistului, soarele Florinei se află în stadiul de pre-novă.
— Ce?! Exclamarea sau echivalentul ei fu pe buzele tuturor, cu excepţia Valonei.
— E pe cale să explodeze şi să facă bum, spuse Terens sardonic. Şi când asta se va întâmpla, din toată Florina nu va mai rămâne nimic.
Abel spuse:
— Eu nu sunt Spaţio-analist, dar am auzit că nu există nicio cale de a prezice momentul exploziei unei stele.
— Asta-i adevărat, cel puţin până acum. A explicat Rik ce l-a făcut să creadă asta? întrebă Junz.
— Presupun că prin hârtiile lui se va găsi explicaţia. Tot ce pot să-mi amintesc este ceva despre curentul carbonic.
— Ce?
— Spunea întruna: „curentul carbonic al spaţiului”. Asta, şi cuvintele „efect catalitic”. Cam atât.
Steen chicoti. Fife se încruntă. Junz făcu ochii mari.
Apoi Junz murmură:
— Scuzaţi-mă, mă întorc imediat. Ieşi din limitele receptorului cubic şi dispăru.
Se întoarse peste 15 minute.
Junz privi în jur mirat când se întoarse. Nu erau prezenţi decât Abel şi Fife. Spuse:

— Unde…

Abel îl întrerupse imediat:

— Te aşteptam, Doctore Junz. Spaţio-analistul şi fata sunt în drum către Ambasadă. Întrunirea s-a încheiat.

— S-a încheiat! Pe toată Galaxia! Abia am început. Trebuie să explic posibilităţile formării unei nove.

Abel se foi jenat în scaun.

— Nu e necesar să faceţi asta, Doctore.

— Ba este foarte necesar. Este esenţial. Acordaţi-mi cinci minute.

— Lasă-l să vorbească, spuse Fife. Zâmbea.

Junz spuse:

— S-o luăm de la capăt. În cele mai timpurii scrieri ştiinţifice ale civilizaţiei Galactice, se ştia deja că stelele îşi obţin energia din transformările nucleare din interiorul lor. Se ştia, de asemenea, că, conform celor cunoscute despre condiţiile interne ale stelelor, două tipuri, şi numai două, de transformări nucleare pot produce energia necesară. Ambele implică conversia hidrogenului în heliu. Prima transformare este directă: doi atomi de hidrogen şi doi neutroni se combină pentru a forma un nucleu de heliu. A doua este indirectă, de mai multe tipuri. Se termină atunci când hidrogenul devine heliu, dar în etapele intermediare, iau parte şi nuclee de carbon. Aceste nuclee de carbon nu sunt consumate, ci sunt reconstituite pe măsură ce reacţia continuă, astfel că o infimă cantitate de carbon poate fi utilizată mereu pentru a converti mare parte din hidrogen în heliu. Cu alte cuvinte, carbonul acţionează ca un catalizator. Toate astea se cunoşteau încă din zilele preistoriei, de pe vremea când rasa umană era obligată să trăiască pe o singură planetă, dacă cumva a existat cândva un asemenea timp.

— Păi dacă toţi ştim chestia asta, îmi permit să sugerez să nu ne mai pierdem vremea aici ascultând.

— Dar asta e *tot* ce ştim. Indiferent dacă stelele folosesc una sau alta, sau ambele tipuri de transformări nucleare, ele nu au fost încă niciodată descoperite. Întotdeauna au existat curente de gândire în favoarea uneia sau alteia dintre cele două alternative. De obicei, majoritatea opiniilor, au fost în favoarea conversiei directe hidrogen-heliu, ca fiind cea mai simplă dintre cele două tipuri.

Teoria lui Rik ar putea fi aceasta. Conversia directă hidrogen-heliu este sursa normală a energiei stelare, dar, în anumite condiţii, cataliza carbonului intervine şi ea, grăbind procesul foarte mult, ridicând temperatura stelei.

Există curenţi în spaţiu. Cu toţii ştiţi acest lucru foarte bine. Unii dintre aceştia sunt curenţi de carbon. Stelele care trec prin curenţi, reţin nenumăraţi atomi. Masa totală a atomilor atraşi, totuşi, este incredibil de mică în comparaţie cu greutatea stelei şi nu o afectează câtuşi de puţin. *Cu excepţia carbonului!* O stea care trece printr-un curent ce conţine concentraţii de carbon neobişnuite devine instabilă. Nu ştiu cât de mulţi ani sau secole sau milioane de ani le trebuie atomilor de carbon să se răspândească în interiorul stelei, dar probabil că durează foarte mult. Asta înseamnă că un curent de carbon trebuie să aibă o lăţime respectabilă, iar steaua să se intersecteze cu el într-un unghi foarte mic. Oricum, de îndată ce cantitatea de carbon care pătrunde în interiorul stelei trece de un anumit prag critic, radiaţia stelei creşte peste măsură. Straturile de la suprafaţă cedează sub presiunea unei explozii inimaginabile, luând naştere în felul acesta o novă. Înţelegeţi?

Junz aşteptă.

Fife spuse:

— Ai ajuns la concluzia asta în două minute, ca urmare a unei propoziţii vagi pe care Oficialul şi-a amintit că Spaţio-analistul ar fi spus-o cu un an în urmă?

— Da, da. Nu-i nimic surprinzător în asta. Spaţio-analiza este pregătită pentru teoria asta. Dacă Rik nu ar fi apărut cu ea, ar fi apărut altcineva, în scurt timp. De fapt, teorii similare au mai fost avansate înainte, fără a fi însă niciodată luate în serios. Au apărut înainte ca tehnicile Spaţio-analizei să se dezvolte şi nimeni nu a fost în stare să explice excesul brusc de carbon dintr-o anumită stea.

Dar acum ştim că *există* curenţi de carbon. Le putem afla traiectoriile, putem afla ce stele au intersectat în drum în ultimii zece mii de ani, putem verifica toate astea în datele noastre despre novele mai tinere şi variaţiile de radiaţie. Asta trebuie să fi făcut Rik. Astea trebuie să fi fost calculele şi observaţiile pe care a încercat să le arate Oficialului. Dar asta depăşeşte interesul imediat. Ceea ce trebuie făcut acum este să punem la punct evacuarea imediată a Florinei.

— M-am gândit eu că se va ajunge aici, spuse Fife pe gânduri.

— Îmi pare rău, Junz, spuse Abel, dar asta e imposibil.

— De ce e imposibil?

— *Când* va exploda soarele Florinei?

— Nu ştiu, dar luându-ne după îngrijorarea lui Rik de anul trecut, aş spune că n-ar mai fi prea mult.

— Dar n-ai putea fixa o dată?

— Bineînţeles că nu.

— Când ai putea s-o faci?

— E imposibil de ştiut. Chiar dacă vom pune mâna pe calculele lui Rik, ele vor trebui reverificate.

— Poţi garanta că teoria Spaţio-analistului se va dovedi corectă?

Junz se încruntă.

— Personal sunt sigur de asta, dar niciun om de ştiinţă nu poate garanta vreo teorie în avans.

— Păi atunci se pare că doreşti evacuarea Florinei, bazându-te pe o simplă speculaţie.

— Cred că riscul de a ucide populaţia unei planete nu poate fi asumat.

— Dacă Florina ar fi fost o planetă obişnuită, aş fi fost de acord cu tine. Dar Florina poartă întreaga provizie de kyrt a Galaxiei. Nu putem face asta.

Junz spuse mânios:

— La această înţelegere ai ajuns cu Fife în lipsa mea?

Fife interveni:

— Lasă-mă să-ţi explic, Doctore Junz. Guvernul Sarkului nu va consimţi niciodată să evacueze Florina, chiar dacă BSI-ul ar susţine că are dovada acelei teorii despre nova dumitale. Trantor-ul nu ne poate forţa pentru că, în timp ce Galaxia ar putea sprijini un război împotriva Sarkului, cu scopul de a menţine comerţul cu kyrt, nu va sprijini niciodată un conflict al cărui scop să fie eliminarea lui.

— Exact, spuse Abel. Mi-e teamă că proprii noştri oameni nu ne-ar sprijini într-un astfel de război.

Junz simţi revolta crescând în interiorul lui. O planetă plină de oameni nu însemna nimic în faţa unor necesităţi economice!

Spuse:

— Ascultaţi-mă. Aici nu e vorba de o singură planetă, ci de întreaga Galaxie. Douăzeci de nove se formează în interiorul Galaxiei în fiecare an. În plus, cam două mii de stele dintre cele o sută de miliarde ale Galaxiei îşi schimbă caracteristicile de radiaţie suficient pentru a face nelocuibilă orice planetă locuită pe care o are. Fiinţele umane ocupă un milion de sisteme stelare în Galaxie. Asta înseamnă că, în medie, o dată la fiecare 50 de ani, o planetă locuită devine prea fierbinte pentru a susţine viaţa. Astfel de cazuri sunt deja fapte istorice. La fiecare cinci mii de ani, o planetă locuită are şanse de 50 la sută de a fi transformată în cenuşă de către o novă.

Dacă Trantor-ul nu face nimic pentru Florina, dacă îi va permite să se pulverizeze cu tot cu oamenii de pe ea, asta va servi ca exemplu tuturor oamenilor din Galaxie, care vor şti că, atunci când le va veni rândul, nu se vor putea aştepta la niciun ajutor, dacă acesta va sta în calea bunăstării economice a câtorva conducători puternici. Poţi risca aşa ceva, Abel?

Pe de altă parte, ajutând Florina veţi dovedi că Trantorul pune responsabilitatea sa faţă de oamenii din Galaxie mai presus de menţinerea unor simple drepturi de proprietate. Trantor-ul va câştiga bunăvoinţa pe care niciodată n-o va putea câştiga cu forţa.

Abel înclină capul. Apoi îl scutură obosit.

— Nu, Junz. Ceea ce spui tu, mă atinge, dar nu este practic. Nu pot contracara cu nişte emoţii efectul politic asigurat al oricărei încercări de a pune capăt comerţului cu kyrt. De fapt, cred că ar fi mai bine să evităm investigarea teoriei. Gândul că s-ar putea să fie adevărată ar face mult prea mult rău.

— Şi dacă *este* adevărată?

— Trebuie să pornim de la prezumţia că nu este. Presupun că, atunci când ai lipsit pentru câteva minute, ai făcut-o pentru a contacta BSI-ul.

— Da.

— N-are importanţă. Trantorul va avea destulă influenţă pentru a opri investigaţiile lor.

— Mi-e teamă că nu. Nu aceste investigaţii. Domnilor, în curând vom afla secretul kyrtului ieftin. În mai puţin de un an nu va mai exista niciun monopol asupra kyrtului, indiferent dacă va apărea o novă sau nu.

— Ce vrei să spui?

— Întrunirea este acum în punctul crucial, Fife. Kyrtul creşte doar pe Florina dintre toate planetele locuite. Oriunde altundeva seminţele produc celuloză ordinară. Florina este probabil singura planetă locuită, de fapt din întâmplare, care se află în stadiul de pre-novă, şi aşa era şi în momentul în care a intrat în curentul de carbon, în urmă cu mii de ani, dacă unghiul de intersecţie a fost mic. Pare foarte probabil deci că faza de pre-novă şi kyrtul sunt în legătură.

— Prostii, spuse Fife.

— Chiar aşa? Trebuie să existe un motiv pentru care kyrtul este kyrt pe Florina şi bumbac în altă parte. Savanţii au încercat multe modalităţi de a produce kyrt în mod artificial şi în altă parte, dar au făcut-o orbeşte, de aceea au eşuat mereu. Acum vor afla că totul se datorează condiţiilor dintr-un sistem solar aflat în stadiul de pre-novă.

Fife spuse ironic:

— Dar au încercat să imite calităţile radiaţiilor soarelui Florinei.

— Cu arcuri electrice potrivite, da, au reuşit să imite doar spectrul vizibil şi ultraviolet. Dar radiaţiile în infraroşu şi celelalte? Dar câmpurile magnetice? Dar emisiile de electroni? Dar efectele razelor cosmice? Eu nu sunt bio-chimist fizician, aşa că ar putea exista factori despre care nu ştiu nimic. Dar oamenii pricepuţi într-adevăr vor şti ce să caute acum. În mai puţin de un an, vă spun sigur, soluţia va fi găsită.

Economia este de partea umanităţii acum. Galaxia are nevoie de kyrt ieftin şi dacă îl vor descoperi sau chiar dacă îşi vor imagina că-l vor descoperi în curând, vor dori să evacueze Florina, nu numai din motive umanitare, dar şi din dorinţa de a înclina balanţa, în cele din urmă, în defavoarea sarkienilor îmbuibaţi cu kyrt.

— Pe naiba! mârâi Fife.

— Şi tu tot aşa crezi, Abel? întrebă Junz. Dacă îi vei ajuta pe Aristocraţi, Trantor nu va fi privit ca salvatorul comerţului cu kyrt, ci al monopolului asupra kyrtului. Poţi risca aşa ceva?

— Poate Trantorul risca un război? întrebă Fife.

— Război? Prostii! Senior, într-un an toate proprietăţile voastre de pe Florina nu vor mai avea nicio valoare, indiferent dacă va apărea nova sau nu. Vindeţi totul, vindeţi toată Florina. Trantorul o poate cumpăra.

— Să cumperi o planetă? spuse Abel neîncrezător.

— De ce nu? Trantorul are fondurile necesare, iar câştigarea creditului întregului univers îi va rambursa suma de o mie de ori. Dacă spunându-le că salvaţi sute de milioane de vieţi nu va fi destul, spuneţi-le că le veţi aduce kyrt ieftin. Asta vă va da câştig de cauză.

— Am să mă gândesc la asta, spuse Abel. Întoarse apoi privirea către Senior. Fife plecă ochii.

După o lungă pauză, spuse la rândul lui:

— Am să mă gândesc la asta.

Junz izbucni în râs:

— Nu vă gândiţi prea mult. Povestea cu kyrtul va ieşi la iveală destul de repede. Nimic n-o mai poate opri. După asta, nici unul dintre voi nu va mai avea libertate de mişcare. Puteţi obţine un târg mult mai bun acum.

* * *

Oficialul părea distrus.

— Chiar e adevărat? repeta el întruna. Chiar adevărat? Nu va mai exista Florina?

— Este adevărat, spuse Junz.

Terens îşi îndepărtă braţele, lăsându-le apoi să cadă pe lângă corp.

— Dacă vreţi documentele pe care le am de la Rik, ele sunt înregistrate în fişierul cu datele statistice vitale din oraşul meu natal. Le-am pus în locul fişelor mai vechi de un secol. Nimeni nu se va uita acolo niciodată, pentru niciun motiv.

— Ascultă, spuse Junz. Sunt sigur că putem cădea la învoială cu BSI-ul. Avem nevoie de un om pe Florina. Unul care să cunoască poporul florinian, care ne poate spune cum să le explicăm lucrurile, cum să organizăm evacuarea, cum să alegem cele mai potrivite planete pentru refugiu. Ne vei ajuta?

— Şi să scap, în felul acesta, vrei să spui? Să scap de acuzaţia de crimă? De ce nu? Brusc, ochii Oficialului se umplură de lacrimi. Dar voi pierde, oricum. Nu voi mai avea un „acasă” al meu. Toţi vom pierde. Florinienii vor pierde lumea lor, sarkienii îşi vor pierde bogăţia, iar Trantorienii şansa de a pune mâna pe acea bogăţie. Nu va exista niciun învingător.

— Decât dacă, spuse Junz cu blândeţe, îţi dai seama că în noua Galaxie, o Galaxie lipsită de ameninţarea instabilităţii stelare, în care kyrtul va fi accesibil tuturor, în care unificarea

politică va fi aproape – vor exista totuşi câştigători. Un cvadrilion de câştigători. Oamenii Galaxiei, *ei* vor fi biruitorii.

Epilog.
Un an mai târziu

Rik! Rik! Selim Junz alergă pe spaţiodrom, către navă, cu braţele desfăcute. Iat-o şi pe Lona! Nu v-aş fi recunoscut pe niciunul dintre voi. Ce mai faceţi?

— Foarte bine. Văd că scrisorile noastre au ajuns la tine, spuse Rik.

— Desigur. Spune-mi, ce crezi despre toate astea? Se îndreptau toţi trei către birourile lui Junz.

Valona spuse tristă:

— Ne-am vizitat vechiul orăşel în dimineaţa asta. Câmpurile sunt atât de goale. Hainele ei erau acum mai degrabă cele ale unei femei din Imperiu decât cele ale unei ţărănci de pe Florina.

— Da, trebuie să fie înspăimântător pentru o persoană care a locuit aici. Este îngrozitor chiar şi pentru mine. Dar voi rămâne cât de mult am să pot. Înregistrările radiaţiilor soarelui Florinei sunt de un interes teoretic extraordinar.

— Atât de multă lume a fost evacuată în mai puţin de un an! Se vede organizarea excelentă.

— Facem tot ce putem, Rik. O, cred că ar trebui să-ţi spun pe numele tău adevărat.

— Nu, te rog. N-am să mă obişnuiesc niciodată cu el. Eu sunt Rik. Este, de altfel, singurul nume pe care mi-l amintesc.

Junz spuse:

— Te-ai decis? Te mai întorci la Spaţio-analiză?

Rik scutură din cap.

— M-am decis, dar decizia este negativă. N-am să-mi amintesc niciodată destul. Partea asta a vieţii mele a dispărut pentru totdeauna. Nu mă deranjează totuşi. Am să mă reîntorc pe Pământ… Apropo, speram să-l văd şi pe Oficial.

— Cred că nu e cazul. S-a decis să plece astăzi. Cred că ar vrea mai degrabă să nu te întâlnească. Cred că se simte vinovat. Nu-i păstrezi ranchiună?

Rik spuse:

— Nu. A fost bine intenţionat şi, în multe privinţe, mi-a schimbat viaţa în mai bine. În orice caz, am avut ocazia s-o întâlnesc pe Lona. Îi înconjură umerii cu braţul.

Valona se uită la el şi zâmbi.

— De altfel, continuă Rik, el m-a vindecat de ceva. Am aflat de ce am fost Spaţio-analist. Ştiu de ce aproape o treime dintre toţi Spaţio-analiştii sunt recrutaţi de pe o singură planetă: Pământul. Orice om care trăieşte într-o lume radioactivă, este blestemat să crească în frică şi insecuritate. Un pas greşit poate însemna pentru el moartea, şi chiar suprafaţa planetei noastre este cel mai mare duşman pe care îl avem.

Asta explică şi anxietatea care creşte în noi, Doctore Junz. O frică faţă de planete. Nu suntem fericiţi decât în Spaţiu. Este singurul loc unde ne putem simţi în siguranţă.

— Şi acum nu mai simţi aşa, Rik?

— Cu siguranţă, nu. Nici măcar nu-mi mai amintesc să mă fi simţit astfel. Asta e. Oficialul şi-a reglat sonda psihică pentru a-mi îndepărta anxietatea şi nu s-a gândit să regleze şi intensitatea. A crezut că are de-a face cu o problemă recentă, superficială. În loc de asta, însă, era vorba de o anxietate adâncă, înrădăcinată, despre care nu avea cum să ştie. M-a făcut să scap de toate astea. Într-un fel, a meritat, chiar dacă am pierdut destul de mult, pe lângă asta. Acum nu mai simt nevoia să stau în Spaţiu. Mă pot întoarce pe Pământ. Pot munci acolo şi Pământul are nevoie de oameni. Întotdeauna o să aibă.

— Ştii, spuse Junz, oare de ce nu putem face şi pentru Pământ ceea ce facem pentru Florina? N-are niciun rost ca oamenii de acolo să trăiască în insecuritate şi frică. Galaxia e mare.

— Nu, spuse Rik vehement. Este altceva. Pământul are trecutul lui, Doctore Junz. S-ar putea ca unii să nu creadă, dar noi, cei de pe Pământ, ştim că de acolo se trage originea rasei umane.

— Probabil. Nu pot să mă pronunţ.

— Dar ăsta-i adevărul. E o planetă care nu poate fi abandonată; nu trebuie să fie abandonată. Într-o zi, o vom schimba, îi vom transforma suprafaţa în ceea ce trebuie să fi fost cândva. Dar până atunci... vom rămâne acolo.

Valona spuse sfioasă:

— Şi eu sunt o Pământeană acum.

Rik privea orizontul. Oraşul Superior era la fel de poleit ca întotdeauna, dar oamenii dispăruseră.

Spuse:

— Câţi au mai rămas pe Florina?

— Cam 20 de milioane, îi răspunse Junz. Pe măsură ce continuăm, mergem mai încet. Trebuie să păstrăm un echilibru al evacuărilor. Oamenii care mai rămân trebuie să se susţină şi din punct de vedere economic. Desigur, recolonizarea este încă în fază incipientă. Majoritatea celor evacuaţi se află încă în tabere temporare, pe lumile apropiate. Există greutăţi inerente.

— Când va pleca ultima persoană?

— De fapt, niciodată.

— Nu înţeleg.

— Oficialul a cerut permisiunea de a rămâne. I-a fost acordată, fiind vorba de un caz particular. Nu se va anunţa public această decizie.

— Rămâne? Rik era şocat. Dar, pe tot Spaţiul, de ce?

— N-am înţeles nici eu, spuse Junz. Dar cred că mi-ai explicat tu când ai vorbit despre Pământ. Spune că nu poate suporta gândul de a lăsa Florina să moară singură.

Postfaţă

Curenţii spaţiului a fost scrisă în 1951 şi a fost publicată în 1952. La vremea aceea se ştia destul de puţin despre astrofizica formării novelor, iar speculaţia mea în privinţa „curenţilor de carbon” a fost justificată. Astronomii ştiu mult mai multe acum şi se pare că e destul de sigur că aceşti curenţi ai spaţiului nu au nimic de-a face cu formarea novelor (deşi, iată, analiza norilor de praf şi gaz interstelar a devenit cu mult mai interesantă acum decât mi-am imaginat eu în 1951). E păcat, pentru că speculaţiile mele cu privire la curenţii spaţiului au fost atât de inteligente (după opinia mea), încât am crezut că trebuie să fie neapărat adevărate. Totuşi, Universul îşi vede de drumul lui şi n-o să se oprească doar pentru a aduce un omagiu inteligenţei mele. Aşa că nu pot decât să vă rog să renunţaţi la neîncrederea cu privire la formarea novelor şi să vă bucuraţi de carte ca atare.

Isaac Asimov

Cuprins

Editura Teora

ISBN-973-601-129-1 Lei 1990

